KISIM I

Kale'nin kapısından giren atlı'yı görünce, Betty Considine elini gözlerine siper ederek baktı. Kalenin güneşten kavrulmuş iç avlusunu geçip, karargâh binasına doğru giden atın yorgun ve ayakları dolaşan haline, atların ve adamların hareketlerine alışkın gözlerle baktı.

Binicisi traşsız, siyah kıvırcık saçları kulaklarını kapatan ve güneşten solmuş yakasına dökülen biri idi. Attan inince, aşağı sarkıtılmış silâhına, dar kalçalarına ve kuvvetli geniş omuzlarına dikkat etti. Şapkasının kenarları şeklini kaybetmişti ve tepesinde de bir mermi deliği vardı.

Bir kaç adımlık mesafeye yaklaşınca, şakak kemiği üzerindeki eski bir bıçak yarası izini rahatlıkla görebildi. İnce yüzünde ve gözlerinde derin bir yorgunluğun izleri açıkça belli idi. Soluk mavi renkli ceketinin kol ve omuzunda, kurumuş bir kan damlasının koyu renkli izi vardı.

Şapkasını başından çıkardı ve tozları silkelemek için kuvvetle baldırına vurdu ama bu hareket onun yerinde sallanmasının nedeni oldu, atların bağlandığı direğe tutunmasaydı, yere düşecekti.

Ona doğru koştu ve elini adamın omuzuna koydu. "Yaralı mısınız ?" diye çabucak sordu. "Neyiniz var ?"

Yüzünde bitkinliğin derin ve kahredici izleri ve güneşten yanık teni altında, soluk bir rengi vardı. "Bir şeyim yok, teşekkür ederim."

Üstünde kuvvetli bir ter, toz ve at kokusu vardı, belli bir gayretle kendisini toparladı. Bitkin bir durumda olmasına rağmen, yürüyüşünde gene de bir gurur havası vardı.

"Kumandan kim ?" diye sordu.

"İcra subayı, Binbaşı Paddock."

İsmi duyunca, sanki beklediği bir darbeye karşı korunacakmış gibi omuzlarını öne eğip, sırtını kamburlaştırdı. Bir an böyle durdu ve dönerek, "**Paddock** mu dediniz ? Frank Bell Paddock değil herhalde ?" diye sordu. Gözlerindeki o korkunç bitkinlikten eser kalmamıştı.

"Ta kendisi, tanıyor musunuz ?"

Sanki ilk kez görüyormuş gibi kaleyi gözden geçirdi. Gözlerini parlak güneşe karşı kırpıştırarak, kaleyi meydana getiren, derme çatma kerpiç binalara baktı. Subay yatakhaneleri, İcra subaylığı bürosu, mağaza, fırın, dükkân, açık ve kapalı ahırlar.

Heryer sıcak, toz ve insafsız güneş ışıklarıyla doluydu. "Aman Allahım" dedi adam yavaşça, "Frank Bell Paddock !"

Karargâh binasının kapısını açıp gözden kayboldu.

Betty Considine çocukluğundan beri ordu içindeydi. General Pat Considine'nin tek kızı ve cerrah — doktor yüzbaşı Carter Hanlon'un yeğeni olup talimat ve talimnameler içinde büyümüştü. Bir düzineye yakın kıta lojmanlarında yaşadıktan sonra babası ölünce, dayı ve yengesiyle birlikte oturmağa başlamıştı. Asker aileleri arasında dolaşan dedikodulara aşina idi ve herkes gibi binbaşı Frank Paddock'un başına gelenleri biliyordu.

Eğer bu kabancı, heryerden uzak olan bu kalede binbaşı Paddock'un varlığı karşısında şaşırmışsa, onu eskiden tanıyor olmalıydı, şu farklaki, son senelerin olaylarını bilmiyordu. Bir zamanlar Paddock, harp sonrasının en seç-

kin ve vaadkâr bir subayı olarak kabul ediliyordu, geleceği garantili görünen ender subaylardan biri.

Ama bir süre sonra Paddock gözden düşmeğe başlamış ve bu düşüşü devamlı olmuştu, devamlı olan bir şeyi daha vardı Paddock'un, şişeye olan alışkanlığı. Sonunda, bir yıl kadar önce, bölgenin en izole ve en uzak geçici bir kalesi olan buraya göndermişlerdi onu.

Betty Considine, artan bir merakla, mağaza sundurmasının sağladığı gölgede bir süre durdu.

Şimdiye kadar bulunduğu kıtalarda ya da başka yerlerde, erkeklere karşı hiç ilgi duymamış olan Betty Considine; Frank Bell Paddock'u eski şaşaalı günlerinden tanıyan, kılıksız ve isimsiz görünen bu yabancıya ilgi duydu.

Bu adam, Paddock'u tanıyorsa, onu doğu'da ya da Avrupa'da iken tanımış olmalıydı, buna rağmen gördüğü en tipik batı'lı idi bu adam. Ama belkide, hiç öyle görünmemesine rağmen... vaktiyle o da bir asker olabilirdi.

Bir yere kadar binbaşı Frank Bell Paddock'un yaşantısı açık bir kitap gibiydi herkese, fakat Paris'te iken bir şey olmuştu.

Yüzbaşı Paddock, Paris'teki Amerikan elçiliğinde askeri ateşe idi ve yakışıklı, atletik bir genç olup, amirleri tarafından tutuluyor ve seviliyordu. Orada, eski ve asil ailelerden, güzelliği ile ün yapmış olan Denise de Caslou ile karşılaşmış ve onunla evlenmişti. Aile zengin olmaktan çok, kökü çok eskiye uzanan asker, denizci, cesur ve şöhretli bir çok ünlü kişilere sahipti.

Olan şey neyse, evliliklerinin birinci senesi sonunda olmuştu ve bu andan itibaren de, Frank Bell Paddock'un gerilemesi ve düşmesi başlamıştı.

Paris'teki görevinden aniden ayrılmış ve Birleşik Devletlere dönmüştü, bir kaç kıtada kısa süreli olarak görev

gördükten sonra, önce Dakota ve sonra da Montana'daki en ücra kalelere gönderilmişti.

Şimdi, bu uzun düşüş yolunun sonunda binbaşı Frank Paddock, tamamının kadrosu noksan olan dört süvari takımının bulunduğu bu kaleye, icra subayı olarak atanmıştı. Devamlı olarak alkolün hafif etkisi altında olan binbaşı hiç bir kez, kumandanlık makamına atanmamıştı. Terfi, umudunun dışında kalmış bir şeydi, ufak bir emekli maaşına hak kazanmak için uzun süre beklemesi gerekti, henüz kırk yaşında bile değildi.

Barney Kilrone'un, bölük yazıcısını geçip te büroda karşısına dikildiği adam, böyle bir adamdı işte. Bir zamanların ince hatlı yakışıklı subayından eser bile kalmamıştı; karşısındaki, hantallaşmış, erken belirmiş kır saçları ile, hatıralarındaki subay değildi. Dikkatini çeken en belirli özellik halindeki kayıtsızlık ve bıkkınlık ifadesi idi. Paddock başını kaldırıp Kilrone'u tanıyınca, ifadesi sertleşti ve kızgınlık belirtileri kapladı yüzünü.

"Demek —" sesi bir iç geçirmesi gibi çıkmıştı, "gene sen, ha."

"İş için geldim, Pad. Çok çirkin bir iş. İ takımı temizlendi... hepsi birden. Little Owyhee" de Bannock kızılderilileri onları pusuya düşürdüler.»

Binbaşı Paddock gözlerini önünde ki, artık anlamını kaybetmiş kâğıtlara indirdi. Ondokuz asker... esir, eğer varsa tabii, ölümden beter. Kurtulan varsa bile, kızılderililer şimdi onları mısır tarlasında tavşan avlar gibi aramaktadırlar.

"Albay Webb ?"

"Görsem bile tanımam kendisini Pad, kaldıki cesetlerin tanınmayacak halde olduğunu da bilirsin.»

Viski ve uzun süreli kırtasiye işlemleri ile beyni uyuşmuş olan Paddock bu yeni duruma uymakta zorluk çekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı...

İki problem vardı önünde; biri askeri, diğeri kişisel. Yaşantısını mahveden adam şimdi karşısında duruyordu; varlığı, yıllardan beri boşuna beklemediğinin tek kanıtı idi. En sonunda gelmişti; ve ayrılırken, bir zamanların geleceği parlak, atılgan genç subayından arta kalan hayatının, tek değerli şeyini de beraberinde götürecekti.

"Denise'i almak için mi geldin ?"

"Aptallık etme, Pad !" Sabırsızlığı, bitkinliğini bastırmıştı. "Seni seviyor, her zaman da sevdi. Senin karın o."

"Sadık bir eş olduğunu kıvançla belirtebilirim, Barney, O... Fransızlar nasıl derlerdi ? Dürüst ? Ama o sana aşık."

Sandalyesine oturdu. "Eskisinden de daha güzel, Barney, şımdi onu benden almaya geldin, daima beklediğim gibi."

"Pad, Allahını seversen, unut bunları. Biraz öncesine kadar, kapıda bir kızdan duyuncaya dek senin bu bölgede olduğunu bile bilmiyordum. Devamlı hareket halindeydim Pad, yıllardan beri Denise'i bir kez bile düşünmedim, onun da beni düşünmediğini biliyorum."

Dakikalar tıklayarak geçti, bir kara sinek odanın ağır havasından ve sıcağından kurtulmak için pencereye vızıldayarak vurup duruyordu. Sessizliği bozan Barney Kilrone oldu. «Pad, burada kumandan sensin. Bu senin problemin... hem de bütünüyle birlikte."

"Kumandan mı ?" sesindeki şok, kendine acıma duygusunun bir belirtisi idi.

Kumandan ? Kişi üç takımlık bir kuvvetle ne yapabilirdi ? Üç ?...

«Allahım!» ayağa kalkmıştı, yüzü gerilmiş ve kanı çekilmişti. «M takımı... North Fork'ta İ takımı ile buluşacaklardı!»

Barney Kilrone masanın kenarına tutundu, beyni, yorgunluğu ile savaşıyordu zira, kendisi de bu işin içine boğazına kadar batmıştı. Arazide yorgun bir halde at binen bir grup adam, M takımı, var olmayan bir takımla, bir ölüler birliği ile buluşmaya gidiyordu... bu randevuda kim bulunacaktı?.

Bannock'lar!.

Disiplin, askerliğin verdiği alışkanlık, binbaşı Frank Paddock'un aklına şekil vermeğe başladı. Düşünceleri belirlendi. Bittabi, bu durumu karşılayacak bir planı yoktu henüz ama kendine ilişkin sorumlulukları ve dikkate alınması gerekli şeyleri biliyordu. M takımı ikaz edilmeliydi... neye mal olursa olsun.

Kalede iki takım kalmıştı, yetmiş iki kişilik bir kuvvet, bütün Bannock harekâtı, kaledeki garnizonun parça parça imhasını öngörecek şekilde planlanmış olabilirdi. Akıllı ve dikkatli bir savaşçı tarafından yönetilen Bannock'lar, M takımı ile birleşmeden önce davranıp İ takımını pusuya düşürmüşlerdi.

Birinci takımın imhasından sonra, Medicine Dog (Sihirbaz Köpek) ikinciyi de pekalâ tuzağa düşürebilirdi. Garnizonun uyarıldığının farkına varırsa, bir yardım kuvvetinin de geleceğini bekleyebilirdi. Kalede olan asker miktarını, bildiğini kabul edersek, bu kuvvete kaç kişinin de kaleyi korumak için bırakılabileceğini bildiğini, hesaba katmak gerekti. Bir avuç asker ile koca kaleyi korumak...

"Onun istediği kale," dedi yüksek sesle Paddock. "Buradaki mühimmatı, silâhları, yiyeceği ve atları istiyor. Yeteri kadar askeri kale dışına çekebilirse, buraya hücum edecek..."

Aniden sustu, gözleri Kilrone'a doğru döndü. "Barney, buraya nasıl geldin ? Seni gören oldu mu ?"

"Görülseydim, burada olamazdım. Geri dönüp, savaş yerindeki izlerimi bulmadıkça, bilemezler."

"Ya da, senin buraya gelmene kasden göz yumup, kaleden ikinci bir takımın çıkmasını sağlamak istemiş olabilirler." Kendini düşer gibi koltuğa bıraktı.

Zaman, karar zamanıydı ve Frank Paddock'un henüz verilmiş bir kararı yoktu. Zaman gerekliydi ... zaman. Zira herşey vereceği karara bağlıydı. M Takımına yardım etmek üzere göndereceği birlik, buluşma yerine varmadan önce yakalanıp imha edilirse, Bannock'ların yapacağı bir hücum karşısında kale yardımsız ve hemen hemen savunmasız kalacaktı.

Masanın karşısında duran adamın durumunu fark etti, ilk kez olarak. Derhal ayağa fırladı. "Haydi, Barney — bitkin bir haldesin. Gel eve gidelim."

Kilrone direndi. "Beni koğuşlara götür. Ya da ahırlara... ama evine götürme."

"Şimdi de sen aptallık etme." Paddock, Kilrone'un kolunu tuttu.

Bir bakıma, diye düşündü, bu işin bitirilmesi en iyi yol. Bu kadar yıl bekledikten sonra, işin bir sonuca bağlanması, kişiye rahatlık verecekti.

Betty Considine kapıdan dışarı çıktıklarını görünce, hemen yanlarına geldi. «Binbaşı Paddock, yardım edebilir miyim ?»

Dördüncü bir kişi, işi daha kolaylaştırabilirdi... "Pekalâ," dedi, "yardımınıza müteşekkir kalırız. Dinlenmeğe muhtaç olduğunu biliyorum ve yaralı olduğunu da sanıyorum."

Paddock'ların evine gelince kapıyı açan Betty oldu ve yabancıyı görünce Denise Paddock'un yüzündeki ifadeyi

gördü. Yüzü önce sertleşmiş, sonra sararmıştı ama kendisini çabuk toplayabildi. "Böyle buyrun," dedi.

Yedek yatak odasının yolunu gösterdi ve çalıların çizdiği, çöllerin yıprattığı çizmelerin çıkarılması için kocasına yardım etti.

Odaya girinceye kadar ayakta kalmayı başarabilen Kilrone yatağın kenarına yığılıp kalmıştı, onu yatağa yatırdılar, bayılmıştı.

Yakasındaki kan lekelerini gören ve yaranın yerini bulan Denise'ti. Betty, onun omuzu üstünden bakınca, yaradaki sargıyı gördü. "Kızılderililerin elinden mi kaçmış ?" diye sordu.

"Neden sordun ?"

"Bu bir kızılderili sargısı. Daha önce görmüştüm."

Paddock yatakta yatan adama baktı. Hayır, tamamen baygın değildi, ağır bir uykuya dalmıştı. Bir kızılderili o yarayı sarmıştı... ve kendisi Bannock'lar tarafından görüldüğünü inkâr etmişti.

Denise sargıyı çıkardı ve Paddock iyileşmeye yüz tutan yaraya baktı.

"Bu yeni bir yara değil ki," dedi.

"Üç ya da dört günlük bir yara," diye Betty tahminde bulundu. Son bir kaç yıl içinde, yaralanmış bir çok kişinin tedavisinde dayısına yardım ettiğinden, yaralar hakkında bir hayli bilgisi vardı.

Genişliği kilometreler tutan bir çevrede, tek dost tavırlı bir kızılderili bile yokken, bir yara ve üzerinde bir kızılderili sargısı. Bir kaç günlük yara ve o, tam kızılderili bölgesinin kalbinden gelmişti.

Kabul edelim ki — kişi daima değişik durumları kabul edip ona göre fikir yürütmelidir — adam bir hain. Bir kalenin kuvvetlerini dağıtıp, kaleyi zayıf düşürmek için bundan daha iyi bir yol olur muydu ?

Paddock kendi kendine, geçmişte yüzbaşı Barnes Kilrone'a ilişkin bütün bildiklerini unutmasını söyledi... Keza şimdi de Denise'i işin içine sokmamalıydı. Çok az zaman vardı. Bir karar vermeliydi.

Yüzbaşı Mellett ve M takımının kırkyedi süvarisi yarın öğle vaktine kadar North Fork'a varacaklardı. Ertesi günün sabahından önce de Bannock'ların hücum etme ihtimali pek yoktu. İ takımı katliamından kurtulmuş birinin Mellet'e gidip onu ikaz etmesi ihtimali daima vardı ama pek zayıf bir ihtimaldi bu. Mellett iyi ve tecrübeli bir subaydı, dikkatli olacağı muhakkaktı ama en iyi kişi bile bir tuzağa düşebilirdi.

Her dakikalık gecikme, Mellett'i pusuda bekleyen ölüme bir az daha yaklaştırıyordu. Muhtemel bir katliam ile Mellett'in birliği arasında duran tek şey, binbaşı Frank Paddock'un muhakeme kuvveti idi. Ve Mellett'i kurtarmak için gönderilecek bir kuvvet, kaleyi bir taarruza açık tutacaktı.

Kararı bir adamın sözüne dayanacaktı belki de kendisine güvenilemeyecek bir adam... yoksa güvenilebilir miydi ?.

Paddock, kale avlusunun sıcak ve tozlu havasına çıkıp, kapıyı arkasından kapadı. Bannock'lar, Mellett'e hücum edinceye kadar bir birliği mevzie sokabilirse, onları iki ateş arasında kıstırıp, hepsini temizleyebilirdi. Cesaret isteyen bir karardı. Geçmişteki bütün hatalarını silmeğe yeterli bir karardı ama.

Fakat bu onun için, her yönü ile elinde tuttuğu kozları olan bir problem değildi — tamamen belirsizliklerle dolu olan bir problemdi bu. Mellett'e yardımı olacak şekilde K takımını zamanında mevzie sokabilecek miydi ? Kalenin bir taarruza maruz kalacağını bile bile buna cesaret edebilecek miydi ? Ya Bannock'lar bu olanağı öngörmüşler

de adamlarının büyük bir kısmını kaleye taarruz için dışarda bir yerde bekletiyorlarsa... ? Veya K takımının kendisi de tuzağa düşüp Mellett'e zamanında yetişmezse.

Tekrar masası başına dönüp duvardaki haritaya baktı. North Fork'a kadar yüzotuzbeş kilometre vardı bu uzaklığı K takımı, çok engebeli ve her an düşmanla karşılaşma olanağının bulunduğu tehlikeli bir arazide otuzaltı saatte geçmeliydi.

Düşünceleri, bilgi kaynağı olan adama kaydı.

Bir zamanlar ordunun en romantik ve en atılgan bir subayı olarak kabul edilen yüzbaşı Barney Kilrone, bir serseri kılık ve davranışıyla Nevada'da ne yapıyordu?

Kendisi, Frank Bell Paddock değişmişti ve nedenini biliyordu ama Barney Kilrone'a ne olmuştu ?

KISIM II

Paddock masasında oturduğu yerden, odadaki her üç pencereden dışarısını görebiliyordu, Her biri başka yerlere baktığı halde, gördüklerinin hiç birinden hoşlanmadı.

Pencerelerin birinden dağların çıplak alt yamaçları görünüyordu. Sessiz yalnızlıkları içinde çok güzel olmakla beraber Paddock bu güzellik ile ilgilenmiyordu. Keza, odanın diğer penceresinden görünen ve ufka kadar uzanan dümdüz ova da ilgisini çekmiyordu. Tam karşısındaki pencereden kalenin avlusunu ve avluya bakan diğer binaları görüyordu.

Böylece, oturduğu yerden avluda olan bitenleri, gelen gidenleri ve kendi evini ziyaret edenleri rahatlıkla görebiliyordu — ki sayıları pek fazla değildi. Bu yalnız ve izole edilmiş kaleden nefret ediyordu. Denise'in de böyle hissettiğinden emindi.

Bir zamanlar Paris ve Viyana'da herkesin gıpta ettiği Denise'in, burada yalnız iki dostu vardı: Betty Considine ve teğmen August Rybolt'un karısı Stella Rybolt. Pek istememekle beraber, itiraf etmek zorunda olduğu bir dost daha vardı.

Mary Tall Singer isimli bir kızılderili kız. Bir Shoshone kızılderili kız çocuğu iken, yalnızlıktan bunalan başka bir subay eşinin dikkatini çekmiş ve beyazların tahsil ve terbiyesini alarak büyümüştü. Yapacak pek bir şeyi olmayan ve bir yarbay eşi olan bu kadın, güzel kızılderili kızı

evine almış ve ona okumayı, yazmayı, dikiş dikmesini ve bir hanımefendi gibi hareket etmesini, edebiyatı sevmesini öğretmişti. Şu ya da bu yolla eline geçirdiği kitapları okuyan Mary de kültürünü bir hayli geliştirmişti.

Halen mağazada çalışıp hayatını kazanıyordu. Ciddi ve dikkatli bir adam olan mağaza sahibi ise, kızılderililerle yaptığı alışverişte Mary'in tavsiyelerinden yararlanmaktaydı. Ve bu nedenle de onu el üstünde tutar, sözlerine kulak asar, her konuşmasında onu överdi.

Kaledeki durumu bir hayli garipti. Kızılderili, bekâr ve çok güzel olmasına rağmen, aynı durumda olan bir beyaz kadın gibi muamele görüyordu. Bunun nedeni sadece mağaza sahibinin yanındaki yeri değildi elbette. Herkes onun Denise Paddock'un arkadaşı olduğunu biliyordu.

Frank Bell Paddock pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu, sıkkın ve bıkkın bir şekilde. Kendisinin babarısızlığa uğradığı yerde Denise'in başarılı olduğunu biliyordu. Bu yalnız kalede, Denise kendini sakin ve güvenli hissettiği bir dünya kurmayı başarmıştı. Kale kumandanı bekârdı, bu nedenle her türlü sosyal olaylarda Denise resmi ev sahibesi görevini yapmak zorunda kalıyordu.

Diğer subay aileleri tarafından kıskanılması onu hiç rahatsız etmiyordu. Keza, Mary Tall Singer ile olan arkadaşlığı nedeniyle diğerlerinin kendisini küçümsemesine de aldırmıyordu.

Stella Rybolt ve Betty Considine de Mary'ye karşı kendisi gibi hisseden kişilerdi. Stella Rybolt yaşantısını yarım düzine kadar çeşitli kalede geçirmiş tecrübeli bir kadındı. İnsanları olduğu gibi kabul etmesini öğrenmişti. Eşinin bölük kumandanlığından daha fazla yükselemeyeceğini çok önceden anlamış ve yükselme hırsını da içinden silip attığından, kendini başka değerlerle meşgul etmeğe başlamıştı. Gus Rybolt ise eşini ve görevini seven bir kişiy-

di; talimatlara uymasını ve gereğinde, kalenin güvenliğini ve adamlarının ahlakını tehlikeye sokmadıkça da bazı şeylere göz yummasını bilirdi.

Stela Rybolt kırkbeş yıllık yaşantısının yirmisekiz yılını kalelerde geçirmişti. Askerlik kurallarını ve talimatları bilir ve onları olduğu gibi kabul ederdi, tıpkı güneşin doğuşu ve batışını kabul ettiği gibi. Bu nedenle arası ordu ile açık değildi. Batı'yı ve insanlarını severdi, buna rağmen ilk kez Denise'e kuşku ile bakmıştı. Onun geçmişini bildiğinden bir snob olacağı kuşkusuna kapılmıştı. Ama ilk karşılaşmalarında Denise elini uzatmış ve "Bayan Rybolt burada çok yeniyim. Hata yapmama engel olun ve bana ne yapmam gerektiğini öğretin. Hatalarım için de şimdiden özür dilerim." demişti.

Hemen ertesi sabah ziyaretler başlamıştı. Önce Stella Rybolt'larda, sonra Dr. Hanlon'larda toplanılmıştı. Üçüncü gün ise Denise, onları evine kabul edecek kadar yerleşmişti. Hepsi Denise'in ikram ettiği şeylere ve misafirperverliğe hayran kalmıştı.

Karşısına çıkan her fırsattan yararlanıp kendisini kabul ettirmesini başarmıştı. Aleyhinde bir tek kelime şikâyet dahi yoktu.

Frank Paddock bıyıklarını ısırmağa başladı. Burasını zaten hiç sevmemişti. Zira bu kale onun başarısızlığını sembolize ediyordu.

Hiç kimse hayata ondan daha iyi olanaklarla başlamıştı. Başarılı olmak için elinde her türlü olanak vardı. Mezun olduğu sene herkes onun, sınıfının ilk generali olacağına dair bahse girmişti. Aleyhte bahis tutan kimse yoktu... Halbuki şimdi, hemen hemen unutulmuş bir kalede, unutulmuş bir adamdı.

Şimdi karşısına bir fırsat çıkmıştı, uzun yıllardan beri ilk kez kendisini gösterme fırsatı. Bu, eline geçecek son

fırsat da olabilirdi. Dışarı çıkıp Bannock'ları pusuya düşürebilirse, onlara karşı büyük bir zafer kazanabilirse...

Muhtaç olduğu tek şey böyle bir zaferdi. Halen batı'da dolaşan bir arkadaşı vardı, bir gazeteci. Böyle bir olayı herkese duyurabilecek kıratta bir gazeteci.

Bundan sonra terfi edebilir, doğu'daki kıtalardan birine tayin edilebilirdi. Böyle bir olanağın da insana neler verebileceğini bilen bir adamdı. Ve bunları sağlayacak olanak işte önünde duruyordu.

Canı fena halde içki istedi. Şişe elinin yakınındaydı, hemen hemen boğazına kadar dolu bir şişe. Bir elini uzatsa alabilecekti. Ama elini uzatmadı.

Hırslı bir kişi olmasına rağmen hala askerdi ve kalenin komutası elindeydi. Yapacağı her şeyi, en üstün bir beceri ile yapmalıydı; sonra açıklayamayacağı bir davranışı olmamalıydı.

İ birliği gitmişti, Albay Webb ölmüştü. Bunlar birer gerçekti. Kilrone, pek inanmak istememekle beraber, bir hain olabilirdi. Her ne hal ise, unutmaması gerekli bir noktaydı bu.

Şu anlarda Mellett konmaya geçiyor olmalıydı. Savunmaya elverişli iyi bir yer seçeceğini, ortalık kararmadan önce de etrafı iyice inceleyeceğini biliyordu.

Mellett'in ne menem bir asker olduğunu bildikleri için Bannock'lar ona konmada iken hücum etmezlerdi. Birliği hareket halinde iken yakalamağa, tercihan buluşma noktası yanında pusuya düşürmeğe çalışacaklardı. O zamana kadar ortaklıkta görünmeyeceklerdi. O halde Paddock'un çok az bir zamanı vardı.

Kurtarma birliğine kendisinin komuta etmesi gerekti. Masa başından çok, arazide kazanacağı bir zafere muhtaçtı.

Gus Rybolt'un yanında olmasını arzu etti. Onu kalede bırakıp gözü arkada kalmadan gidebilirdi. Sert, güvenilir ve her yanıyla sapına kadar bir askerdi o. Fakat teğmen Rybolt altı kişilik bir birlikle Halleck'e gitmişti. Askerlerin maaşlarını getirecekti ve üç günden önce kaleye gelmesi olanağı yoktu. Halbuki o zamana kadar olağanüstü durum ortadan kalkar, olay şu ya da bu şekilde sonuçlanırdı...

Bir zafer için, kesin sonuçlu bir zafer için, çok sayıda adama ihtiyacı olduğunu biliyordu. İnsan bazan kumar oynamalıydı. Bannock'ların Mellett ve M birliğini istediklerine dair bahse girerdi. Kale'ye hücum etmeyeceklerdi. Aksini düşünmekten kaçınıyordu. Denise'i bile düşünmek istemiyordu. Zira, bunu zaten onun için yapmıyor muydu?

Aklından, başarının doğu'ya tayin, daha kolay ve rahat bir yaşantı, iyi bir kıt'a ve belki de Washington'a yerleşme demek olduğun ugeçiriyordu. Bir kez Washington'a kapağı atınca Denise gibi bir eşin, kişiye büyük yararlar sağlayacağını biliyordu. Eski hayallerin yeniden gerçekleşmesi işten bile değildi.

Betty Considine masadan kalktı ve ayaklarının ucuna basarak yatak odasının kapısına kadar gitti. Kilrone uyuyordu, yavaşça odaya süzüldü ve yatağın yanına kadar gidip, yorgunluktan bitkin halde yatan adama baktı.

Göze çarpacak kadar yakışıklıydı. Yattığı yerde anormal şekilde uzun ve ince görünüyordu. Omuzları çok genişti. Yarasını sararken vücudunda bir sürü yara izi görmüştü, bıçak ve mermi yarası izleri... bir tane de ok yarası vardı.

"Çok yakışıklı değil mi?" dedi Denise.

Betty ona bakmak için döndü. "Evet... Evet, öyle," de-

di ve sonra ekledi, "Acaba buraya niye geldi? Burası yoldan o kadar uzak ki."

"Hiç bir şey onun için uzak değildir. O, Barnes Kilrone'dur."

Betty'nin bir şey anlamadığını görünce devam etti, "Yedi yıl kadar önce, onun ismini söyler söylemez en aşağı bir düzine Kilrone macerası dinlerdin, hepsi de başka başka olmak üzere."

"Onu tanıyor muydun?"

"Eski ve acıklı bir hikâye." Denise mutfağa yöneldi. "Kahve yapayım."

Raftan kahve kavanozunu alırken Betty'e "Frank ile konuşurken sen de orada mıydın?" diye sordu.

"Hayır,"

Denise başka bir şey demeden kahveyi ölçtü ama Betty'nin merakı artmıştı.

"Nasıl bir adam bu?"

"Barney mi? Bir çok kadın için romantizmin ruhu. Daima dramatik bir iz, bir hava, taşır üzerinde. Her nerede olursa olsun, civarında daima bir şeyler olur ve hep te kendisine. Sanırsam bir çok erkekler onu kıskanırlardı ya da ona gıpta ederlerdi."

"Kıskanmak mı?"

Denise duraladı, Betty'ye soğuk ve düşünceli bir gözle baktı, kendisinden laf almaya mı çalışıyordu acaba. "Hiç olmazsa bir kısmı," dedi, sonunda; "gerçekte ise, inandıklarından daha az nedenle."

"O zamanlar henüz yirmibeş yaşındaydı," diye devam etti, "ama yaşından büyük gösteriyordu. Tanıdığımız kişilerden daha çok şey biliyordu ve daha çok şeyler yapmıştı. Tecrübeliydi. Onu tanıyan kadınların en aşağı yarısının ona şu ya da bu zaman aşık olduğunu sanıyorum. Onunla ilk karşılaştığımızda herkes ondan söz ediyordu. Paris'e

geleli daha bir hafta olmamıştı ki, Betty, beğendiği bir dansöz için ileri geri söz eden bir Fransız gazetecisi ile düello etmişti."

«Barney kılıçla döğüşmek istemişti. Fakat düelloya davet edilen taraf olarak Fransız gazetecisi meç'i seçmişti. Bir Amerika'lının meç kullanabileceğine ihtimal vermemişti. Yaşantısında bundan daha büyük bir hata yapamazdı insan — Barney bir meç ustası idi. Gazeteci hastahaneye giderken Barney bir anda ünlü bir kişi oluverdi."

Denise durdu, başını kaldırıp dinledi. Frank'ın ayak seslerini tanırdı ve Betty de onun ne için dinlediğini biliyordu. Denise'in bu şekilde dinlediğini çok kez görmüştü. Ama bu kez Frank içeriye ayık olarak girmişti, gözlerinde garip bir karar pırıltısı vardı, şimdiye kadar Frank Paddock'un gözlerinde görülmeyen bir pırıltı.

İki kadın ilk kez olarak ne olduğunu, işte bu anda öğrendiler. Paddock onlara, olan biteni kısaca ve bütün açıklığı ile anlatıverdi. "Denise," dedi, "İ takımı gitti... katliam. Albay Webb öldü."

Kadınlar ona bakarak dona kaldılar, olayın anlamını idrak edememişlerdi henüz. Trajedi onların yabancısı değildi. Kızılderililerle çarpışmaların sürüp gittiği çeşitli kalelerde bulunmuşlardı. Ölümün insana ne çabuk gediğini gözleriyle görmüşlerdi. Ama bütün bir takım... ve Albay Webb! İnanılacak iş değildi.

"Kumanda bana kaldı." sesinde bir boğukluk vardı ama yüzündeki kararlı görünümü önceden ne Betty görmüştü ne de Denise. "Sabahleyin K takımı ile yola çıkıyorum."

Oturdu ve yüzbaşı Mellett ile ilgili durumu anlattı. Onun uyarılması gerekliydi. Eğer K takımı zamanında yetişebilirse, Bannock'ları habersizce yakalamak hepsini orta-

dan kaldırmak olanağı vardı. Ortalık ışımadan yola çıkacaktı.

Kaleye bir hücum ihtimalinden korktuğunu söylemedi. Sonbahar harekâtı için kalede depo edilmiş olan bütün o yiyecekleri, silahları ve mühimmatı düşünmekten dikkatle kaçınıyordu. Bannock'ların bu malzemeyi bilmemesi olanağı yoktu; kaldıki onların kalede bir casusları olduğundan kuşkulanıyordu. Fakat güvendiği tek şey, çabuk ve kesin sonuçlu bir harekâtla, daha onların kendilerini toplamasına fırsat vermeden işi bitirmekti. K takımını takviye edince, kalede kalan savunma kuvvetinin ne kadar az kalacağını düşünmek bile istemiyordu.

İ takımının gitmesi haberi karşısında Betty donup kalmıştı. Hepsini teker teker tanırdı. Yüzbaşı Tom Whitman sık sık evlerine gelir ve dayısıyla briç oynardı. Çavuş Bill Jordan ise, askere ilk geldiğinde Betty'ye at binmesini öğretmişti. Hauffer sessiz fakat sert bir askerdi, Prusya ordusunda bir subay olduğu söylenirdi. Hiç kimse onun buraya nasıl ve neden geldiğini soruşturmamış, öğrenmek istememişti... çünkü bu gibi sorular hiç bir zaman sorulmazdı.

Lister, Kansas'taki arazi anlaşmazlığı yüzünden hükümete kızıp askere yazılmıştı... Ryan daha geçenlerde İrlanda'dan gelmişti... Johnson, Birleşik Devletler'de adı geçen bir kişiydi... ve Spinarski, kendi halinde bir Slav olup yalnız atlarla konuşurdu, Betty ile arası nedense pek iyi idi.

Hepsi gitmişti... katliama uğramıştı.

Yüzbaşı Mellet yakında konmaya geçecekti... M takımının son istirahati mi? Yarın North Fork'taki randevuya gitmek üzere tekrar at bineceklerdi.

Betty bu yeri biliyordu. Bir defa oraya piknik yapmaya gitmişlerdi, tabii ki sulh zamanında. Vahşi, yanız, ve gü-

zel bir yer. Ama kızılderililerle çatışma halinde bir asker için burası sadece bir ölüm tuzağı idi.

M takımında kırk yedi kişi vardı ve en azından yirmisi tecrübeli, eski askerlerdi. Üç tanesi ise Crook ile Rosebud'da savaşmıştı. (1) Ve iki tanesi de Arizona'da Cochise'e (2) karşı savaşmıştı. Dört tanesi beşinci süvari alayında savaşmıştı. Aralarından sadece altısı acemi askerdi. Ve bunların da daha evvelce başka birliklerden firar ettikleri kanısı hakimdi... Kimse bu hususta da bir soru sormamıştı

---

(1) Crook, George (1829-90) Dayton, Ohio yakınında doğmuş olup 1848 yılında West Point (Amerikan Harb Okulu) ten mezun olmuş, ve uzun süre kuzey batıya yerleşen aileleri koruma görevini almıştı. İç harpte başarıyla harekâta katılmış, 1864 de Tümgeneral olmuştur. İç harpten sonra yarbay rütbesiyle yirmi üçüncü piyade alayı kumandanı olarak kuzey batıdaki kızılderili isyanını bastırmıştır. 1871 de Arizona'da Apaçileri sindirmiş, 1876 da Sioux isyanını bastırmıştır. 1882 de Arizona'ya gönderilmiş, ve Geronimo isyanını bastırmıştır. Tekrar Tümgeneralliğe yükselmiş ve bu rütbede Şikago'da ölmüştür.

(2) Cochise (1815-1874) Chiricahua Apache'leri reisidir. 1861 ve 1872 yılları arasında Amerikan askerlerine karşı Arizona ve New Mexico'da savaşmıştır. 1871 Eylül ayında teslim olmuşsa da, hükümetin kabilesini New Mexico'daki bir rezervasyona göndereceğini öğrenince, iki yüz arkadaşı ile birlikte kaçmış, daha sonra da kendisine altı yüz kişi daha katılmıştır. Bu kuvvetle yeniden çarpışmaya başlayan Cochise, hükümetin kendilerini Arizona'daki bir rezervasyona yerleştirmesini kabul edinceye kadar kavgasını sürdürmüştür. 1872 de teslim olmuş ve ölümüne kadar rezervasyonda yaşamıştır.

Mellet'in kendisi de soğukkanlı ve iyi bir subaydı. İç harpte savaşmış, albaylığa kadar yükselmişti. Harpten sonra daha düşük rütbe ile kızılderililerle çarpışmayı kabul etmiş ve batı'ya gelmişti, diğer bir çoklarının yaptığı gibi. Söylenenlere göre yirmi seneden fazla bir hizmeti vardı ve bunu da gösteriyordu.

Denise kahve getirdi. "Kilrone'un o mermiyi nerede yakaladığını bilmek isterdim," dedi Paddock, "ve yarasını tedavi edeni."

"Kızılderililer arasında dostları olabilir Frank. Onun nasıl olduğunu biliyorsun... En acaip yerlerde bile dostları vardır.'

Paddock, kahvesinden bir yudum aldı. Kendi kendine düşünmeye başladı, tasarladığı plânı uygularsa kalede kimi bırakacaktı ? Mağaza sahibini mi, elli beş yaşında ve şişman bir adam; yoksa iki nalbant mı, atları iyi nallıyan ve ciddi bir hastalık olmadıkça veterinerlik hizmeti gören bu kişilere kale bırakılır mıydı; hasta listesinde olan bir karargâh çavuşu, dört arabacı, birkaç ahçı ve hapishanedeki üç kişi ile kale savunulabilir miydi ?

Topu topu on beş kişi... Bir hücum karşısında bir avuç adam.

Kale, batıdaki kalelerin çoğu gibi, gerçek anlamda bir kale değildi. Bir talim meydanının etrafına aralıklarla serpiştirilmiş bina grupları. Şimdiye kadar buranın nasıl savunulacağını düşünmemişti bile. Zira böyle bir sorunla karşılaşacağı aklına hiç gelmemişti. Genellikle kalede oldukça büyük bir kuvvet bulunduğundan, kızılderililerin böyle bir tehlikeyi göze alması beklenemezdi. Aynı şeyi şimdi de düşünüyordu.

Soğukkanlılıkla, hücum ihtimalini bir kenara bıraktı. Böyle bir şey olamazdı... Olmamalıydı da. Bannock'lar

Mellett'ın birliğini gözlemeli ve Paddock da kendi birliği ile kızılderililere hücum edip, onları iki ateş arasında bırakıp kıskıvrak yakalamalıydı. Kendisi hücum etmeden evvel kızılderililerin çatışmaya bütün kuvvetleriyle katılmış olmasını arzu ediyordu. Ancak bundan sonra zaferi kesin sonuçlu olabilirdi.

Bütün birliklerin kadrosu noksandı. Ciddi bir olay beklenmediğinden kadroların tamamlanması da gecikmişti. Kâğıt üzerinde bir takım yetmişsekiz kişi idi fakat hiç bir takımda bu kadar adam yoktu. K takımı da, M takımı gibi kırkyedi kişilikti. Toplayabildiği diğer askerlerle Paddock, bu kuvveti altmışa çıkarabilirdi.

Webb'in asker ikmali üzerine yazdığı çeşitli yazıları hatırladı. Okuma yazma ve vatandaşlık zorunluğu olmamakla beraber, askere alma işi çok ağır gidiyordu. Ellerindeki kuvvetin yarısından fazlası yabancı idi. Büyük bir kısmı da İrlandalı idi. Bir talih eseri olarak bunlar iyi asker ve üstün savaşçı oluyorlardı.

Kalenin kumandasını kime bırakmalıydı? Muhakkak ki Pryor'a değil. Teğmen Eden Pryor cesur bir kişiydi ama karar verme gücü ve tecrübesi yoktu. Ayrıca kızılderiliyi bir savaşçı kabul etmediğinden, bu görüşünü kabul ettirecek bir çatışmaya teşne idi. Halbuki yapılacak tek iş bir savunma harekâtı olmalıydı.

Düşünceleri Barnes Kilrone'a döndü. Nasıl oluyor da burada idi? Kuş uçmaz kervan geçmez olan bu bölgede ne işi vardı? Ve ordudaki kariyerine ne olmuştu?

KISIM III

Barnes Kilrone'un gözleri, kendisini uyandırmamak için maskelenmiş bir gaz lambasının aydınlattığı loş bir odada açıldı. Hiç hareket etmeksizin bir süre yattı, etrafını dinledi, adeti üzere. Yaban bölgelerde doşalan bir kimsenin yaptığı gibi o da bu adeti benimsemiş ve uzun bir süreden beri geliştirmişti.

Aklı hemen çalışmaya başlamıştı, buraya nasıl geldiğini ve yorgunluktan bitkin bir halde olduğunu hatırladı. Şimdi bile canı hareket etmek istemiyordu. Ama ayağa kalkması gerekti. Burada henüz bitirilmemiş bir işi vardı.

Kale kumandanına tekmil vermişti — sanki başka kimse kalmamış gibi talih karşısına Frank Paddock'u çıkarmıştı — . Ona İ takımının başına gelenleri ve Kale Kumandanının feci akıbetini söylemişti. Böylece de binbaşı Frank Bell Paddock kale kumanı olmuştu.

Lambanın tavandaki yuvarlak ışık bölgesine takılmıştı gözleri, lambanın fitili sonuna kadar kısılmıştı. Odanın bir kenarında bir etek hışırtısı duydu, orada birinin bulunduğunu ve kendisini gözledini anladı.

İhtimama ihtiyacı yoktu — yarası hemen hemen iyileşmişti. Yaranın verdiği zafiyet ve uzun süre at sırtında geçen yolculuk nedeniyle kendisini kaybetmişti.

Paddock... adam ne kadar değişmişti. Keskin hatları kaybolmuştu. Yüzü şişmiş, mağlûbiyeti yüzünden okunuyordu. Kişi kendisine bu kadar kötülük edebilir miydi...

hem kendisine ve hem de Denise bu kötülüğü yapmıştı işte.

Kilrone yerinden doğrulmaya davrandı ve altındaki yatak gıcırdadı. Yatağı çevreleyen paravananın arkasında hemen bir hareket oldu ve geriye yatağa yatarken yanında genç bir kız belirdi. Kaleye geldiği zaman gördüğü kızdı bu.

"Ne oldu?" diye sordu kıza.

"Hiç bir şey... henüz. Sabahleyin yola çıkacaklar."

"Paddock mu? Mellett'e katılmak için mi gidiyor demek istiyorsunuz ? Böyle bir şey yapmamalı."

Tekrar doğruldu ve ayağını indirdi. "Ayağa kalkmam gerek."

"Niçin? Niçin gitmemesi gerek?"

Tam konuşacaktı ki kendisini tuttu. Milleti korkutmanın bir yararı yoktu. Paddock ile konuşması daha doğru olurdu.

Betty Considine'in itirazlarına rağmen giyindi ve mutfağa gitti. Odanın öbür tarafında duran Denise'e baktı. Her zamanki gibi güzeldi, belki biraz daha yaşlı ve neş'esiz, fakat her zamanki gibi mağrur ve güzel.

"Frank ile konuşmam gerek," dedi.

"Önce bir kahve içip kendini topla. Etrafta dolaşacak durumda değilsin."

Saate baktı. Neredeyse gece olacaktı fakat kale ayakta idi. Askerler şafakla ya da daha önce yola çıkabilmek için teçhizatlarını hazırlıyorlardı. Kendisine uzatılan kahveyi aldı, söyleyeceklerini düşünmeğe başladı. Nihayet kendisi bir sivildi, Paddock ise kalenin kumandanı.

Paddock onun, çavuş ile konuştuğunu duyunca kapıya çıktı. Daha iyi görünüyordu. Yüzünün şişliği gitmiş, gözlerindeki kan çekilmişti.

"Frank, arkalarından gitmeye mi hazırlanıyorsun?" diye Kilrone sordu.

"Onları iki gurup arasında sıkıştıracağım," diye cevapladı. "Mellett'e hücum ettiklerinde güneyden yüklenebiliriz.'

"Peki, kale ne olacak ?"

"Üzülmeye değmez. Bizimle o kadar meşgul olacaklar ki, buraya hücum etmeyi düşünmeye vakitleri bile kalmayacak."

Barney Kilrone sakin bir şekilde konuştu. "Yapma Frank. İstedikleri şey kale. İ takımına hücum eden guruptaikiyüz savaşçı vardı. Güneyden de bir gurup Paiute kızılderilisi geliyor. Kanıma göre şu anda en aşağı bin savaşçı ayaklanma halinde, belki de daha fazla."

"Bin kişi mi? Atıyorsun Barney. Bannock'lar hiç bir zaman bu kadar adamı bir araya getiremezler, Paitue'ler katılsa bile."

"Frank inan bana, bu kadar adamları var."

Paddock arkasını döndü. Bu tür konuşmayı duymak istemiyordu, içinde uyanmaya başlayan suçluluk duygusuna kapılmayı arzu etmiyordu. Bir tehlikeyi göze aldığını biliyordu ama bunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Yerinde oturur, harekâta şimdi başlamazsa, iş işten geçmiş, eline geçen bu fırsatı kaçırmış olacaktı.

Kalede kalsa, kimse ona neye kaldığını ve kaleyi savunduğunu sormazdı. Ama diğer harekât ona, gazetelerde manşetli muhtemel bir zafer vaad ediyordu. Ondan sonra da doğudaki bir birliğe tayin... Bunu aklından çıkarmamalıydı.

"Mellett'e yardım edilmeli," dedi inatla. "Bu ayaklanmayı kökünden bastıracak bir olanağa sahibiz şu anda. Hücum anında ortaya çıkıp onlara katılacağız. "Dönüp Kilrone'a baktı. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Burada kalacağım," dedi Kilrone sakince.

Paddock, aniden donuklaşan gözleriyle baktı. "Öyle yap," dedi ve ekledi "ama ben dönünce de burada olacak mısın? Yoksa bunu fırsat bilip Denise'i alıp götürecek misin?"

Kilrone burada bir yabancı olduğunu idrak ediyordu. aklı başında bir kişi, hiç kimse onu bir yere götüremez. Sana önce de söyledim, o seni seviyor, her zaman olduğu gibi."

Arkasını dönüp çıktı gitti. Gece soğuktu. Kilrone durduğu yerden faaliyetleri seyretmeğe başladı... hiç kuşkusuz, yakında bir yerde olan bitenleri seyreden bir kızılderili vardı, gördüğünden sevinen bir kızılderili. Ve bu kızılderili kısa bir süre sonra kaleden at binecekti, beraberinde iyi haberler ile.

Kilrone burada bir yabancı olduğunu idrak ediyordu. Artık orduda değildi, bunlarla hiç bir ilgisi yoktu. Ama ne varki askerlik onun içine işlemişti; ahır, at, eyer ve barut kokularını unutmak ne mümkündü. Hüzünle gittikçe azalan faaliyetlere ve ışıklı pencerelere baktı. Bu pencereler arkasında aceleyle yapılan vedalaşmaları; kadınların korkularını saklamak için cesaretle gülümsemeye çalışmalarını; erkeklerin sanki aldırmazmış gibi olan davranışlarını, önemsemememezliklerini; kendilerinden çok, arkada bıraktıklarına ne olacağını bilmemenin verdiği üzüntüleri, görür gibi oldu.

Bütün bunları Date Creek'teki birlikte, Raley Kalesinde' ve diğer bir takım kale ve birliklerde yaşamıştı. Arkasında bıraktığı kimse olmamıştı kendisinin... bunun ne olduğunu biliyordu ve en fenası da buydu zaten. Kadınlar, kocalarına veda ederken son defa olarak onlara sarılır ve bırakmak istemezken, atın üstünde oturup onları beklemek, atın kulakları üstünden dimdik ileriye bakmak ve dönüp

dönmemek konusunda kimsenin ilgisini çekmemek... tabii görev ve personel cetvelini yapan çavuş hariç — acıklı idi.

Dışarda işler pek kolay olmayacaktı. Eğer Paddock, Egan ve Buffalo Horn'a karşı olduğu gibi, çabuk ve kesin bir zafer bekliyorduysa yanılıyordu. Bir kez Egan, barışsever ve çatışmayı istemeyen bir kızılderili idi. Buffalo Horn ise, Chief Joseph'in başarısını kıskanan ve aklına onu geçmeyi koymuş olan yarı deli bir kızılderili idi. Bu nedenle her ikisi de kolaylıkla yenilmişlerdi.

Her neyse, Buffalo Horn şimdi Oregon civarında bir yerdeydi ve bu ayaklanmanın başı Medicine Dog idi. Medicine Dog'un kim olduğunu anlayabilmek için de kızılderilileri yakından tanımak gereklidir.

Kilrone, ahırların gölgesinden sıyrılıp kendisine doğru yaklaşan atlıyı gördü. Bu, süvariler gibi ata binmeyen biri idi. Bir kaç metre kala atlı durdu ve kasden yüzünü aydınlatacak şekilde sigarasını yaktı.

Uzun suratlı, bıyıklı bir sivildi bu. At iyi idi, uzun bacaklı bir mustang, sağlam ve kuvvetli yapılı.

"Mer'ba," dedi adam. "Gelişini gördüm. Kilrone'sun değil mi? Bir zamanlar seni Cheyennede görmüştüm."

"Sen kimsin?"

"Ben Heyes derler bana. Bu birliğin iz'cisiyim."

"Güneydoğudan geliyorum," diye söylendi Kilrone, "başınız belâya girecek."

"Kumandana söyledim."

«Beraberlerinde de kim olduğunu biliyor musun?" Kilrone gömleğinin cebinden bir püro çıkardı. "Medicine Dog," dedi.

Hayes dikkatle baktı. "Emin misin?"

"Kısa, tıknaz, badi bacaklı ve üst dudağında derin bir bıçak yarası izi olan biri."

"Tamam O." Hayes galiz bir küfür savurdu. "Kötü

ruhlu ama çok akıllı bir o... çocuğudur O."

"Paddock'a söyle bunu olur mu? Ben anlatmaya çalıştım."

Ben Hayes bir süre sustu. Daha sonra, "Düşündükçe merakım artıyor. Medicine Dog, Mellett'i öldürmek ister... onun için büyük bir tüy demektir o."

Barney Kilrone onun sözünü kesti. "Medicine Dog bir gerçekçidir Hayes. Mellet bir kızılderili için çok önemli bir kafatası derisidir ama Medicine Dog saç peşinde değil, O yiyecek, at ve her şeyden de çok mühimmatı istiyor."

"Bir kez, düşün," diye devam etti. "Eğer Dog bu kaleyi alırsa Mellett nereye gidebilir? Adam başına yüz mermilik bir cephane payı ile harekâta çıkmış. North Forh'ta bir çatışmaya girecek, cephanesinin bir kısmını orada kullanacak... diyelimki yarısını kullandı. Dog bu kaleyi alınca, silahı ve çok cephanesi ile yiyeceği ve üniformaları olacak."

"Ee, ne olacak yani?"

"Unutma, Dog yarım kan Bannock'tur. Yarım kan da Sioux. Dakota'da daha bir çocukken bir kaç arkadaşıyla birlikte üniforma giymiş ve bir askeri birlikle karşılaştıklarını sanan bir gurup ordu iz sürücüsünü tuzaklayıp öldürmüştü. Gene aynı oyunla Wyoming'te bir posta arabası istasyonunu soymuştu. Sanırsam şimdi de aynı oyunu gene oynar."

"Binbaşı ile konuşayım." Hayes'ın sesi kuşkuluydu. "Masa askerinden hoşlanmam ama gene de bir deneyeyim." diye ekledi.

"Bu askeri boşa alma Hayes. Onu tanırım. Gençken tanıdığım en iyi kıta kumandanıydı."

Bir kaç dakika iki adam konuşmadan durdular, her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Avlu iyice boşalmış ve pencerelerdeki ışıklardan bir kaç tanesi sönmüştü. Birlik

yola çıkıncaya kadar daha bir kaç saatlik bir uyku süresi vardı. Gidecek başka bir yeri olmadığından Kilrone, Paddock'un evine döneceğini ve orada beklendiğini de biliyordu. Ama oraya gitmek için de işi ağırdan alıyordu, o kızın orada beklediğini bildiği halde... ha sahi neydi o kızın adı?

İlk kez, onu önemsedi ve ciddi ciddi düşündü. Güzeldi —kendine özgü bir güzelliği vardı— ama onu etkileyen sakin becerikliliği idi. Yarasını nasıl muayene ettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

"Hayes," diye konuştu aniden, "Burada çok yeniyim, Bir adam, beraberinde kadın ve çocuklarla ayrılmak isterse, gidebileceği yer varmı? Dağlarda bir yer demek istiyorum. Bir tek kişinin savunma yapabileceği bir yer?"

"Zamana ihtiyacın olacak. Ama vakit bile bulamazsın." Hayes onun gözlerinin içine baktı. "Burada mı kalıyorsun?"

"Bana ihtiyaçları olacak."

"Bol şans."

Ben Hayes ahırlara doğru uzaklaştı. Onun da dağarcığına bir az uyku koyması gerekliydi.

"Bay Kilrone" başını çevirdi ve Betty Considine'nin yanında durduğunu gördü. "İstirahat etmeniz gerekli. Yorgunluktan ve yaranızdan bitkin bir haldesiniz."

"Ya siz?"

"Ben de yorgunum." diye sakince fakat sempati beklemeyen bir şekilde konuştu. "Çok uzun bir gündü."

Kilrone Paddockun lojmanına doğru yürüdü, adımlarını Betty'ninkine uydurarak. "Bu kalelerin yerlerini kimlerin seçtiğini ekseriya merak ederim," dedi. "Bunlar ya en sıcak, kuru, en rüzgârlı ya da en soğuk yerler oluyor nedense.»

"Ben'e burada kalacağınızı söylediğinizi duydum."

"Öyle mi? Bir az önce istirahata ihtiyacım olduğunu

söylemiştiniz galiba. Burası istirahat için fena bir yer olmasa gerek. Ordudan ayrıldığım zaman bir birliğe yakın bir yerde oturup, kalk borusunu duyunca, öbür tarafıma dönüp tekrar uykuya dalmayı ahdetmiştim."

Betty güldü. "Yapabildiniz mi bari ?"

"Hayır. Orduyu çok özlediğimi anladım. Her zaman geri dönmek arzusu vardı içimde. Zira, bildiğiniz gibi, orduda olmak güvenlidir."

"Güven mi ?" sesinde inanmazlık belirtisi vardı.

"Tabii ya. Eğer subay değilseniz sizin namınıza başkası karar verir bu dertten kurtulmuş olursunuz. Subay sanız, talimatlar ve talimnameler yapacağınız işleri söyler, kaldıki her şey kumanda kanallarından geçmelidir. Eğer işler tersine dönerse, bir hata yaparsanız, kabahati yükleyecek birini daima bulursunuz. Uyuyacağınız, yiyeceğiniz yeri düşünmenize hatta doktor parası için üzülmenize bile gerek yok. Bütün davranışlarınız saptanıp önünüze hazır konmuştur."

"Öyle ise ordudan neden ayrıldınız ? Yoksa ayrılmadınız mı ?"

"Oh, ayrılmasına ayrıldım. Davranışlarını onaylamadığım bir kızılderili ajanı ile aramızda bazı olaylar geçti. Yukarıdan gelen haberlere bakılırsa, adamın davranışlarını onaylayıp onaylamamak benim görevim değildi. Onun üzerine işe koyulup, delil toplamaya başladım. Yazılı ifadeler, somut deliller... her şeyi dahil dikkatli bir dava dosyası hazırladım.

"Kumandanım bu kızılderili ajanı'nın savunma bakanlığında çok önemli bir kişinin dostu olduğunu bana söylemişti. İddiamda ısrar edersem askerlik kariyerimin sonu olabileceğine beni uyarmıştı."

"Eh ! Peki siz de ısrar ettiniz mi ?"

"Evet."

"Ne oldu ?"

"Dikkatle hazırladığım hava dosyası, yolda bir yerde kayboluverdi, kulağıma da terfi ihtimalinin ortadan kalktığını fısıldadılar... hiç olmazsa, üst kademelerde bir değişiklik oluncaya kadar.»

"Siz de istifa ettiniz ?"

"Öyle oldu... Sonra da o ajan'ı görmeğe gittim. Durumu aramızda özel şekilde tartıştık, o da işinden istifa etti ve sıhhatine daha uygun gelecek bir iklime göç etti."

Kapının dışında duruyorlardı. "Ee, sonra ne oldu ?"

"Mexico'ya, kayıp bir altın madenini aramaya gittim, bir süre bir posta şirketi arabalarında silâhlı muhafızlık yaptım, sürü naklinin kahyalığını yaptıktan sonra, açlıktan ölüm haline gelinceye kadar Colorado'da altın bulunduğunu zannettiğim bir madende çalıştım, Orta Amerika'da bir ihtilâle katıldım, sonra doğuya yapılan bir altın sevkiyatında gene muhafızlık ettim.»

"Peki şimdi ?"

"Dolaşıyorum... Yerleşecek bir yer buluncaya kadar."

Betty hayal kırıklığına uğramıştı. Kendisi için ne farkedeceğini bilmemekle beraber içini bir hüzün kaplamıştı. Amaçsız bir hayattı bu. Muhakkak ki bir çok kişi Kilrone'un yaptığını yapıyordu ama, insan ondan başka bir davranış bekliyordu. Bir zamanlar geleceği parlak bir subaydı zira.

Paddock'ların lojmanının kapısında dışarıda duruyorlardı hâlâ.

"Siz Bayan Paddock'la mı kalıyorsunuz ?" diye Kilrone sordu.

"Sadece bu akşam için. Ben şurada oturuyorum." İki kapı ötedeki bir evi gösterdi. «Dr. Hanlon dayımdır. Kendisi kalenin doktorudur.»

"Carter Hanlon mu? Bir süre evvel Concho Kalesinde değilmi idi?"

"Evet, onu tanıyor musunuz?"

"Bir zaman vücudumdaki birkaç yarayı tıkamıştı. İyi bir adamdır.»

Betty'ye düşünceli düşünceli baktı ve sonra "Denise Paddock, mükemmel bir kişidir. Kocası için çok şeyleri terketmiştir."

"Bundan da müteessir olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Betty. "Eşinin durumuna üzülüyorsa da, kanımca kendi halinden memnun. Bulunduğu her yeri yuvası olarak telâkki eden nadir bir yeteneğe sahip. Her yerin kendine özel iyi taraflarını görebiliyor."

Betty, gözlerini devamlı olarak onun gözlerinde tutuyordu. "Yaranızdaki sargı bir kızılderili sargısıydı," dedi.

Bundan hoşlanmıştı. "Ben bir hain veya kızılderili bir etek peşinde koşan bir serseri değilim. Eğer düşündüğünüz bu ise."

Açık kapının ışığında Betty'nin kızardığını gördü. "Düşündüğüm hiç de bu değildi."

Denise kapıya çıktı. "Uykunuz yoksa mutfağa gelin, konuşalım. Frank yatmaya gitti."

Barney Kilrone, kendisini bir sandalyeye bıraktı. Çok yorgundu, adeta bitkinlikten ölüyordu. Fakat canı uyumak istemiyordu. Kaldı ki öğrenmek istediği bir şey de vardı.

"Son birkaç hafta süresince kalede kızılderililer var mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Betty, "Hiç yoktu. Gerçekte Ben Hayes bu durumdan rahatsız olup, söylenip duruyordu. Her zaman, etrafta kızılderili olmayınca dikkatli olmak gerektiğini söyler."

"Neden sordun?" dedi Denise.

"Çünkü Medicine Dog bu kalede olup biten her şeyi zamanında öğreniyor, hizmete elverişli kaç kişi olduğunu, cephane ve yiyecekleri ve fazla atları biliyor. Binbaşı Paddock, kaleden ayrıldıktan kısa bir süre sonra onu da öğrenecek."

Her ikisi de ona baktı. "Yani kalede ona bu bilgileri veren biri mi var demek istiyorsun?" Betty hayretinden az kalsın küçük dilini yutacaktı.

"Buna inanmak çok güç." dedi Denise.

"Daima güçtür," dedi Kilrone, kuru bir sesle "Onun için bu iş çok kolaydır. Kişi, tanıdığı masada birlikte oturduğu başka birinden kolay kolay şüphe edemez. Fakat bir hain herhangi bir kişi olabilir."

"Herhangi bir kişi olamaz," diye Denise itiraz etti.

"Ama herşeyin bilindiği de bir gerçek. Frank'la tekrar konuşmam lâzım, Denise, ya da sen konuşmalısın. Bunun önemini idrak etmesi gerek."

"Onun ne yapmasını istiyorsun?"

"Mellett'e bir haberci gönderip onu geri çağırmasını denemesini. Bu arada tasarladığı gibi kaleden dışarı çıkıp, birkaç kilometre gittikten sonra dönüp, yakınlarda bir yerde gizlenip beklemesini."

"Yüzbaşı Mellett'e ne olacak?"

"Adam, tecrübeli bir kızılderili savaşçısıdır. Baskına uğramadıkça, karşılaştığı her türlü kızılderili hücumunu savuşturabilir. Çünkü esas hücum buraya, kaleye yapılacak."

"Frank böyle düşünmüyor," dedi Denise.

Barney Kilrone susmuştu. Kritik bir anda Paddock'un yapacağı bir hücum, kesin sonuçlu olabilirdi. Gazetelerde esaslı bir havadis olacaktı. Ama ne kadar başarılı olursa olsun, kızılderililere karşı yapılan bir savunma harekâtı, üst kademe ya da basının dikkatini çekmezdi. Bir daha böyle

bir fırsatı eline geçiremeyecek olan binbaşı Frank Bell Paddock bu tehlikeyi göze alıyordu.

Halbuki arkada bırakılan kadın, çocuk ve diğerlerinin yaşantıları, hiç savunmasız olarak, tehlikeye maruz bırakılıyordu

KISIM IV

Kumandanlığın sorumluluklarını bilen yüzbaşı Charles Mellett, ikindiye doğru alçak tepenin üstüne atını sürdü ve kıt'asını, her üç tarafı yar olan bir yerde durdurdu. Tepenin en yüksek noktasının hemen altında, kumda açılmış bir çukur vardı. Hiç kuşkusuz, üstündeki kene ve bitlerden kurtulmak isteyen bir bufalo bu çukuru açmış ve sonra da rüzgâr onu genişletmiş ve derinleştirmişti.

Tepenin en yüksek kısmının hemen arkasında ardıç ağaçları rüzgâra karşı bir perde sağlayacak şekilde büyümüşlerdi. Bu, aynı zamanda, kampın faaliyetlerini de gözlerden saklamaya yarayacaktı. Güney kesiminde ise akan sular ufak bir yatak meydana getirmiş ve tepenin alt kısmında daha büyük bir dere yatağıyla birleşmişti. Her ikisin birleştiği yerde de büyük ve yaşlı topağaçlar vardı. Dere, sekiz ya da on santim derinlikte ve bir metre kadar genişliğinde idi. Suyu temiz ve oldukça soğuktu.

Mellett, Dunivant ile konuşmak için eyerinde döndü "Çavuş, atları sulayın. Bir saat otladıktan sonra tekrar sulayın. Ondan sonra atları yakına getirip bağlayın. Altı nöbetçi çıkarın; biri daima atların başında olsun. Nöbetçiler derhal yerlerine dikilsin."

Tekrar çevreyi kontrol etti. Üç tarafta ateş alanı açıktı. Derenin bulunduğu yüzde ise, hiç olmazsa yüz metre uzaklıkta, siper alabilecek bir tek sütre bile yoktu.

"Onbaşı Hessler" diye emir verdi, "atlar ikinci defa su-

landıktan sonra, şu çalılığı kesip dere yatağına atın. Çalıları o şekilde yerleştirin ki, oradan yaklaşmak isteyenler, sessiz hareket olanağından yoksun kalsınlar."

Dr. Hanlon atından inerken, "Bir çatışma mı bekliyorsun ?"

"Burası kızılderili bölgesi," diye Mellett cevapladı, "insan daima bir çatışma ile karşılaşabilir."

Kumandanlarını çok iyi tanıyan M takımı askerleri, kamp sahasını basit fakat etkili bir savunma yeri şekline sokma yönündeki faaliyetlerine başlamışlardı bile. Oraya büyük bir kütüğü çekiyorlar, buraya bir baş sütresi hazırlıyorlar, beri tarafa bir kaç avcı yuvası kazıyorlardı.

Mellett'in emirleri kısa fakat kesindi. Her kamp alanı savunma yeri şekline sokulur, ateşler alaca karanlıkla beraber söndürülür, güneşin batışıyla birlikte atlar yakına bağlanırdı. Her kamp alanı, kendi rahatlarından çok, düşmanın yaklaşmasını güçleştirecek yerlerde seçilirdi.

Yüzbaşı Mellett, Sioux, Cheyenne, Arapaho, Kiowa, Comanche Nez Perce ve Apache kızılderilileri ile savaşmış bir subaydı. Bir Kızılderilinin ne olduğunu bilirdi. Onun kızılderilisi vahşi ve tehlikeli bir savaşçıydı. Hem de cesaret konusunda kendine özgü fikirleri ve kuralları olan birinci sınıf bir savaşçı.

Kamp, gece yatısı için hazırlanırken, Dr. Hanlon, kahve güğümü elinde,

"Hiç kızılderili görmedik," dedi.

Mellett cebinden bir püro çıkarıp yaktı. "Amirlerimle asla münakaşa etmem ve Webb en aşağı benim kadar işini biliyor ama böyle bir zamanda, Buffalo Horn savaş yoluna inmişken, keşif kolu olarak yanına çok az adam aldı."

"Başının derde girdiğini mi zannediyorsun ?"

"Pek zannetmem ama tehlikeli bir hareket yaptığı kanısındayım Cart. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Buffalo

Horn için özellikle meraklanmıyorum. Ondan aldığımız son haberler buranın kuzey ve batısında olduğunu bildiriyordu... Şimdilik O, Harney'in problemi. Fakat havada belirleyemediğim birşey var ki, benim rahatımı kaçırıyor.

"Jim Webb, Halleck'ten buraya gönderildiğinde durumu biliyordu. Bölgemizde yakılmış çiftlik, öldürülmüş çiftçiler olmamakla beraber, batıda bunların çok olduğunu duyduk. Demek ki, kızılderilileri tutan biri var. Akla gelen soru — niçin?"

"Belki de Washakie'den öğütleniyorlar. Bildiğin gibi O, beyazlarla çatışmaktan kaçınıyor."

"Biliyorum. Biliyorum ama, bunda başka bir iş var. Buranın doğu ve güneyindeki kızılderililer aniden kötüleştiler. Kötü fakat sakin duruyorlar. Bu genellikle onların usulleri değildir. Biri onlara sanki bir şeyi beklemelerini söylemiş gibi. Webb'e göre bu biri, onları daha büyük bir parsa için bekletiyor.»

"Pekiyi, senin kanın ne ?"

"Bilmiyorum." Mellett, pürosunun ucuna baktı. "Herneyse, K takımının Paddock ile kalede kaldığından memnunum."

"Evet, bir sarhoşla."

"Temelinde iyi bir askerdir, O, Cart. Evet, çok içki içtiğini kabul ediyorum, ama adam işlerin nasıl yapılacağını biliyor, kaldı ki olağan üstü bir durumda, kendine düşeni yapacak kadar yeteneklidir."

"Hiç Kilrone diye birini duydun mu ?"

"Aynı birlikte bulunduk. Talimatlara pek kulak asmazdı ama iyi bir subaydı. Belki de birlikte hizmet ettiklerimin en iyisiydi, Paddock hariç.

"Kızılderililerden bahsederken, ister inan, ister inanma, hiç kimse onları Kilrone'dan daha iyi tanıyamazdı. Bir kez, söylediği bir şeyi hiç unutamam. Kabileler arası harp-

lerden sonra Moğolların bir baş altında nasıl toplanıp Asyanın büyük bir kısmı ile Avrupa'nın bir parçasını işgal edişleri üzerinde konuşuyorduk.

"Kilrone dedi ki, 'Kızılderililerin böyle bir adamı yetiştiremedikleri için Allahımıza yatıp kalkıp şükretmemiz lâzım.' Ona göre, kızılderililerin bizi silip süpürmelerinden alıkoyan tek şey hâlâ, klan zihniyetinde düşünüp bir reis altında birleşememeleridir.

"Kabul edelim ki Tecumseh — az kalsın bu fikre sahip oluyordu — bütün kızılderili kabileleri Crazy Horse veya Chief Jozef gibi bir reisin emrinde toplasaydı? Halimiz nice olurdu? Bildiğin gibi şimdiye kadar iyi silâhlanmış bir kızılderili birliğini hiç yenemedik. Hiç bir zaman muhtaç oldukları kadar silâha ve yeterli cephaneye sahip olamadılar. Bir talih eseri olarak, kızılderililerin savaş anlayışı bir tek çatışmaya münhasırdır. Jozef, geniş anlamda bir asvaş harekâtı fikrine sahip olmuştu ama, emrinde sadece üç yüz kişi vardı ve kadınlarla çocuklar da beraberindeydi."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Şimdiye kadar talih bizimleydi Cart. Cengiz Han, Moğolları bölünmüş ve kendi aralarında klan savaşları yapan, kabile kini güden bir halde bulmuştu; tıpkı bizim kızılderililer gibi. Onları bir araya getirince ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Şimdi de böyle bir şeyin olduğunu zannetmiyorsun ya?"

"Hayır, değil. Fakat kabul edelim ki dağlarda Bannock ve Paitute'leri bir araya getirmiş ve disiplin altına sokmuş biri olsa. Gene kabul edelim ki ufak bir harekât ile bir kısmımızı kaleden dışarıya çekse; halen kalede bir kaç yüz bin atımlık cephane ile beşyüz tane yeni tüfek var."

"Aman, aman dur. Hemen geri dönüp, kaleye gitmemiz gerekiyor duygusuna kapılacağım geliyor," dedi Dr. Hanlon, "Bu dediklerine sen de pek inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır inanmıyorum. Ya da inanmadığımı sanıyorum. Kilrone'un düşüncesine gelince... Zaten iş işten çoktan geçmiş. Kaldı ki, ortalıkta bunu yapacak bir kızılderili de yok.

"Daha doğrusu biz öyle sanıyoruz."

Mellett, pürosundan bir nefes çekti ve parlayan ateşe baktı. "Doğru... Ya da biz bilmiyoruz."

Kamp ateşlerinin bazıları söndürülmeye başlanmıştı. Mellette önündeki ateşe doğru eğilip, en büyük odunu çekti, çıkardı. Alevlerin üzerine toprak attı. Havaya dumanlar çıkmaya başlamıştı. Bir kaç avuç daha toprak atıp, ateşi iyice söndürdü.

"Etrafı bir dolaşıp kontrol edeyim." dedi. "Cart, sen de yatsan iyi olur. Yarın cebri yürüyüş yapacağım. Randevu yerine zamanından önce ulaşmak istiyorum." Pürosunu yere attı ve ayağıyla iyice ezdi. "Webb'in yardıma ihtiyacı olabilir."

Yıldızlar çıkmıştı. Bir kurt, gecenin karanlıklarında uludu. Dr. Carter Hanlon, sırtı üzerine uzandı, ve yıldızlara baktı. Yorulmuştu. Tatlı bir yorgunluk, sadece adale yorgunluğu, sinir yorgunluğu değil. İyi bir gece dinlenmesi ve esaslı bir kahvaltı, tekrar günün olaylarına onu hazırlamaya yeterdi. Mellett'in kuşkuları, onu düşündürmeye başladı. Gerçekten rahatsız olmasa Charlie bu şekilde konuşacak tipte bir adam değildi. Ve Hanlon, tecrübeli kızılderili savaşçılarının iç güdülerini, altıncı duygularını hafife almayacak kadar uzun süre batıda bulunmuştu. Onlar, belânın ne zaman geleceğini bilebiliyorlardı. Böyle düşünürken uykuya dalmıştı.

Mellette ayağa kalktı ve atlara doğru yürüdü. Yaklaşırken, yumuşak bir sesle onlarla konuşmaya başladı. Biraz sonra da nöbetçinin yanına gitti. Nöbetçinin çağırısına cevap verdikten sonra bir süre onun yanında kaldı.

Keith ince, uzun boylu, şakacı bir gençti. Bir kolej profesörüne benzemekle beraber, gerçekte beşinci sınıfı bile bitirmemişti. Askerler arasında esaslı bir savaşçı olarak bilinirdi. Ayrıca kalenin en keskin nişancılarından biriydi. Süvari'deki dördüncü hizmet yılındaydı. Bütün bu süreyi batıda geçirmişti. Mellett'i severdi: Zira önce o da iyi bir savaşçıydı; ikinci olarak askerlerini hiç bir zaman boşuna harcamazdı. Mellett'in birliği, en aşağı alayın diğer birlikleri kadar çatışmaya girmişti ama, zayiat yüzdesi, diğerlerinden dikkati çekecek kadar altındaydı.

"Bu kez bir çatışma olacak mı dersiniz, yüzbaşım?" diye Keith sordu.

"Evet."

Keith, yüzbaşısına doğru baktı. "Yarın Albay ile buluşacak mıyız?"

"Her şey yolunda giderse, evet."

Mellette yoluna devam etti, her nöbetçinin yanında kısa bir süre kalıp bir kaç kelime ettikten sonra diğerinin yanına gidiyordu. Ardıç ormanının kenarında duran son nöbetçinin yanına yaklaşırken, burnuna sigara kokusu geldi. Koku hafifti ama belirliydi. Thomas kıt'aya yeni katılmış acemi bir erdi ve kendisinden pek güvenli görünürdü.

"Asker," dedi sertçe, "nöbette sigara içilmez. Gelirken sigara kokusu duyduğumu sandım, emin olsaydım seni harp divanına verirdim."

Sonra daha yumuşak br sesle devam etti, "Aptallık etme, burada yakılan bir kibrit alevi, kilometrelerce öteden,

kolaylıkla görünür. Yakında bir kızılderili olsaydı, kafa derini kayıp etmiştin bile."

Mellett böyle dedikten sonra yoluna devam etti, ağaçların arasından geçip kampa yöneldi. Mellett daha çizmelerini çıkarmamıştı ki, er Thomas bir sigara daha yaktı. "Sersem bunak!" diye mırıldandı kendi kendine. "Omuzuna rütbeyi takınca kendilerini bir şey biliyor sanıyorlar."

Kırmızı Kurt, daha ilk saçını beline takmamış genç bir savaşçı idi.

Bir saatten uzun süredir bir çalılığın dibinde yatmış, yanar sigaranın ateşini gözlüyordu. Tam harekete geçmek üzereyken, birinin yaklaştığını duymuş ve alçak sesle yapılan konuşmaları dinlemişti. Şimdi öldürmeye niyetlendiği kişinin yerini belli edecek ateş, artık yok olmuştu.

Önce de olduğu gibi, gene beklemeye koyuldu. Bir süre sonra, sigara ateşi gene göründü. Yayını kaldırdı, sadağından aldığı bir oku yaya yerleştirdi, bir an bekledi, nefesini verdi. Sonra aniden yayını kaldırıp gerdi ve oku attı.

Ok'un bir vücuda girerken çıkardığı tok sesi duydu ve daha adam yere düşmeden, yerinden fırlayıp onu tuttu. Parmakları nöbetçinin yanağına dokundu sonra saçlarını kavradı. Bıçağını kafa derisine dokundurunca, altındaki vücut aniden kıvrıldı ve eller boynuna doğru uzandı. Paniğe kapılmıştı, elindeki bıçağı bütün gücüyle altındaki vücuda saplamağa başladı, bir kez, ikinci kez ve üçüncü kez... Vücut hareketsiz kaldıktan sonra, tekrar kafa derisini yüzmeye başladı.

İşini bitidikten sonra, askerin elbiselerini aradı; tüfeği palaskayı aldı, çabuk fakat sessizce sıyrılıp uzaklaştı. Aldığı ilk saç sarı mıydı yoksa siyah mıydı... Sarı saçlar belde daha firaklı duruyor, güzel süs oluyordu. Atı bir ki-

lometre kadar uzakta, ağaçlığın içindeydi. Nöbetçi onbaşısı ölü eri bulduğunda aradan bir saat kadar geçmişti.

"Sigara izmaritlerini de onunla birlikte gömün." dedi Dunivant, ertesi sabah. "Ona hiç değilse yirmi kez nöbette sigara içmemesini söylemiştim."

KISIM V

O zamanlar, Batı'daki bir askerî kalenin yapılmasında saptanmış bir düzen yoktu. Sadece ilk yapılanlar bir cins tahta sur ile çevrilmişti. Genellikle bir dikdörtgen meydana getirecek şekilde binalar, bir merasim alanının çevresine serpiştirilirlerdi. Bunların hemen arkasında da diğer binalar yer alırdı, daha ilerde de, bu kalede olduğu gibi dörtyüz metre kadar ötede, Hog Town denilen eğlence yeri bulunurdu.

Merasim alanının bir kenarında subay lojmanları, karşısındaki kenarda da astsubay ve erlerin lojman ve barakaları bulunurdu. Bu binalar ya taş ve ahşap ya da kerpiç ve ahşap olarak yapılırlardı. Alanın kuzey kesiminde T şeklindeki bir bina daima karargâh olarak kullanılırdı. Doğuda ise depolar ve batıda da revir bulunurdu. Bu son binalar daima taştan ve çok sağlam olarak yapılırdı.

Güney kesimi ise daima mağaza ve alış veriş yeri olarak ayrıldırdı. Bunların arkasında da ahırlar, ağıllar ve samanlık bulunurdu. Demirci atelyesi, çamaşırhane ve diğer servis binaları ise, erlerin barakaları arkasına yapılırdı.

Batı'daki bütün askerî kamplarda mutlaka bir Hog Town bulunurdu. Burada asker, istediği her şeyi bulurdu kadın, kumar ve viski. Buradaki Hog Town'ı işleten Demir Dave Sproul isimli biriydi. Ünü çok eskiye kadar uzanan biri. Demir Dave iri yarı. sert ve yüzünden melânet

akan bir adamdı. Bundan önce de bir düzineye yakın kampta bu gibi yerleri işletmişti.

Demir Dave, New York'un kenar mahallelerinin birinde dünyaya gelmiş, önceleri para için boksörlük yapmış, sonra gangster şebekelerinde çalışmış, bir ara fedailik yaptıktan sonra, daha zengin alanlar olarak nitelediği batı bölgelerine gelmişti. Daha çocukken sokaklarda pazı kuvvetinin kaynağını ve daha çok ta bu kaynağın uygulama şekillerini öğrenmişti. Buralarda altın bir kural öğrenmişti: Bizzat mücadele etmektense başkalarını mücadele ettirip, daha az tehlike ile daha çok para kazanmak olanağı vardı.

Önceleri başkaları adına kumarhane ve salon işletmeciliği yapmış, sonra bu yerlere sahip olmuştu. Ama esas aradığı, kendi emellerine hizmet edecek biriydi. Aradığı sırtından çok para kazanacağı, kendisine politik bir kuvvet sağlayacak bir adamdı. Bu kalede her ikisini de bulduğunu sanıyordu.

Demir gibi yumrukları olduğundan Demir denilen Dave, beş kızılderili lehçesini bilir ve işaretle konuşmada da uzman sayılırdı. Kızılderililerle konuşup anlaşabilmek için bir tercümana ihtiyacı yoktu. Ayrıca nerede, ne zaman ve kime nasıl iyilik yapılacağını da çok iyi bilirdi. Böylece, bir askerî kamptan diğerine dolaşırken, burada bir battaniye, şurada bir tüfek, orada bir şişe viski vermekle ün yapmıştı. Ama bütün bu iyilikleri, gerçek ve seçilmiş kızılderili savaşçılara yapılırdı, yoksa, fakir ve muhtaç olanlara değil.

Kızılderililerle açık bir dostluk gösterisi yapmamakla beraber gene de onlar arasında **kızılderili dostu beyaz** olarak tanınmayı becerebilmişti. Bütün bu hazırlıklardan sonra silâh ve viski ticaretine başlamıştı. Fakat bu ticare-

ti daima tanıdığı kızılderili ile yapar ve beyazların öğrenmemesine, özellikle dikkat ederdi.

Sonra bir gün Medicine Dog ile karşılaştı.

Medicine Dog; beyaz adam, özellikle süvarilere karşı kinle yuğrulmuş bir adamdı. Sioux'lu bir baba ile Bannock'lu bir anneden dünyaya gelmişti. Ebeveyni, Bannock kabilesi eski av sahalarını bir ilkbaharda ziyaret etmek üzere güney gittikleri zaman Bozeman yakınında bir araya gelmişlerdi.

Önce at çalmaktaki ustalığı ile dikkati çeken Medicine Dog, kısa sürede bir cengâver olarak üne ulaştı Crook'a karşı Rosebud'da savaşmış, Custer (1) katliamına katılmıştır. Ama bunlar aslında, son zamanlarda katıldığı bir kaç savaştı. Little Big Horn'daki (1) savaşı izleyen günlerde Sioux'lar Kanada'ya kaçınca, Medicine Dog ta Batı'ya annesinin kabilesine doğru yola çıkmıştı. Bu kabilede bir kaç gün içinde, beyazlarla kavga arayan bir gurup ile ahbaplığı ilerletmişti.

Bir gün Demir Dave Sproul ile randevuya giden üç kişiye katılmıştı, amacı biraz viski ve silâh sağlamaktı kendisine. Bu karşılaşmada Demir Dave adamda, kızılderililerde ender bulunan önderlik yeteneklerini görmüş ve ilgilenmişti.

Alışverişlerini tamamlayan diğer kızılderililer yola koyulduklarında ve Medicine Dog'ta onları izlemeye hazırlanırken Demir Dave ona seslendi. Mecidine Dog atını durdurdu ve sonra yavaş yavaş atını ona doğru sürdü, ufak siyah gözleri pırıl pırıl yanıyordu.

---

(1) General George A. Custer. ASEM Yayınları Western serisinin Şalako isimli birinci kitabı sayfa 16 ya bakınız.

"Sen," dedi Demir Dave, "bir gün, büyük şef. Silâh istersen, gel bana."

Dog ona sadece baktı, sonra atının başını döndürdü ve gene yavaş yavaş uzaklaştı. Fakat Demir Dave adamın kafasına tohumu ektiğini biliyordu.

Bu karşılaşmadan tam bir ay sonra, masasından başını kaldıran Demir Dave, karşısında satılık battaniyelere bakan Dog'u gördü. Demir Dave'in salonu yanında işlettiği bu mağazaya Dog ilk kez gelmişti. Bir süre sonra kızılderili dışarı çıktı ve verandanın bir kenarına, bağdaş kurup oturdu.

Demir Dave de onu izleyip dışarı çıktı ve duvara dayalı duran iskemlelerden birine oturdu. Bir püro çıkardı ve yaktı. Sonra sordu,

"Ne istiyorsun?"

"Tüfek... Altı kişilik."

"Pekâlâ."

Dog başını çevirip ona baktı, "Ya beyaz adam öldüreceksem?"

Demir Dave yere oturdu ve sol elinin işaret parmağı ile yere bir işaret çizdi. "Atlarım ve arabalarım bu işareti taşır." dedi ve kızılderilinin gözlerinin içine baka baka, "Geri kalanı beni ilgilendirmez." dedi.

Medicine Dog'a silâhları ve her biri için de elli atımlık mermi verdi. İşte, Medicine Dog — Demir Dave ilişkisi böyle başlamıştı.

Bir kaç hafta sonra Demir Dave'in kulağına, eski bir rakibinin, kendi yeri karşısında bir salon ve mağaza açacağı haberi gelince, Dave haberi Doğ'a ulaştırdı. Rakibinin arabaları Pyramid Lake'e gelince aniden hücuma uğramış, hayvanları çalınmış ve arabaları yakılmıştı. Tabiî arabalarda bulunan fıçı fıçı viskiler, oyun masaları, kartlar, fişler ve diğer gereçler de birlikte.

Çöl ya da dağlara yaptığı yolculukların açıklaması basitti. Herkese amatör bir altın arayıcısı olduğu söylüyordu. Her ne kadar altın'dan pek anlamadığını itiraf ediyorduysa da, altın aramaktan hoşlandığını sık sık belirtiyordu. Zaman zaman beraberinde örnekler getirir ve diğer altın arayıcıları, madenciler ve askerlerle tartışır, onlardan fikir edinmeğe çalışırdı.

Araba kullanmasını da, kendisinin bir şehir çocuğu olduğunu ve katır ya da at binmeyi, bu işi daha iyi yapanlara bıraktığını rahat yolculuk etmekten hoşlandığını söylemekle açıklardı. Genellikle Santa Rosas'a giderdi. Her kes o çevrede altın olduğunu biliyordu.

Medicine Dog'a verdiği hediyeler ve sattığı şeyler, onun Bannock'lar arasında büyük bir adam olmasını sağlamıştı. Daima yedek silâhı, yeterli cephanesi ve atları vardı. Ayrıca Dave'in diğer Bannock'larla konuşurken söylediği bazı şeyler, onun atlı askerler arasında korkulan bir kişi olduğu kanısını uyandırmaya yetmişti. Zamanla Medicine Dog'un Bannacok'lar arasındaki etkisi arttı; nisbeten kabileye yabancı bir kişi olmakla beraber, bir süre sonra kabile konsülünde ihtiyar reislerle birlikte oturmaya başladı. Dahası genç kuşak onun etrafında toplanmaya başlamıştı.

Önceleri, Demir Dave bu kızılderili adamı ile olan ilişkilerinde temkinli idi ama zamanla bu ilişkiler daha güvenli ve hattâ daha amirane bir şekil almaya başladı. Eh, nihayet Medicine Dog'u yaratan kendisi değil miydi? Onu bugünkü nüfuzlu duruma getiren kimdi?

Diğer taraftan da Medicine Dog, kendisinin gerçekten basiretli bir taktikçi olduğunu göstermişti. Ne adam, ne zaman ve ne de mal ziyan ediyordu. Beyazlara yaptığı akınlar az fakat kesin sonuçlu oluyordu. Kullandığı "sihir" esaslı idi. Kızılderililer arasında yavaş yavaş onun,

kendilerine tanrı tarafından gönderilen seçkin bir kişi, onunla birlik olanlar için zaferin garanti olduğu fikri yerleşmeye ve genelleşmeye başlamıştı.

Webb ile adamlarının katliamı tam bir başarı olmuştu. Medicine Dog, önceden aldığı bilgiye göre hareket etmişti. Webb'in yanında kaç kişi olduğunu, nasıl silâhlı olduklarını ve izleyecekleri yolu önceden biliyordu. Kızılderililerin açtığı ilk yaylım ateşte, Webb dahil dokuz kişi saf dışı olmuştu. Dog, dört savaşçısına Webb'e ateş etmeleri emrini vermişti. İlk kez düşenler arasında olan başka biri de, birlik karargâhı erkânının tek rütbeli askeri idi. Çavuş Thomas.

Şaha kalkan, ürken ve birbirine giren atların arasında, kumandansız kalan askerlerin şaşkınlığı, çok yakından ateş eden kızılderililerin işine yaramıştı. İki kişi daha düşmüştü. Kızılderililerin arasına fırlayan bir kaç atın, binicileri derhal alaşağı edilmiş ve daha sırtları yere değmeden, bir kaç bıçak darbesiyle ölmüşlerdi. Çatışmanın tamamı onbeş dakika sürmüştü, bir tek kızılderili bile ölmemişti, yalnız üç hafif yaralı vardı.

Medicine Dog, yüzbaşı Mellett'i çok iyi tanıyordu, şimdiki görevinden de bilgisi vardı ama onunla arazide karşılaşmak niyetinde değildi. Arkasında Mellett'i taciz edecek ufak bir gurup savaşçı bıraktıktan sonra, kendisi esas kuvvetlerle kaleye doğru yola çıktı.

Arkasında bıraktıklarına kesin emir vermişti. Bir savaşa girişilmeyecekti. Amaç, askerlerin ateşlerini üstlerine çekip, cephanelerini olağan ölçüde çok kullandırmak, mümkün olursa atlarını çalmak ve bu arada verdirebildikleri kadar çok zayiat verdirmekti. Medicine Dog, takımın kaleye yorgun ve bitkin, cephanesiz ve düşmanı yakalayamadıklarından dolayı bozuk moral içinde dönmelerini istiyordu.

Eğer her şey tasarladığı gibi giderse, kale binaları içinde olmayı ve Mellett'i oradan karşılamayı umutluyordu. Askerler gelip, merasim alanında dizilip dağılma emrini beklerken, onların karşısına çıkacaktı.

Medicine Dog'un emelleri büyüktü. Kaledeki kuvvetin tamamen imha edilmesi tek amacı değildi, kalenin kendisini de istiyordu. Binalar iyice yağma edildikten sonra, kale yakılıp, yıkılabilirdi. Kaleden sağlayacağı cephane ve silâhlar ile daha büyük bir kuvveti, emri altında toplayabilirdi. Ondan sonra da, duruma göre Halleck ya da Harney kalelerinden birine hücum edebilirdi.

Halen emrinde ikiyüz kişilik bir kuvvet vardı. Kazandığı zaferin haberi çevreye yayılınca belki bin belki iki bin kişi kendisine katılırdı.

Bütün bunlara rağmen kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Zira bu, olayların akışına uygun değildi... Albay Webb ve İ takımı ile olan çatışmasından sonra, çevreyi keşfe çıkan savaşçılarından biri, yalnız bir atlının izlerine rastlamıştı. İzleri takip eden savaşçı, atlının öldürülen askerleri gördüğünü anlamıştı. İzlemesine devam etmek isteyen adam, çatışma alanının dışında, bu atlının izlerini kaybetmişti.

Bu yalnız başına at binen kimdi? Nereye gitmişti? Dost mu, düşman mı idi? Nallı bir ata biniyordu, ama şimdi çalınan atlar çoğaldığından, bir çok kızılderililer de nallı atlara biniyorlardı. Atlı, atını katliam yerinden dışarı sürmüştü, görünüşe göre hiç acelesi yoktu.

Her ne ise... Medicine Dog kalenin yolunu tutmuştu. Binbaşı Frank Bell Paddock'un altmış askerle kuzeye, kendisine doğru yöneldiğini ve kalenin yalnız ondört kişilik bir kuvvetin savunmasına bırakılmış olduğunu bilmeden, kaleye yönelmişti.

Kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyordu ve hava bulutluydu. Kürk ve bufalo avcısı ve iz sürücüsü olan Hank Laban, Paddock'un yanında at biniyordu. Zayıf, iri kemikli ekşi suratlı fakat matrak geçmeyi seven bir adamdı. Bu yürüyüşe karşı olduğunu kısa ve kesin olarak belirtmesine rağmen sözünün dinlenmediğini görünce, en hızlı koşan atını eyerleyip, emre uymuştu. Kendi kendine, kavga etmenin de, kaçmanın da bir zamanı var demişti, bu sefer kaçma zamanı gelince, iyice hazırlıklı olmayı kafasına koymuştu.

Aniden, "Konuşurlarken duydum" dedi, "Bannock'lar arasında sivrilmeye başlayan genç bir kızıl deriliden söz ediliyordu. Söylentiye bakılırsa Little Big Horn'da beline bir kaç saç asmış, şimdi de Bannock'lara beyaz askerleri öldürmenin çok kolay olduğunu söylüyormuş. Kendisini bir defa görmüştüm ama, nasıl savaştığını bilmiyorum, fakat herkes meymenetsizin biri diyor."

Paddock hiç bir şey demedi. Yavaş yavaş eyer yorgunluğu duymaya başlamıştı; uzun süre masa başında kalan süvari subayı, bundan daha iyisini bekleyemezdi tabii. Çevrede daima bir dedikodu olurdu ve binbaşı Paddock'un kulakları dedikodulara kapalıydı.

"Ama Buffalo Horn (Bufalo Boynuzu) şef'tir" dedi. "Onun da Oregon'da olduğunu biliyoruz."

"Belki de."

Hank Laban tekrar konuşuncaya kadar iki kilometre kadar yol gitmişlerdi. "Görünüşe bakılırsa bu kızılderililinin çok da tüfeği var. Bir savaşçı onunla birlik olduğunu söyleyince, hemen kendisine bir tüfek ve yeterli cephane veriliyormuş. Bunları nereden bulduğunu hiç anlamıyorum... Yani Medicine Dog bunları nereden buluyor demek istedim."

"Paddock Laban'a baktı, "Medicine Dog mu dedin? Bir kaç gün evvel araba kolunu soyan kızılderili?"

"Çok meymenetsiz bir herif." diye Laban tekrar etti.

Başkaca bir şey demeden atını ileri koşturdu ve çevrede kızılderili izi aramaya başladı. Kilrone'un izlerinden başka bir şey bulmadı.

Laban, Kilrone ile karşılaşmamıştı. Fakat yürüyüş kolu hazırlanıp yola çıkıncaya kadar kalede herkes onun gelişinden söz ediyordu. Bir zamanlar ordu'da subay olduğu söyleniyordu. Ama onu esas rahatsız eden Dog idi. Düşüncelerini Paddock'a anlatamamıştı.

Laban, hislerine güvenecek kadar kızılderilileri tanıyordu ve bütün hisleri Medicine Dog'un başlarına belâ açacağını söylüyordu. Paddock, kaleden ayrılmakla aptallık etmişti ama bir ordu binbaşısına aptal olduğunu söyleyemezdi... Tabii eğer ordu hizmetinde kalmak istiyorsa. Aksi gibi Laban da aldığı maaşı, kolay hayatı ve cephanenin bedava oluşunu pek seviyordu.

Durumu hiç beğenmiyordu. Charles Mellett yanındaki askerlerle kendisine yeterli idi. İster kalede, ister arazide olsun her durumun üstesinden gelebilirdi.

Göğün bulutlu olmasına rağmen hava görüş olanağı verecek kadar açıktı. Uzakları görebilmesine rağmen, gözleri hep arkada idi, ne aradığını iyi biliyordu. Yanan binaların dumanını görmeyi bekliyordu.

Öğle molasında Hank Laban elinde kahve bardağı ile ateşin yanına çömeldi. "Binbaşım," dedi "işinize karışmak istemem ama boşuna yola çıktınız. O kızılderiliyi yakalayamayacaksınız."

"Buna ben karar verdim." diye sertçe cevapladı Paddock.

"Binbaşım," diye Laban direndi, "bu, bildiğiniz diğer kızılderililer gibi değil. Karşınızdaki Medicine Dog'tur. Ba-

na sorarsan Charles Mellett ile çatışmayacak kadar akıllıdır. Kaleye hücum etmezse bileğimi keserim."

"Yetmişbeş asker onu beklerken mi? Onun bildiği kalede bu kadar asker olduğu. Kaleden dışarı çıktığımızı bilmesinin olanağı bile yok."

"O bilir. Bu kızılderili ne olup bittiğini derhal öğreniyor. Şimdiye kadar durumu bildiğine bahse girerim."

Casusluk? Fakat nasıl? Acaba Kilrone haklı mıydı? Eğer bu kızılderili, bu Medicine Dog, kaleye gerçekten hücum ederse, bir savunma olanağı bile yoktu. Rybolt dönünceye kadar çavuş Ryerson kumandandı. Ryerson iyi bir askerdi ama, adam revirde hasta yatıyordu.

Kim haber verebilirdi? Aklına hemen Mary Tall Singer, Denise'in arkadaşı olan o kadın geldi. Ne de olsa o bir kızılderili idi.

Barney Kilrone da kalede kalmıştı... Yoksa şimdiye kadar tüymüş müydü?... Saatlerden beri ilk kez Denise'i düşündü. Ya Kilrone, onu alıp gitmişse.

Denise kalede idi... Kaleye hücum edilirse ne olacağını düşünmek bile istemedi. Düşüncelerini, düşmana hazırladığı tuzak sonunda kazanacağı zafer ve onun getireceği muhtemel sonuçlar üzerine topladı.

Hank Laban ayağa kalktı. "Gidip ileride keşif yapayım." dedi.

"Durumu hiç beğenmiyorum, binbaşım."

Pekâlâ... Sen ileri git." dedi Paddock ve o da yerinden doğruldu. Ayakları tutulmuştu ve eyer vurmuş onu.

Şu anda bir kadeh içki için neler vermezdi ki.

KISIM VI

Barney Kilrone gözlerini açtığında öğle olmak üzereydi. Bir kaç dakika hiç kımıldamadı yerinden, kendisini çevresine alıştırıyordu.

Frank Paddock'un ayrılmasını gördükten sonra Denise ve Betty'nin israrı ile bir kaç dakika uzanmak için yatmıştı. Halbuki tam beş saat uyumuştu.

Ellerini başının altına koyarak durumu bir gözden geçirdi. Paddock haklı olabilir ve kızılderilileri kıstırıp esaslı bir zafer kazanabilirdi. Ama durumun muhakeme tarzı bu şekilde olmamalıydı. Dog çatışmadan gelip çıkar ya da bir çatışmaya girmekten kaçınırsa ne olurdu? Ya Dog, denildiği gibi esaslı bir taktik uzmanıysa?

Barney'in hızlı ve dayanıklı bir atı vardı. Batı kesimi açıktı. Atını eyerleyip, atladığı gibi batı ve güneye yönelip Virgina City'e varabilirdi. Artık süvari de değildi ve kalenin karşılaştığı mesele kendi problemi değildi. Düşman bölgelere bile at binse, buraya gelirken olduğu gibi, paçasını sıyırıp kurtarabilirdi. Tek bir adam, hele vahşi bölgelerde nasıl davranılacağını biliyorsa, kendini kurtarmak olanağına sahipti.

Bununla beraber, bu olanağı aklından geçirirken bile, böyle bir şeyi yapamayacağını biliyordu. Görevi açıktı. Dışardaki birliklerden biri gelinceye kadar burada kalmalıydı. Silâhı belki bir fark yaratabilirdi.

Elde bulunan bir kaç kişi ile kalenin tamamını savun-

ma akıl dışı bir işti. Bütün milleti bir ya da iki binaya toplamalı, yeterli cephane, yiyecek ve su alıp, uzun süreli bir kuşatmaya hazırlıklı olunmalıydı.

Biri kapıya vurdu. Kilrone ayaklarını yere indirip ayağa kalkarken, "Giriniz." dedi.

Gelen Denise'ti. "Uyandın demek, kahvaltını ister misin?"

Betty Considine hâlâ oradaydı ve Kilrone ilk kez ona ilgi ile baktı. Zayıf fakat güzel vücutlu, şirin yüzlü bir kızdı bu, yüzü güneş ve rüzgârdan biraz yanmıştı... Ama pek çok değil, kararınca.

"Omuzunuz nasıl oldu?" diye sordu.

"Hâlâ tutuk. Mersi, sargıyı değiştirdiğiniz için."

Ortalık pek sakindi. Sessizliği bozan tek şey, demir atelyesinden gelen çekiç sesleri idi. Askerî bir kalede daima olan hareket, şimdilik kaybolmuş gibiydi. Demircinin, örse vuran çekiç sesleri ise, sanki bu sessizliği daha belirgin hale getiriyordu.

"Kumandan kim?" diye sordu Kilrone.

"Çavuş Ryerson, sanırsam," diye cevapladı Denise. "Teğmen Rybolt neredeyse gelir."

"Tim Ryerson?"

"Kendisini tanıyor musunuz?"

"Arizona'da benim birliğimdeydi."

Sonra karşılıklı oturup, eski günleri konuşmaya başladılar. Müşterek tanıdıkları kişileri, bildikleri yerleri, diğer kaleleri ve Fransız Prusya savaşı sırasındaki ve sonraki Paris'ten bahsettiler. O zaman Frank Bell Paddock ve Barnes Kilrone yarı resmi bir hüviyetle orada müşahit olarak bulunmuşlardı.

Kahve iyi gelmişti. Ve Kilrone, ayaklarını bir masanın altına sokup, sakin sakin konuşmaktan zevklenmişti.

Ama bu arada kafasının arkasında hep geleceği düşünüyordu, eldeki zaman uçup gidiyordu.

Barakaların üzerinden kapalı havayı görüyordu. Yakında akşam olacaktı, Ay'sız ve yıldızsız bir gece. Rüzgâr hafif hafif esiyordu. Yaklaşan sesleri pekâlâ bastırabilirdi.

Gözleri karargâh binasına doğru kaydı. Bu, sağlam, kalın duvarlı ve savunmaya elverişli bir binaydı. Hemen yanında kalenin deposu vardı.

Kısa bir süre için de olsa, odada hoş bir vakit geçirmişti. Barney Kilrone, son bir kaç senede yalnız bir kaç defa böyle güzel anlar geçirmişti. Denise, Zola'dan ve onun, babasını nasıl kızdırdığından bahsediyordu. Bu kadar kızmasına rağmen kitaplarını ilk satın alan, gene kendisi idi.

Kilrone birden ayağa kalktı. "Çavuş Ryerson ile konuşmam gerek. Revirde olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Betty Considine ona katılmak üzere ayağa kalktı. "Ben de onu görecektim, sizi oraya götüreyim. Çavuş, bir hayli hasta idi. Zatürree geçiriyor."

Hiç konuşmadan revire doğru yürüdüler. Demir atelyesinde çalışan adam, yaptığı şeyi bitirmiş olmalı ki çekiç sesleri kesilmişti. Kale, bir ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Rüzgâr esti ve ağaçların yapraklarında sesler çıkardı, kendi ayak seslerinden başka hiç bir ses duyulmuyordu.

"Bu kadar faaliyetten sonra bu sessizlik insana garip geliyor."

"Çavuşun hasta olduğunu söylemiştiniz. Peki, şimdi nasıl?"

"Yataktan kalkıp sandalyede oturacak kadar iyi. Henüz yürüyebileceğini sanmıyorum. Kötü bir kriz geçirmişti ve Carter Dayım onu kaybedeceğimizden korkmuştu."

"İyi bir adamdır O." Bir kaç adım attıktan sonra, "Silâh kullanabilir misiniz?" diye Kilrone aniden sordu.

"Evet." başını kaldırıp ona baktı. "Hücuma uğrayacağımızı mı sanıyorsunuz?"

"Evet, bu akşam ya da yarın sabah. Bana göre bir tek şansımız var. Herkesi karargâh binasına toplamamız gerek. Böylece o binayı, reviri ve depoyu savunma olanağına sahip oluruz kanısındayım. Eğer adamları dağıtırsak, hiç bir şansımız kalmaz."

"O halde Frank'ın hatalı davrandığı kanısındasınız?"

Omuzlarını silkti. "Kimbilir? Ben olsaydım gitmezdim. Fakat başka biri Frank'ın yaptığını yapardı." Ryerson'u yatağında oturmuş, ucuz bir roman okurken buldular. Kapıdan giren Kilrone'u görünce, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yüzbaşım ! Bu ne talih !"

"Uzun zamandır görüşmedik Tim."

Ryersonun gözleri Kilrone'un eski püskü kovboy elbiselerine takıdı. "Ordudan ayrıldınız mı?"

"Hatırlaman gerek; bir kızılderili ajanı ile aram iyi değildi. Ve herifin politik ahbapları vardı."

"Evet, hatırladım. Ama gene de istifa ettiğinizi bilmiyordum. Zira o sıralarda beni batıya göndermişlerdi. "Bir an duraladı. "Yüzbaşım Demir Dave burada.."

Barney Kilrone, konuşmak için ağzını açtı. Fakat durdu, kısaca "Burda mı?" dedi.

Aniden burada olan bitenleri anlamaya başladığını hissetti. Olan işlerde kendine özgü bir faaliyet ve plânlama vardı... Belki de aldanıyordu. Ama gelgelelim, Sproul'un bulunduğu heryerde her türlü garip olay olabilirdi. Adamı hafife almamak gerekirdi. Soğukkanlı, tehlikeli, hiç bir prensibe bağlı olmayan ve kendi yararından başka hiç bir şey düşünmeyen bir adamdı.

"İşlettiği bir yer var mı burada?" diye sordu.

"Hog Town'da Empire (İmparatorluk) adlı yer onun. Dikkatli olun yüzbaşım, sizin ordudan ayrıldığınızı öğrenince, üstünüze silâhla gelecektir. Daha önce yolunuzdan çekilmişti, çünkü size bir şey olursa bütün birliğin tepesine çökeceğini biliyordu. Ona göre hareket edin lütfen."

"Kızılderililerle gene alış - veriş yapıyor mu?"

"Empire'ın hemen yanında bir dükkânı var. Ama bunu pek kimseye söylemiyor. Altın arama seyahatleri dışında hep Empire'da bulunuyor."

"Altın aramak mı? Demir Dave Sproul altın arayıcısı öyle mi?"

"Evet, öyle. O da altın hastalığına yakalanmış. Her fırsatta altın peşine gidiyor... Ve duyduğuma göre de arasıra altın buluyormuş."

Sproul... O sahtekâr kızılderili ajanının arkasındaki adam, Fakat elde yeterli delil yoktu.

"Onu tanıyor musunuz?" diye Betty, Kilrone'a sordu.

"Onu pekâlâ tanır" dedi Ryerson. "Sproul, onu görür görmez ateş etmekle tehdit etmişti ve yüzbaşım da buna o fırsatı verecekti... Fakat kale kumandanı bunu engelledi. Yüzbaşıyı odasına hapsetti." Kilrone'a düşünceli bir yüzle baktı. "Sproul, sizin korktuğunuzu söyleyip öğünmeye başlamıştı. Size karşı tabanca kullanmak zorunda bile olmadığını, elleriyle sizi ikiye bölebileceğini söylüyordu."

"Bak işte, bunu bilmiyordum." Kilrone, içindeki eski kinin kabardığını duydu. Sproul ile arasındaki ilişki, sadece bildiği ve kuşkulandığı şeylere — adam kızılderililere viski ve silâh satıyordu — ait değildi. Arada muhakkak ki, başka hisler de vardı. Demir Dave Sproul her görünüşünde Kilrone'un cinlerini başına toplatırdı.

Adam tıpkı dağdan inmiş bir ayı gibiydi, fizikman ve fikren. Ortalıkta, öyle bir dolaşması vardı ki, kırmızı bayrağı eline alıp, boğa güreşine başlamak, Kilrone için

adeta bir an meselesi olurdu. İşlettiği yerin arkasında zaman zaman dayaktan ölüm haline gelmiş askerler bulunurdu ama, olayı onun sırtına yükleyecek bir ipucu dahi bulunamazdı. Bu şekilde dövülmüş askerlerden birisi Kilrone'un bölüğündendi.

"Tim," dedi Kilrone, "burada resmî bir pozisyonum yok. Binbaşı Paddock, kalede değil ve sen de kullanabileceğin her türlü silâhı kullanmak isteyeceksin. Kanımca, bize hücum edecekler."

"Ben de onu düşünüyordum."

"Gücenmezsen bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Yüzbaşım, her türlü teklifinizi zevkle dinlerim."

"Herkesi karargâh binasına topla. O binayı, reviri ve depoyu silâhlı kişilerle koru. Bütün kaleyi savunacak kadar adamın yok."

"Ya atlar ne olacak?"

"Unut onları. Bir hücum olsa, nasıl olsa onları gene tutamazsın."

"Ne kadar zamanımız var dersiniz?"

"Bu akşama ya da yarına kadar, sanırım. Ama fazla beklemeden hemen harekete geçmekte de yarar var. Beklemek aleyhinize olabilir."

Kilrone dışarı çıktı ve çiselemeye başlayan yağmurun altında durdu. Demek Sproul buradaydı ha... Bütün bu süreden sonra gene karşılaşmışlardı. Demir Dave Sproul, yumruklarıyla adam öldüren ve bar sitili kavga etmekle övünen adam buradaydı.

Sproul gibi bir sürü adam vardı ve onun gibilerle Kilrone daha önce de karşılaşmıştı. Bunlar batı'ya gelen, beraberlerinde hiç bir şey getirmeyen, sadece altın hırsı ile zengin olmak için gelen ve sonra da aldıklarıyla başka yerlere gitmek isteyen insanlardı. Bunlar, istediklerini elde etmek için hiç bir engel tanımayan kişilerdi. Fakat

pek azı, Demir Dave gibi plânlı ve hazırlıklı gelmişti.

Adamın tilkiliği yanısıra müthiş bir fizikî kuvveti, zekâsı ve 1840'ların New York kenar mahallelerinde öğrendiği, çeşitli badirelerden tek parça halinde kurtulabilme yeteneği vardı. Barney Kilrone onun amacının ne olduğunu bilemiyordu ama istediğinin, paradan ötede bir şey olduğundan da emindi. Belki, istediği kuvvetti... Belki de daha başka bir şey. Onun gibi bir adamın sadece kızılderililere sattığı silâh ve viski ile iktifa etmemesi gerekti.

Sproul, kendisini her an temize çıkaracak şekilde davranmasını biliyordu. Belki, diğerleri gibi, batı'da oynanan politik oyunlara girip nüfuz sahibi olmayı istiyordu. Onun önceki yaşantısı, politik nüfuz için yapılan mücadelelerin beşiğinde geçmişti ve o bu oyunların her türlü hilesinin öğretildiği bir okuldan mezun olmuştu.

Betty, reviri yaralıları kabul edecek bir şekle sokmak için, orada kalmıştı. Barney Kilrone da çevreyi tanımak için dolaşmaya başladı. Binaların kenarından yürürken veteriner ile karşılaştı, bir süre onunla konuştu. Sonra meydanı geçip atının bulunduğu ağıla gitti.

Ağıldan dönerken kızılderili kızı gördü. Mary Tall Singer o zamanki beyaz kadınlar gibi giyinmişti. Soluk bakır renkli teni, siyah ve güzel saçları ve büyük gözleri vardı. Buna rağmen Kilrone onun kızılderili olduğunu hemen anlamıştı.

Kilrone ona hitap edince, siyah gözlerini ona döndürdü, biraz korkmuştu, nedenini anlayamamakla beraber, korktuğunu hissetmişti.

"Adım Barney Kilrone," diye devam etti, "dün geldim."

"Biliyorum. Benim adım da Mary Tall Singer," sonra ekledi, "mağazada çalışıyorum."

İlk heyecanını yendikten sonraki konuşma şeklinden

onun öğrenim yapmış bir kişi ve beyazlar gibi muamele edilmeye alışık olduğunu anlamak mümkündü.

"Talihlisiniz. İyi bir iş olsa gerek."

"Öyle, işimden zevk alıyorum." Bir an duraladı, "Size bir yardımım dokunabilir mi?"

"Bir gezinti arabası arıyordum, tek atlı. Kalede böyle bir araba var mı?"

"Hayır, bildiğim tek araba, Bay Sproul'a aittir." Bununla beraber, daha sözünü bitirmeden, söylediğinden pişman olmuştu. "Yani benim bildiğim demek istedim, belki size ödünç verebilir."

"Şimdi için istemiyordum. Sadece öğrenmek istemiştim." Tekrar yürümeğe başladı, aniden dönüp sordu, "Medicine Dog'u tanıyor musunuz?"

Yüzünde gözle görülür bir değişiklik olmamıştı ama içinden bir his, Mary'nin onu tanıdığını söyledi. Davranışı aniden dikkatli olmaya yönelmişti ve oradan uzaklaşma arzusu belirdi idi.

"Medicine Dog," dedi Kilrone "başına kaldıramayacağı bir belâ açmakla meşgul, kendisi ve kabilesi için. Reis Washakie'nin yarısı kadar akıllı olmasını isterdim."

"Onu tanır mısınız?"

"Tanırım. Çadırında yemek yedim, onunla çubuk çektim. İyi adam ve kabilesine yararlı oluyor."

Cevap vermedi. Kilrone elini şapkasına dokundurup onu selâmladı ve uzaklaştı.

Mağazanın sahibi olan Hopkins önündeki çuvallara yiyecek ve cephane dolduruyordu. Kilrone içeri girince başını kaldırıp baktı. "Bir şey istiyorsanız," dedi, "kendiniz bulun ve bana getirin." Kilrone'nun yabancı olduğunu anlayınca da "Siz, havadisi getiren adam olmalısınız. Çok fena... İ takımında iyi adamlar vardı. Ve Webb... Adamın kızılderilileri pek tanıdığını söyleyemem ama, iyi bir ku-

mandan olduğuna yemin edebilirim. Kaleyi daima iyi durumda tutmuştur."

Hopkins çevresine bakındı. "Mary;" diye seslendi, sonra tekrar Kilrone'a dönüp, "Bu kız da nereye kaybolur bilmem ki?" dedi.

"Onu ağılların yanında gördüm."

"Mary'yi mi? Allah Allah orada ne işi var ki?" diye hayretini belirtti.

Kilrone mağazanın raflarına gitti ve iki kutu mermi aldı, bir an tereddüt etti ve iki kutu daha aldı. Belki çok miktarda ordu cephanesi olacaktı ama, böyle bir zamanda da mermisiz kalmayı göze alamazdı. Bir kaç gömlek, mendil ve bir kaç takım da çamaşır aldı.

Bunları paket ettirdikten sonra parasını ödedi ve kapıya çıktı. İki kadın ellerindeki bir takım yüklerle merasim alanını geçip karargâh binasına doğru gidiyorlardı.

"Bu tepelerde maden varmış diyorlar doğru mu?" diye söylendi. "Maden arama faaliyeti çok mu?"

Hopkins ona alaylı bir bakışla baktı, "Burada mı?"

"Bu iş bitince ben de şansımı denemek istiyorum. Duyduğuma göre Empire'in sahibi altın bulurmuş arasıra."

"Eğer bir gezinti arabasıyla arazide dolaşmaya çıkmaya, maden arayıcılığı dersen, mesele yok. Arasıra bir kaç ufak altın parçası getirir ama, halinden hiç bir zaman esaslı bir şekilde kazma sallamadığı, hafriyat yapmadığı bellidir. Ellerini hiç bir zaman kirli görmedim."

"Belki uzun kalamıyor dışarda. Bir arkadaşım, altın arama bahanesi ile karısından uzaklaşıp, serin bir gölgelikte bir kaç saat uyuduktan sonra eve dönerdi."

Hopkins sırıttı. "Sproul'un karısı yok. Uzun süre kalmaz dışarda, genellikle bir ya da iki gece. Belki de

adam Empire'dan uzaklaşmak istiyor, çok gürültülü bir yer orası."

Kilrone paketini alıp yürümeğe başladı. Ağılların yanından geçerken Mary Tall Singer'i göremedi.

Bir şey daha öğrenmişti. Demir Dave Sproul, maden arayıcılığına önem vermiyordu, gezinti arabasını da süren oydu. Santa Rosas çevresinde gördüğü izler, demek ki onun izleriydi. Aniden içinden bir arzu, izlerin nereye kadar uzandığını anlamak, arzusu geldi. Hiç kuşkusuz Demir Dave gene eski oyunlarına başlamış, kızılderililere silâh ve viski kaçırıyordu. Ama bunu kanıtlamak zor işti doğrusu. Sproul'un faaliyetleri yüzünden şimdiye kadar kimbilir kaç kişi, beyaz ve kızılderili, hayatlarını kaybetmişlerdi.

Yağış devam ediyordu. Yumuşak ve fısıltı gibi bir sesle barakaların duvarlarına çarpıyor, dışarı çıkmadan önce askerlerin son defa merasim yaptıkları alanı ıslatıyordu... İ takımı ölmek için çıkmıştı peki ya M takımına ne olacaktı? Asker olmanın yararı neydi — bando çalar ve kızlar askerlere el sallayıp teşyi ederken, geri dönülüp dönülmeyeceğini bilmezken bu soruyu kendine hiç sormamıştı. Kimse bu vedanın, sonuncu veda olacağını bilemezdi. Ama asker olmada bir şey vardı. Kuvvetli olmanın, erkek olmanın verdiği bir gurur olsa gerek.

Ortalık çok sakindi ve Kilrone düşünüyordu. Belânın geldiğini hissediyordu. Zira belânın nefesi, tecrübeli kişiler tarafından daima havada duyulagelmiştir. O da bunu duyuyordu şimdi. Bu işte Demir Dave'in parmağı olsun olmasın, o iş biraz bekleyecekti. Şimdi elinde, öncelik sırası almış bir kızılderili çatışması vardı, hem de iyi bir çatışma, eğer dayanabilirlerse tabii.

Kaç savaşçı ile hücum edeceklerdi. En aşağı ikiyüz, bundan emindi bir kere, belki de bin kişi ile. Buna kar-

şılık kalede ondört ya da onbeş kişi vardı; bir kaç kadın ve çocuklar. Değil kaleyi, kendilerini bile savunmak için çok küçük bir kuvvet, bir avuç adam. Ama yeterli yiyecekleri ve cephaneleri vardı, bu da bir gerçekti.

Şimdi Hog Town'a gitse miydi acaba? Şimdi, çatışma başlamadan önce gitse ve herifi bir iyi ufaltsa? Ya da öldürse?

Hiç bir şeyi değiştirmezdi ki. Sproul'un, kızılderililer arasındaki etkisi ne olursa olsun, bir kez ok yaydan çıkmıştı. Onun isteğini kimse dinlemezdi. Kendisi istese bile durduramazdı onları, kaldı ki böyle bir şeyi de ister miydi?

Adamın istediği neydi acaba? Burada karşılaşmak istediği kimse yoktu ki, Kilrone'dan başka tabii. Kimden intikam almak istiyor ya da neyi kanıtlamayı düşünüyordu? Sproul, Kilrone'nun değil kalede, bölgede olduğunu bile bilmiyordu ki: Ayrıca Kilrone'un kendisini izlediğinden haberi bile yoktu. Gittiği her yerde izlendiğinden, burada biraz, şurada biraz hakkında delil topladığından habersizdi bile.

Adamın istediği her neyse, bunu elde etmek için bir kızılderili savaşına gerek gördüğü muhakkaktı.

KISIM VII

Barney Kilrone, Paddock'un lojmanına döndü. Denise kapıyı açmış halıdan yapılmış bir heybe ile kapının önünde oturuyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

"Memnun olurum." Kapıya bir kaç battaniye getirdi ve eline tutuşturdu. "Frank'ın hatalı davrandığı kanısındasın değil mi?"

Omuzlarını silkeledi. "Onun yerinde olsaydım kaleden ayrılmazdım. Ama ben de hatalı davranmış olabilirdim. Hem de çok hatalı. Karar verecek olan Frank'tı ve kararını da verdi. Bize düşen beklemek ve ne olacağına bakmaktır."

Battaniyeleri, Denise'nin tüfeğini ve heybeyi eline aldı onunla birlikte karargâh binasına doğru yürümeğe başladı.

"Burası Paris'ten çok uzak," dedi, "özlüyor musun orasını?"

"Arasıra. İtiraf etmezsem, yalan söylemiş olurum. Ama herkesin sandığı kadar çok özlemiyorum orasını. Burası çok güzel... Ata binmesini seviyorum. Okuyacak kitaplarım da var. Betty iyi bir arkadaş. Bir çok bakımlardan fevkalâde."

Başını çevirip tepelere baktı. "Üstelik bu tepeler insana bambaşka hisler veriyor. Frank buradan nefret ediyor. Kanımca, benim nefret ettiğimi sandığı için, nefret edi-

yor. Doğrusunu söylemek gerekirse, özellikle çevredeki dağlara bayılıyorum, çok dinlendirici, çok azametli... insana zaman kavramını unutturuyor."

Stella Rybolt onları kapının ağzında bekliyordu. "En sonunda geldin," dedi sevinçli bir sesle, Denise. "Neredeyse yardım etmek için sana geliyordum."

"Stella Rybolt, bu Barnes Kilrone. Önceden yüzbaşı Barnes Kilrone idi."

"Tanıştığıma memnun oldum Yüzbaşım. Oo, evet sizi hatırladım. Hiç karşılaşmadık ama, hakkınızda anlatılan hikâyeler vardı, hem de ne hikâyeler, yüzbaşım."

"Kanımca yüzbaşı deyimini unutsak iyi olur." dedi Kilrone.

"O, yıllarca önce idi. Şimdi bir sivilim."

"Keşke Gus'ta burada olsaydı. Onun taptığı kahraman sizdiniz. O kızılderili ajanın foyalarını ortaya çıkarmanızı pek takdir etmişti. Sizin gibi bir çok subaya ihtiyacımız olduğunu söyleyip dururdu."

"Ve ben de o yüzden, artık orduda değilim." dedi kuru ve kırgın bir sesle. "Kimsenin beni istifa etmeye zorlamadığını itiraf etmem gerek. Fakat yapılması gerekli, hattâ zorunlu olan bir kaç iş vardı ki onları, üniformalı olarak yapamazdım. Bu nedenle istifa ettim ve o işleri yap tım."

"Biliyorum" dedi Stella Rybolt sonra da eliyle sobayı işaret ederek, "Bakın, kahve yaptım. Oturup birer kahve içerken konuşalım. Asık süratlarla oturup beklemenin hiç bir yararı yok."

Kilrone bulunduğu yerden dışarı bakıp, "daha sonra, şimdi yapacak bazı işlerim var." dedi.

Dışarı çıktığında, veteriner yardımcılarından biri ona doğru yürüyüp, "Kilrone siz misiniz? Adım McCracken. Çavuş Ryerson sizin kumandanlığa vekâlet ettiğinizi söyledi.

"McCracken, seni ve arkadaşın Dawson'u depoya yerleştireceğim. Webster de sizinle olacak. Kızılderililerin, depoya girmemeleri gerektiğini söylemek yersiz olur sanırım."

"Giremeyecekler, efendim."

"Bizden yardım da görebileceksiniz. Ön ve arkanızı, karargâh binasından ateşle örtebiliriz. Revirdekilere de yardım etme olanağımız var. Tabii gereğinde siz de bize yardım edebilirsiniz. Ama kör alanlarınız, yani ateş edemediğiniz yerler için de dikkatli olmayı unutmayın."

"Hapisteki tutukluları serbest bırakmayı düşünüyor musunuz? Onlarla baş edebilirseniz, hepsi iyi savaşçıdırlar. Lahey, alayın en keskin nişancılarından biridir. Ve üstelik iyi bir askerdir de... İnanın bana, en iyilerinden biri."

- "Peki, ya diğer ikisi?"

"Her ikisi de baş belâsı. Teale, Texas'lı bir sığır çobanıdır. Kışı geçirmek için askere yazıldığını biliyoruz."

"Bir soğuk kaçkını desene."

McCracken sırıttı. "Argoyu biliyorsunuz, efendim. Evet, öyte. İyi at biner ve ayık olduğu zaman da iyi bir kişidir — eğer ayık anı varsa tabii. Kemerinin altına bir iki kadeh içki koydu mu, doğru Hog Town'ın yolunu tutar ve poker masasının başına geçer."

"Sonra da kazandığı bütün parayı kaybeder?"

"Nasıl da bildiniz." McCracken ona baktı. "Siz de kumar oynar mısınız?"

"Sproul'un yönettiği yerde kumar yoktur, ister inanın ister inanmayın, adam hayatında bir tek dürüst oyun oynatmamıştır."

McCracken omuzlarını silkeledi. "Bunları işitilecek bir şekilde söyleyince, insan bundan iyi bir ölüm yolu seçemez."

"Benimle paylaşacak bir kozu var zaten." diye Kilrone cevapladı.

"Belki de yakında bu fırsatı eline geçirir."

"Hapisteki diğeri ise," dedi McCracken "bir İsviçreli, yani öyle olduğunu söylüyor. Başka bir ülkeden de olabilir... Bir Alman ya da Polonyalı. Bu gibi kişilerin nereli olduğunu söylemek pek kolay değil. Bu, çok iri ve kötü bir adam ama savaşacağından eminim. Duyduğuma göre üç defa çavuşluk rütbesine yükselmiş ve her kez de sırmalarını kaybetmiş. Bizimle bir kaç haftadan beri bulunuyor. İsmi Mendel, yani askere yazıldığı ad bu."

Yağmur devam ediyordu ama gene çiseleme şeklindeydi. Adamlar birer birer, alandan geçip yanına geldikçe, onlara savaş yerlerinin neresi olduğunu ve yapacakları işleri anlatıyordu. Hapishaneden gelen üçünü ayrı yerlere yerleştirdi. Lahey'i revire, Teale'i karargâh binasına ve Mendel'i de depoya gönderdi.

Ryerson, revirin kumandasını, McCracken deponun yönetimini alacaklardı. Bir arabacı olan Reinhardt ile aşçı Olson da onunla birlikte reviri koruyacaklardı.

Kendisi, karargâh binasında olacaktı. Yanında Kells, Draper ve Ryan isimli araba sürücüleri bulunacaktı. Ryan İ takımında bulunan askerlerden birinin kardeşiydi. Fırıncı Rudio, tutuklu Teale ve mağaza sahibi Hopkins te onunla birlikte olacaklardı. Kaledeki on kadın ile altı çocuk da karargâh binasında bulunacaklardı.

"Hog Town ne olacak?" diye Teale sordu.

"Onlara bir şey olmaz," dedi Hopkins. "Dave Sproul' un yanında yirmi kadar adam var. Kaldı ki kızılderililerin istediği de kale, hem onları düşünemeyecek kadar da başımız dertte."

Gün boyunca devamlı bir faaliyet içindeydiler. Depodan çıkarttıkları yiyecekleri, revir ve karargâha getirdi-

ler, her binaya bir fıçı koyup su ile doldurdular. Yangınla mücadele edebilmek için, depo ve mağazada buldukları boş çuvalları kumla doldurup bir kenara dizdiler. Sargı ve çeşitli merhem ve pansuman malzemesi, revirden alınıp diğer binalara dağıtıldı.

Mağazada bulunan silâhların hepsi, binalara getirildi ve doldurulup bir tarafa kondu. Depodan da alınan silâhlarla, herkesin iki tüfeği olmuştu.

"Siz hanımlardan kaç tanesi tüfek doldurmasını biliyor?" diye sordu Kilrone. "Bayan Considine ve Paddock hariç. Onların yaralılarla meşgul olmasını istiyorum."

"Ben doldurmasını biliyorum." diye Stella Rybolt teklifte bulundu. "Bundan önce de bir kaç kez, bu gibi durumlarla karşılaşmıştım."

Alice Dunivant ve Sophie Dawson isimli iki astsubay eşi de tüfek doldurmasını bildiklerini söylediler. Dunivant'ın oniki yaşındaki oğlu da doldurma işine gönüllendi.

Yavaş yavaş gölgeler çökerken, Kilrone hâlâ binalar arasında dolaşıyor, savunma olanaklarını ve arkadaki tepeleri inceliyordu. Santa Rosas'da ya da tepelerde, kalede olan bitenleri gözleyen bir ya da bir kaç kızılderili vardı mutlaka. Dolaşırken, unuttuğu bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyordu. Muhasara uzun sürerse, bir fıçı su yetmeyebilirdi — ama daha fazla fıçı da yoktu ki.

"Hog Town'da fıçılar var" dedi Teale Kilrone'a bakıp pis pis sırıtarak. "Yapılacak tek şey, oraya gidip onları almaktan ibaret."

"Haklısın, gidip alsam iyi olacak."

Teale ona inanmaz gözlerle baktı. "Demir Dave'den mi? Senden en aşağı beş misli fiyat ister."

"Belki başkalarını bulabiliriz" dedi Kilrone, "aksi halde gidip Dave'dekileri almamız gerekecek."

"Ben değil," dedi Teale, "Sen gidersin."

Hog Town'da, Demir Dave, üstü açılır kapanır masasına oturmuş bir taraftan uzun, siyah pürosunun ucunu çiğniyor, diğer taraftan da Poole'un raporunu dinliyordu.

"Barakalardan çıktılar," dedi Poole. "Hopkins bile mağazasından ayrıldı. Hepsi karargâh, revir ve depo binasında toplandılar."

"Paddock'un altmış kişiyle kaleden ayrıldığından emin misin? Kale ve Town'ı savunmasız bırakıp gitmesi pek akla yakın gelmiyor."

"Medicine Dog'un kaleye hücum edeceğine pek ihtimal verilmiyor" dedi Poole. "Ve eğer Mellett'e hücum ederse, Paddock onu kıstırabilir de."

"Kalede şimdi kumandan kim? Rybolt?"

"Yarın ya da öbürsü güne kadar gelemez," dedi Poole, zekî gözleriyle Sproul'u süzerek. "Maaşları almaya gitti. Kızılderililer savaş yoluna inmişken, paraları yalnız bırakmak istemedi. Eğer maaşlara bir şey olursa, kimse ne olduğunu bile bilemez." dedi ve göz kırptı.

Sproul, bu havadisi aklında çevirmeye başlarken, pürosunu ağzında yuvarlamağa başladı. Eğer maaş arabasına refakat eden bütün askerlerin hepsi birden temizlenirse, kimse ne olduğunu bilmeyecek ve bütün kabahat kızılderililerin üzerine atılacaktı. Bu göze alınması gereken bir tehlike idi, ama zaten çözümlenemeyen bütün katliamlar, hırsızlıklar hep kızılderililerin marifeti olarak kabul edilmiyor muydu? Her ne hal ise bunu sonra düşünüp bir şeyler tasarlamalıydı ama şimdilik bundan, Poole'un haberi olmaması gerekti. Zira yaptıklarını ne kadar az kişi bilirse başı o kadar az belâya girerdi, yıllar sonra ona parmak uzatacak, 'işte onu yapan buydu' diyecek kimse istemiyordu karşısında.

Kızılderililerle yaptığı bütün alışverişleri hep kendi başına yapmış kimseyi karıştırmamıştı ve bildiğine göre Hog Town'da çalışan hiç kimse, şimdiye kadar onun bu konudaki faaliyetlerinden, değil haberdar olmak, en ufak bir kuşkuya bile sahip değildi. Geriye kalan tek tehlike, suç üstünde yakalanmaktı. Ama her kez, dikkatle hareket ediyor ve askerlerin nerede olduklarından devamlı olarak bilgi sahibi oluyordu. Kuşku uyandıracak her hareketten, davranıştan kaçınıyordu. Kaldı ki "maden arayıcısı" pozu da onun faaliyetlerini örten iyi bir perde olmuştu.

"Çavuş Ryerson kumandanlık yapıyor." diye Poole devam etti. "Fakat işin garip tarafı, kalede bulunan bir yabancı emirleri veriyor. Daha önceden görmediğim bir yabancı."

"Rütbesi ne?"

"İşte işin garip tarafı da bu ya. Bay Sproul bu herifin bir rütbesi yok, hattâ üniforma bile giymiyor. Söylediklerine göre Paddock'un sivil bir arkadaşı."

Sproul'un bu havadise canı sıkılmıştı. Bir ordu kalesinde emir veren bir sivil. Akla yakın bir şey, olacak şey değildi. Şimdiye kadar böyle bir şey ne duyulmuş ne de görülmüştü... Yanılmış olmalıydı Poole; bilinmeyen ya da iyi tarif edilmeyen her şey onu rahatsız ederdi. Sproul bir plâncı ve kuşkulu bir adamdı, davranışlarını topladığı bilgilere göre ayarlardı, bu nedenle bilgilerin tam ve doğru olması gerekti, aksi halde, yanlış bir bilgi, hatalı davranışları ve sonuç olarak da boynuna takılacak ipi getirirdi. Bu bilinmeyen sivil, yeni bir durumdu ve hakkında bir şey bilmemesi kendisini pek taciz etmişti.

"Nasıl bir adam bu?"

Poole omuzlarını silkeledi. "Bir kaç kez gördüm. Boğaz tokluğuna çalışan bir kovboy. İri kıyım, geniş omuzlar, dar kalçalar... Eski püskü elbiseler içinde. Ama iyi

bir atı var."

Bu tarif Sproul da hiç bir şey uyandırmadı. Cumartesi geceleri Hog Town'a gelen bir sürü kovboydan herhangi biri olabilirdi.

Binbaşı Paddock'un arkadaşı? Bu konu önemli idi. Paddock hakkında bütün bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Bu kişiyi olduğu gibi, evine kabul edecek kadar iyi bir arkadaşı olması, üstelik gezginci bir kovboy olması önemli bir nokta idi. Denise Paddock bir Fransız idi, o bu işin dışındaydı. Adam, Paddock'un arkadaşıydı.

Poole gittikten sonra, yabancıyı bir kenara bırakıp, öğrendiği bu yeni bilgileri gözden geçirdi. Yabancı pek önemli olmayabilirdi. Zira kaleyi, nasıl olsa bir avuç adamla savunamazlardı.

Depo en önemli bina idi. Oradaki silâhları Bannock'lar bir kez ellerine geçirdiler mi, bütün batı'da büyük bir tehlike olacaklardı. Bu tehlikeyi bertaraf edebilecek bir kişi de pek önemli bir duruma yükselecekti. Seçimlerde, yenilmesi çok güç olan bir duruma. İşte on yıldan beri Demir Dave Sproul'un yavaş yavaş yürüdüğü hedef buydu.

Hakkında çok şeyler söylenebilirdi ama hiç bir şey kanıtlanamazdı. Zira Dave, kumarhanelerinin, genelevlerinin ve diğer salonların kayıtlarda görünen sahibi değildi. Orada burada bu yerlerin içinde zaman zaman görünüp, onunla bununla konuşmayı adet edinmişti ve esas sahibin kendisi olduğunu sanısını uyandırmıştı fakat herhalde, mal sahibi olarak kayıtlara başka bir adamının, güvenli bir adamının ismini geçirtmişti.

Gelecekte bu yerlerin sahibi olduğu yolundaki bir iftirayı güvenle reddedebilirdi. Evet bu gibi yerlere girip çıkardı, ama herkes aynı şeyi yapardı. Batı'da bu gibi yerler aynı zamanda işlerin görüldüğü, nakliyat anlaşmaları-

nın, maden ocakları tapularının tescil işlemlerinin, sığır alış - verişlerinin yapıldığı yerlerdi. Böylece inkâr edeceği konular, resmî kayıtlar ile desteklenince de kim ne diyebilirdi?

Ayaklanmanın başı Medicine Dog'tu, kendisinin iktidara getirdiği adam. Webb'in öldürüldüğü, takımının katliam edildiği, kalenin yakılıp yıkıldığı ve Medicine Dog'un kaledeki beşyüz yeni silâhı — işi biraz da şişirmek gerekti — ele geçirdiği haberi yayılınca bütün batı büyük bir paniğe kapılacaktı.

İşte bu anda Dave Sproul sahneye çıkacaktı; kızılderililerle bir toplantı yapacak ve bir kalemde isyana son verecekti. Böylece günün adamı olacaktı. Artık bundan sonra eyalet valiliği ya da senatonun yolu açılmış olacaktı... Dave Sproul alnının damarı çatlak, hiç bir prensibe sahip olmayan, ahlâksız bir kişi tarafından, politikanın nasıl kullanılabileceğini pek iyi biliyordu.

KISIM VIII

Bir hücumdan önceki saatler daima yavaş ilerleyen saatlerdir. Dakikalar çok yavaş ilerler ve bu anları bekleyenler, hayatta şimdiye kadar hiç dikkat etmedikleri, duymadıkları bir şeyler hissetmeye başlarlar. Yaşantıları onlar için çok daha değerli görünmeye başlar. Bu anların, son anları olduğunu idrak ederler; önceden önemsemedikleri şeyler artık onlara daha başka şekilde görünmeye başlar, yaşantılarının zevkine doyamadıklarını ancak şimdi anlarlar.

Karanlık, kalenin üstüne, sanki onu incitmek istemiyormuşçasına indi. Yağmur gene sessizcesine devam ediyordu. Gök gürültüsü olmaksızın, şimşekler çakmaksızın.

Merasim alanının sonundaki üç binada bulunanlar, göçmenler gibi, bir araya toplanmışlar, kendilerini geceye hazırlıyorlardı. Yarı korku, yarı heyecan içinde, zira hücum ihtimali ne de olsa insana garip bir heyecan veriyordu. Çocuklardan bir kaçı için bu sadece bir piknikti. Açıkta kamp yapmak gibi bir şeydi... Bazıları ise karargâh binasının içini hiç görmemişlerdi bile. Şimdi onun heyecanını yaşıyorlar, askerlerin ve subayların emir alışlarını ve verişlerini hayallerinde canlandırıyorlardı.

Dışarıya nöbetçiler dikilmişti. Hiçbirine binalardan otuz metreden öteye gitmemeleri sıkı sıkı tenbih edilmişti. Bildikleri bir gerçek vardı. Kızılderililer kendilerini hedef gösterecek şekilde ani bir hücum yapmayacaklardı. Gü-

neşin doğuşundan önceki saatlerde gayet sessiz ve sanki gölgeler hareket ediyormuşçasına ve yavaş yavaş sinsi sinsi gelecekler, sokulacaklardı. Belki de gece geleceklerdi. Kaledekiler farkına varıncaya kadar onlar kaleyi çevirmiş ve yerlerini almış olacaklardı. Nöbete dikilenler, içeriye girebilmek için pek az vakitleri olacağını biliyorlardı; gecenin son nöbetçisi binaların hemen önünde duracaktı.

Bir hücum harekâtı yapabilmek için Kilrone'un elinde pek az adam vardı. Adam kaybetmesi aleyhine idi. Yapacağı en iyi iş, bir oyalama çatışması yapıp, keşif kollarından birisi gelinceye kadar dayanabilmekti. Savunmanın, taktik avantajlarından yoksundu. Düşmanı geciktirmek için ileri süreceği bir kuvveti yoktu. Bu nedenle onların geliş tertibini bozamaz, savunma yapan kuvvetin yerini gizleyemezdi.

Tek avantajı, ateş sahasının kuzey ve güney kesimlerde çok iyi olması ve her üç binanın birbirini örtecek şekilde atış yapma olanaklarına sahip olmasıydı. Buna mukabil en büyük dezavantajı da doğu ve batıdaki ateş alanının kısır olmasıydı.

Kadınlar, her zamanki gibi olağanüstü durumu, olduğu gibi kabullenmişler ve ellerinden geleni yapıyorlar, ayak altında dolaşmıyorlardı.

Kadınları düşünmüyordu. Zira yanındaki kadınlar bu işlere alışkın, tecrübeli, asker eşleri idi. Bu bakımdan talihli idi. Savaşın en civcivli anında bile onların paniğe kapılmayacağını biliyordu.

Bu hayata alışkın olması yadırganan tek kadın Denise olmakla beraber, o bile sakin ve duruma hakimdi. Asker ve asil bir aileden gelmesinin payı büyüktü.

Barney Kilrone, her barakayı ziyaret ettikten sonra merasim alanına çıktı. Her barakanın her köşesinde bir fıçı su olması genel kural idi. Fakat şimdi, bu fıçıların ye-

rinde yeller esiyordu. Ufak bir soruşturma ile fıçıların bir araya konulup, dereye doldurulmak üzere götürüldüğünü fakat geri getirilmediğini öğrendi. Olay, iki gün önce olmuştu.

Paddock içkiliydi; Ryerson, hasta ve işleri sıkı tutacak kimse de yoktu. Albay Webb ve Mellett kale dışında... Ve bazı kimseler bu nedenle ihmalkâr olmuşlardı. Diğer taraftan bu, önceden hazırlanmış bir plânın bir parçası da olabilirdi. Ordunun bu kalesini imha etmeye hazırlanmış bir kişinin hazırladığı dikkatli bir plân. Herneyse, eğer o fıçılar derede bırakılmışlarsa, hâlâ orada olmaları gerekirdi.

Yoluna ağıllara doğru devam etti. Ve durdu. Önünde, biraz ileride, hafif bir hareket sezinlemişti. Orada bir gölge olduğunu farketti. Biraz dikkat edince, birinin atlara saman verdiğini gördü. Kilrone, ağılı dolaşıp, içeri girdi. Gölge, Teale'dı.

Kilrone'u görünce durdu, yaba elinde, doğruldu. "Sizsiniz, değil mi? Nöbeti devralmadan evvel, atları yemlemek istedim. Bir süre yemsiz kalacaklar da."

"İyi düşünmüşsün." Kilrone, bir an duraladı. "Teale," dedi bir süre sonra, "o fıçıları almamız gerek. Muhasara bir süre devam ederse, her binadaki bir fıçı su, yeterli olamayacak. Özellikle kadın ve çocukların bulunduğu karargâh binasında."

Teale, yabasına dayanmış, onu dinliyordu. Ortalığın karanlık olması nedeniyle Kilrone, adamın reaksiyonunun ne olduğunu kestirememişti.

"Fıçılar, derede bir araba içinde bırakılmış, nerede olduğunu bulabilir misin?"

"A-ha, Hog Town kavşağı yakınında bir gölcük var. Genellikle atları orada sularız. Binbaşı K takımına yürüyüş emri verince, onlara arabayı orada bırakmaları söy-

lendi, nasıl olsa biri gider arabayı getirirdi. Demek ki hiç kimse aldırmamış."

"Şu katırlardan bir kaç tanesini yakalar mısın, Teale? Gidip o arabayı getireyim."

"Peki ya araba orada değilse?"

"Ben de arabanın olduğu yere giderim."

"Yalnız mı?"

"Neden olmasın? Ama her halde, yanıma alacak adam yok. Olanlara kalede ihtiyaç var."

Teale elindeki yabayı duvara dayadı. "Belki bana ihtiyaçları olmaz hiç olmazsa şimdilik. Seni izleyip, ne olacağını görmek istiyorum."

Duraladı bir an. "Başına nelerin gelebileceğini biliyor musun? O arabanın arkasından neden adam gönderilmediğini biliyorum. Sproul'un adamlarından bir kaçı ona takım koşup Hog Town'a çektiler. Ryerson kendisi gidemiyecek kadar hasta idi ve emir almadan da başkalarını göndermek istemedi. Kanıma göre Demir Dave arabayı sana vermek istemeyecektir. Eğer bir mesele çıkarmak istersen de, seni bir güzel pataklayacaktır, hem de hiç terlemeden."

Teale ağıla döndü ve bir kaç Missouri katırı yakalayıp dışarı çıkardı. Katırları dışarı çıkardıktan sonra Kilrone kapıyı kapatıp bağladı. Katırları koşum takımlarının bulunduğu yere getirdiler ve koşumları vurdular. Sonra da üstlerine binip dereye doğru yollandılar. Yol göstermek için Teale önden gidiyordu. Kilrone da büyük katırın üstünde sessizce onu izliyordu.

Pek fazla zamanları yoktu. Fıçıları alsınlar ya da alamasınlar, ortalık daha ışımadan geri dönmeleri gerekli idi. Aklına birden Betty Considine geldi. Onda olan bir şey hiç aklından çıkarmıyordu : güzelliğinin yanı sıra onda bir kalite ve sakin bir beceriklilik vardı ki adama onun bir

kadın olduğunu hatırlatıyordu hep. O bir erkeğin arkasından çok, yanında yürüyecek bir kadındı. Güzelliği göz alıcı değildi ama benliğini saran kalite, atlarda, erkeklerde ve kadınlarda aranan o kalite vardı.

Deredeki ağaçlar eğilip şemsiye gibi olduklarından, yavaş yavaş yağan yağmuru önlüyorlardı. Yapraklar üzerine düşen yağmurun sesi olmasa, gece çok sakin olacaktı. Görünürlerde bir araba yoktu. Yaktıkları kibrit, dere yatağının karşı şevindeki iki derin tekerlek izini aydınlattı, arabanın nereye gittiği belliydi.

Teale kibriti üfleyip söndürdü. "Hog Town." dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hiç," dedi Kilrone "Hog Town'a gidip arabayı alacağız."

Yollarına devam ettiler, bir kaç adım sonra Kilrone sordu. "Oradakiler nasıl kişiler, kavgaya hepsi karışır mı?"

"Gerek olursa evet. Fakat hiç biri Demir Dave döğüşürken karışmaz. Zira onun yardıma ihtiyacı yoktur."

"Öyleyse ben Dave ile kapışırsam, sen diğerlerini geride tutabilirsin, anlıyor musun?"

"Gereği bile yok. Sproul diğerlerinin karışmasına izin bile vermez. Kavganın zevkini tek başına çıkarmak ister. Seni çiy çiy yer O amigo."

"Teale, bir noktayı bilmen gerek. Bu gerçekten belâlı bir iş olacak. Ben Dave'i, O da beni tanır. Benden nefret ediyor. Becerebilirse beni öldürmek isteyecektir."

"Nee, onu tanıdığın halde gene de üstüne üstüne gidiyorsun ha?" Kısa bir an sustu Teale, sonra "Hay Allah kahretsin" dedi, "senin üzerine bahse girip, kamptaki bütün paraları kazanabilirdim, bire on teklif ederlerdi muhakkak.'

"Beni yanlış anlama Teale. Kavga bahanesi aramıyorum. Medicine Dog ve muharipleri üzerimize gelince, do-

yup ta artacak kadar kavga olacak kucağımızda. Dave Sproul için vaktimiz olacak, daha sonra."

Hog Town'ın tek sokağı bir çamur yığınından başka bir şey değildi, ortalık karanlık ve sakindi. Empire'ın ışıkları yanıyordu, yaklaştıkça, eskilerin **teneke muzik** dedikleri, muzik kutusunun sesleri duyulmaya başlamıştı. Sokağın sonuna bir kaç metre kala Kilrone gem kasıp durdu. "Sen buraları biliyorsun Teale, arabayı almışsa, nereye gizlemiş olabilir?"

"İşte bütün mesele de bu ya, yüzbaşım. Gerçekten öyle. Ağıl ya da ahırın yanına çektirmiş olabilir, tabii eğer kötü bir niyeti yoksa. Ama bana kalırsa onu daha yakına koydurmuştur. Belki de Empire binasının hemen arkasına gizlemiştir."

Teale eliyle işaret etti. "Orada kendi atlarını muhafaza ettiği bir ahır var. Ahırın arkasında da bir kaç top ağaç ve çalılıklar. Belki de araba oradadır.»

"İyi öyle ise, gidip bir bakalım."

Empire'ın karşısında, sokağın öbür tarafında dizilmiş çadırlı helâlar vardı. İki adam Empire'ın arkasına doğru at binerken, bu helâların birinden çıkan bir adam, salona doğru yürüdü.

İki biniciyi görünce olduğu yerde durdu ve onların arkasından baktı. Parlak bir düğmeden yansıyan bir ışık mı görmüştü? Herhalde yanılıyordu. Bu havada dışarıda olan her kimse, üstüne mutlaka yağmurluğunu giyerdi. O halde neden o adamlardan birinin bir asker olduğu kanısına kapılmıştı?.

Poole, Empire'a girince Demir Dave'i göremedi. Bir içki almak için bara doğru yöneldi.

"Bu gece askerlerden buraya gelen oldu mu?" diye sordu.

Barmen başını salladı. "İhtimali bile yok. Bir kaç düzi-

nesi hariç hepsi uzaklara gittiler. Burada kalanları da nöbette olsa gerek.»

"Tabii ya haklısın," diye onunla fikir birliği etti. "Bana bir kadeh kızılderili viskisi ver."

"Kızılderili viskisi mi? Neden. İyi viskimiz var. Ne de olsa sen de bizdensin."

"Kızılderili viskisi istiyorum. Onun neden yapıldığını bildiğim halde. Yıllardan beri içtiğim için olacak onu diğerlerine tercih ediyorum. Beni ancak o tutuyor. Belki içindeki tütün kıymıkları... belki de stiriknin. Onu içince hayallerim canlanıyor."

Barmenin koyduğu kızılderili viskisini aldı ve bir yudumda kafaya dikti. İkinci raund için bardağı yere koydu. "Askerleri sormamın nedeni, buraya gelirken bir asker gördüğümü sanmıştım da ondan."

"Hayal görmüş olacaksın."

O sırada Demir Dave içeri girdi ve bara doğru yürüdü. Büyük salon hemen hemen tamamen boştu. Yağmur ve kızılderili hücumu ihtimali, çevredeki halkı, çiftçileri ve madencileri uzaklaştırmıştı ve askerlerin hepsi de gitmişlerdi.

Sproul kuvvetli yapılı bir adamdı, geniş omuzlar, ka lın kollar ve büyük yumruklar. Şehirli gibi giyinmişti. Yeleğinin önünde bir sürü altın tanelerin bulunduğu bir zincir vardı. Kılığına uymayan tek şey belindeki kemerden sarkan tabanca ve kılıfı idi.

"Meraba Poole; nasılsın?"

"Hayal görüyor," diye barmen atıldı, "hem de içmeye başlamadan önce. Biraz önce bir asker gördüğünü iddia ediyordu."

"Bir asker mi? Nerede?"

"Arkaya doğru gidiyorlardı." Poole salonun arkasını eliyle işaret etti. "İki kişiydi ve birinin asker olduğunu sa-

nıyorum. Yüzlerini göremeyecek kadar uzaktalardı."

Sproul hızla yerinde döndü. "Dick! Pete! sen ve Shack hemen dışarı çıkın ve arabaya bakın. Toz olun hemen!"

Döndü Poole'u gördü. "Sen de onlarla git. Birini görürsen, hemen ateş et!"

Poole olduğu yerden kımıldamadı bile. "Ben işe, iz sürmek için alındım," dedi "gereği halinde de klavuzluk etmek için. Asker üzerine ateş açmak için değil. Hele üniformalı birine, hayır."

Dave onun suratına dik dik baktı. "Bunu unutmayağım Poole." dedi.

"Tecrübemle öğrenmişimdir ki," dedi Poole kuru bir sesle, "ordu ile başı derde giren bir kişi, kendini sonunda iki ucu pis bir deynekle bulur."

Teale, arabayı sanki oraya eliyle koymuş gibi buldu. Fıçılar hâlâ arabada idi. Katırları çabucak arabaya koştular. Bir kapının kapandığını duydukları zaman Kilrone koşum takımının son tokasını ilikliyordu.

"İşte geliyorlar Teale. Arabaya çık ve sürmeye başla."

"Sen ne yapacaksın?"

"Seni ön tarafta bekleyeceğim. Dere tarafından dolaşıp sokağa çık ve kalenin yolunu tut. Ben de içerden geçip önde seni bekleyeceğim. Seni durdurmak isteyen olursa durma... ateş et."

Araba yola koyuldu. Çalılığın kenarından biri bağırdı. Pete denen adam çalılığın kenarından çıktı ve silâhını doğrultmaya başladı. Kilrone'u görünce iş işten çoktan geçmişti.

Kilrone'un tabanca namlusu, beriki silâhını kaldırırken, bileğine indi. Acıyla haykırırken silâh elinden düştü. Kilrone yerini değiştirmek için sıçrarken, onbeş

metre kadar ilerde bir tabancanın alevini gördü ve anında ateş etti. Yerini değiştirdi, sudan gelen bir sese tekrar ateş etti. İki adım yana sıçrayıp bekledi. Tabancasındaki boş kovanları çıkarıp mermi sürdü bu arada.

Hiç ses duyulmuyordu, bir süre daha bekledi sonra bir ağacı dolandı ve çalıların arasından yürüyüp gitti. Arkasından, Pete inlemeye ve küfür etmeye başlamıştı. Herhalde bileği kırılmış olmalıydı. Eğer orada başka biri daha vardıysa, sessiz kalmaya karar vermiş olmalıydı. Herhalde işittiği sesler pek hoşuna gitmemiş olacaktı.

Kilrone tabancasını kılıfına soktu, çalılardan çıkıp boş arsayı geçti, ahırı da geçip salonun arkasına yürüdü. Kapıyı açıp, beş metre kadar uzunluğundaki bir koridora girdi. Koridorun diğer ucundaki kapıya doğru dikkatle yürüdü. Kapıyı açtığında salona girmişti.

Oda, Barmen ile barın diğer ucunda önünde şişe ile uyuklayan bir adam ve Dave'in kendisi hariç bomboştu.

"Merhaba Dave," dedi Kilrone sakin bir sesle, "gene eski oyunların peşindesin, değil mi?"

"Kilrone ! Senin olduğunu bilmeliydim. Her neyse burada olduğuna sevindim. Artık aramızdaki kozu paylaşırız."

"Kilrone, hayır anlamında başını salladı. Ayakları biraz açık duruyordu, her an harekete hazır halde. Kulağı dışarda, arabanın sesini bekliyordu, zamanının pek az olduğunu da biliyordu. "Kalıp senin hesabını görmek isterim Dave, ama ne yazık ki pek vaktim yok. Çoktan beri beklediğin dayağa henüz zaman var. Sende artık iş kalmadığını herkese göstermenin zamanı geldi. Yaptıklarından yakanı kolayca sıyırayamayacağını bilecek kadar akıllı sanırdım seni."

"Nelermiş yaptıklarım?"

"Medicine Dog ile birlikte ortalığı karıştırman."

Kilrone, Dave'i iyi tanıdığı için, bunu mahsustan söylemişti. Onun nasıl düşündüğünü biliyordu, ya da bildiğini sanıyordu. Dog'u kendi çıkarı için kullanmak onun işiydi — tabii başarabilirse. "Yaptıkların pek açık ve seçik. Ama hesaba katmadığın bir husus var. Dog senin aleyhine bir silâh olabilir. Ona güven olmaz, belki senin kadar bile güvenilemez ona."

"Seni öldüreceğim," dedi Demir Dave pek ciddî olarak, "hem bu sefer etekleri arkasına saklanabileceğin bir ordu da yok."

Kilrone arabanın sesini duydu ve kapıya doğru geri geri gitti. "Dediğim gibi, şimdilik pek vaktim yok. Sonra, eğer kızılderililer gelmez ya da arkalarında bir şey bırakırlarsa... Gelip tayınını vereceğim. Elini silâhına atma, senden çok hızlı olduğumu bilirsin."

Kilrone, barmen ve diğer adamın, olan bitenden zevk aldıklarını anlamıştı. Hiç birinin kıpırdamaya niyeti yoktu. Kapıya geldi, her iki tarafa çabuk bir göz attı ve dışarı çıktı, araba önünden geçerken bir sıçrayışta arkasına atlayıverdi.

Empire'ın kapısı ardına kadar açıldı ve Kilrone kapının pervazına bir mermi yerleştirip, arkalarından ateş etmek isteyenlere, hareketlerinin doğru olmayacağını hatırlatıverdi.

Yağmur durmuştu ve gece sakindi. Dereye gelince durdular, fıçıları doldurdular ve kalenin yolunu tuttular. İçerdeki adamların da yardımıyla dolu fıçıları indirdiler ve yerlerine koydular.

Teale ile birlikte ağıla gittiler ve katırların koşumlarını çözüp arabayı da yerine çektiler.

"Kızılderililer bunların hepsini yürütürler, eğer gelirlerse." diye fikrini belirtti Teale.

İşlerini bitirdikten sonra ikisi gecenin sessizliğini dinleyerek yanyana durdular. Yağmur tekrar başlamıştı; hafif, fısıltı gibi hoş bir yağmur. Merasim alanının öbür tarafında pencerelerden ışıklar görünüyordu.

"Ne oldu orada?"

"Hiç bir şey," dedi Kilrone, "şimdi artık burada olduğumu biliyor.' Bir an sustu ve çevresini dinledi. "Bu iş bitince beni bekleyecektir." Karargâha doğru yürümeğe başladılar. "Uzun bir hikâye bu Teale. Kızılderililere malzemelerini noksan veren bir ajan buldum kendime bir gün... Sproul ile ortak çalışıyorlardı. Sproul'un, burada olduğu gibi, kale yakınında gene bir arazisi vardı.

"Onların politik nüfuzları vardı, benim ise yoktu. Kongre'de bir arkadaşım vardı. Kale arazisini elli dönüme çıkartan bir emir çıkarttım onun vasıtasıyla.

"Kongrede hiç kimse ses çıkarmamıştı. O zaman önemsiz bir olay gibi görünmüş olacaktı. Bu genişleme gerçekte Sproul'un arazisini de kapsıyordu, böylece arazi devletin malı oluyordu.

Kızılderililere viski sattığını biliyordum ama kanıtlama olanağım yoktu. Bir gün adamlarımdan ikisi — beni peşine düşüren esas olay bu olmuştu zaten — onun yerinde, soyulmuş ve dövülerek öldürülmüştü. Gene de kanıtlayacak bir suçlama yapamadık. Yaptığı işlerin hepsi gizli kapaklıydı ve politik ilişkileri vardı. Kale kumandanı olan albay terfi etmeyi bekliyordu, o yüzden adamın üstüne gidemedik. Ama her işin bir vakti vardı, bir gün albay —iyi bir kumandandı o— görevle doğuya gitmek zorunda kalınca, kalenin kumandanlığı bana kalmıştı."

Ani bir ilgi ile Teale yüzüne baktı. "Ve sen de adamın hesabını gördün? Başından defettin değil mi?"

"Arazi tam köşede idi, bir tarafında nehir diğer tarafında devlet arazisi. Bununki arada idi. Bir gün Cheyen-

ne'e gitmişti... Muntazaman giderdi zaten... Harekete geçtim ve binalarını söküp — hepsi uydurma şeylerdi zaten — sekiz kilometre ötede bir yere taşıttım ve nehirin kenarına bütün malzemesini yığdırdım. Kale arazisi dışından buraya gitmek için yirmi kilometre süren bir kanyonu dolaşmak gerekiyordu.

Teale gülmeye başladı. "Herifçi oğlunun suratını görmek isterdim doğrusu."

"Gece gelip de mülkünün yerinde yerler estiğini görünce küplere bindi tabii. İçlerinden bir tanesine bina denebilirdi, diğerleri zaten şantiye kulübesi gibi şeylerdi ama onun için mal mülktü. Malını bulmak için üç gün uğraştı zira, kale arazisinden hiç bir sivilin, albay'dan yazılı emir olmadıkça, geçirilmemesi için emir vermiştim ve albay da New York'ta idi.

Karargâh binasının dışında duruyorlardı. "Ee, sonra ne oldu?" diye Teale sordu.

Albay dönünceye kadar bazı deliller toplamıştım. Ama hiç biri onu suçlamaya yeterli değildi — işlerini hep perde arkasından yapıyordu — Fakat ajanı suçlamaya yeterli idi. Onu işinden edebilirdi. O işinden oldu, beni de başka yere tayin ettiler... ve ben de istifa ettim."

"Kendini bir hayli harcamışsın," dedi Teale "Hem orduya hem de Sproul'a aynı zamanda karşı çıkabilmek için adamın maçasının sıkı olması gerek."

"Teale, insanın orduya hep iyi gözle bakması gerekir. Onlar hareketsizlikten çok, hareket isterler. Her devirde böyle olmayabilir ama genellikle bu kuralla çalışır. Onun için dişimi sıkıp bir süre kalsaydım, politikacılar beni unutuncaya kadar, gene bir şeyler olabilirdim... Belki. Ama içimdeki isyan beni Sproul'un saçını istemeye kadar götürdü. Herifin yaptıklarını bir türlü hazmedemiyordum Senin, benim sırtımdan adam ne-

ler neler pilânlıyordu. Ordu'da kalsaydım onu rahat bırakmam gerekecekti."

"Artık burada olduğunu bildiğine göre," dedi Teale "dikkatli davranman gerekecek." İçeri girmek üzereyken durdu, "yüzbaşım yapabileceğim bir şey olursa... arkanızı gözlemek ya da başka bir şey... İnanın bana, bana güvenebilirsiniz. Ayrıca diğer arkadaşlara da güvenebilirsiniz. Size garanti verebilirim. Zaten göreceksiniz."

"Mersi... Mersi Teale."

Kilrone karanlık ve yağmurda yalnız başına kaldı. Onlara ihtiyacı olacaktı... Hem de hepsine birden. Sproul'a karşı değil tabii, fakat Medicine Dog'a karşı. Bu nedenle bu kadar uzun konuşmuştu. Adamların kimden emir aldıklarını bilmeleri gerekti, onun için kim olduğunu bilmelerinde yarar vardı.

Düşman gelmiş olmalıydı.. Medicine Dog, Bannock'lar ve onun hain kızılderilileri. Orada bir yerde bekliyor olmalıydılar.

KISIM IX

Denise Paddock karanlık olan kapı ağzından çıktı ve O'nun yanında durdu. "Barnes... Frank'a bir şey olur mu dersin?"

"Hiç bir şey olmaz. Meraklanma."

"Ama aylardan beri bir kez bile keşif kolu görevine çıkmadı ve çok da içtiğini biliyorsun."

"O iyi bir askerdir Denise ve cesur bir kişi. Bu belki de muhtaç olduğu tek şey olabilir, yani kendisini toparlaması için."

Barney Kilrone bunları söylerken sesine inandırıcı bir deyiş verebilmişti. Gerçekte ise, Frank Bell Paddock'un korkunç bir hata işlediğinin fakındaydı. Uzun yolculuğu kendisine hiç bir şey kazandırmayacaktı. Mellett ile buluşacaklar ve sonra da birlikte kaleye döneceklerdi... Ne bulmak için?

Denise sessizce yanında duruyordu. Bütün geçmiş aralarında idi. Comburg'da ilk kez dansettiklerinden bu yana ne kadar geçmişti?

"İlkbaharda olmayı isterdim." dedi aniden Denise. "Kışın yaklaştığını düşündükçe nefret ediyorum."

"Haksız görmem seni. Burası bölgenin en soğuk yeri olur kışın." Konuşurken bile çevresini dinliyordu ama yağmurun hafif hışırtılı sesi, diğer sesleri bastırıyordu. Bununla beraber, oralarda bir yerde olduklarını hissediyordu... Çevrelerinde bulunduklarını biliyordu.

Paddock ile Mellett kaç gün sonra dönebilirlerdi? Kendi kendine düşünüyordu. Üç gün, belki de dört gün?

"Britanya'nın ilkbaharda nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Denise. "Orasını Paris'ten daha çok severdim."

"Bir masumiyet zamanı idi," dedi Kilrone "o ilkbahar yani. Sonbahara kadar her şey değişmişti."

"Ne olabileceğini hiç düşünmüş müydün?" Denise ona merakla baktı. "Muhakkak... ama olayların ne zaman değişik bir yöne akacağını kimse bilemez. O gece Comburg'a gelmek yerine — ki az kalsın böyle karar verecektim — yoluma devam etseydim. Ama bunları düşünmenin, hatırlamanın artık yararı yok. Her şey değişik bir yönde gelişiyor, eğer başlangıçta bir şey değişirse. Combourg'da seninle karşılaştım... Orada tesadüfen durmuştuk. Ondan sonra olaylar başladı diyebilirsin. Sonra tekrar buluştuk... Paris'e dönmemden üç hafta kadar önceydi."

"Sonra tekrar karşılaştığımızda ben Frank Paddock ile evlenmiştim."

"Ve mesut bir evlilik."

İşin garip tarafı Frank her ikisi arasındaki ilişkiyi biliyordu ama idrak edemediği bir nokta vardı; Denise'in evlenip mesut olabileceği tek insan Frank Bell Paddock'tu. Kilrone kendi kendine itiraf ediyordu. Denise onunla birlikte olamazdı. Bunu Denise de biliyordu ama Frank hiç bir zaman buna inanamadı.

"Bizim yüzümüzden kaleden gitti." dedi Kilrone acı ile.

"Hayır! Hiç de değil." dedi Denise kararlı ve kesin bir sesle. "Frank'ı daima sevdim. Ama kendisine yaptıkları, kendi hatası. Gelecekte de yapacağı şeyler gene kendisine ait olacak, hatası da sevabı da."

Hissî bir görüş ama gerçek olanı bu muydu? "Hepsi çok yıllar önce idi... çok uzakta... ve bundan başka bir dünyada."

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun Barnes?"

Omuzlarını silkeledi. "Buradan paçayı kurtarırsam mı? Bilmiyorum. Belki batı'da bir yerde yerleşirim. Bu memleket kanıma işlemiş, bir yere bağlanıp kalabileceğimi de pek sanmıyorum."

Sonra Denise içeri girdi, bir kez daha düşünceleriyle başbaşa ve karanlıkta kalmıştı. Henüz zaman varken dinlenmesi iyi olacaktı ama içinden gelmiyordu. Şanslarının pek az olduğunu biliyordu. Bundan önce de böyle savunmalar yapılmıştı ama diğerlerinde, yer daha iyi idi. Elinde biraz daha büyük bir kuvvet olsaydı...

Hafif yağmurdan korunacak bir yer bulup topukları üzerine çöktü ve sırtını duvara dayadı. Her geçen dakika ile hücum anı biraz daha yaklaşıyordu ve herhangi bir yardım olanağı ise kilometrelerce uzakta idi. İşin kötüsü de Halleck yolunun bir yerinde teğmen Rybolt, yanında maaşlar ve bir avuç muhafızı ile kaleye doğru geliyordu.

Bu para bir hayli çok olmalıydı. Böyle bir hareketin, gerek kızılderililer ve gerek Hog Town'ın kabadayıları tarafından bilinmemesi olanağı yoktu; böyle bir rakam insanı tahrik etmeye yeterdi. Ama yapılabilecek bir şey yoktu. Ryerson'un sıhhati kötü olduğuna göre, Kilrone'un kalıp, yardım etmesi gerekti. Herhalde gene kalırdı, zira son yıllarda silâhına ihtiyacı olan her topluluğa yardım etmeyi adet edinmişti.

Deponun kapısı sessizce açıldı ve kapandı. Kendisine doğru karanlık bir gölge geldi. Gelen McCracken'di.

"Kilrone?"

McCracken daha yakına geldi. "Dışarıda oturanın sen

olduğunu tahmin etmiştim. Daha ne kadar zamanımız kaldı dersin?"

"Bir saat... Belki de iki." Kilrone, durumu bir gözden geçirdikten sonra, "Webster'e söylesen de sizler için yiyecek bir şey hazırlasa — kahve ve çabuk, hafif bir kahvaltı, yalnız iki kişi devamlı gözcü kalsın; ama ne yiyecekseniz elinize alıp, savaş yerlerinde yiyin, böylesi daha iyi olur."

"Ben de sana bunu sormak için gelmiştim." McCracken yanına diz çöküp oturdu. Bir an düşündükten sonra, "Kurtulma ihtimalimiz var mı dersin?"

"Hem de oldukça büyük," diye Kilrone, kendisinin duymadığı bir güven ile adamı cevapladı. "Bak, bir kaç yıl evvel Adobe Walls'da gençlerin ne yaptığını hatırlarsın — yirmi sekiz bufalo avcısı, yediyüz kızılderiliye karşı koymuştu. Hattâ bazıları, biliyorsun kızılderililerin bin beşyüz kişi olduğunu bile söylüyor."

McCracken ayağa kalktı. "Böyle bir olayla karşılaşmak, hiç kuşkusuz hoşuma gitmedi. Geride beni bekleyen bir ailem var. Ama elden ne gelir. Çaresiz karşı koyacağız. Daha önce de, daha az şey için daha büyük tehlikeleri göze almıştım... Hele içerdekilerinki ile karşılaştırırsak." Eliyle arkalarındaki karargâh binasını işaret etti.

"Acele etmeyin, her attığınızı vurmaya çalışın. Elimizden bundan başka bir şey gelmez."

McCracken gittikten sonra Kilrone da ayağa kalktı ve revire doğru yürüdü, sessizce içeri girdi ve Ryerson'la konuşmaya başladı. Depodan birkaç sandık cephane ve yiyeceğin getirildiğini gördü. Herşey hazıra benziyordu. Ancak bundan sonra sessiz duran karargâh binasına gitti, kendi uyku tulumunu yere serdi ve üzerine uzandı. Hemen uykuya dalmıştı.

Twin Buttes yakınında kamp kurmuş olan Binbaşı Frank Bell Paddock Toppin Creek'in kaynağı başındaki yerinden kuzeye doğru gideceği yere bakıyordu. Hedefine, bulunduğu yerden hâlâ bir günlük sıkı bir yürüyüş lâzımdı. Bütün gece burada kalamazlardı. Dört saatlik bir dinlenmeden ve atlara otlama olanağı verdikten sonra kalkıp hafif bir kahvaltı edip, yola koyulmaya karar verdi.

Hank Laban ateşin yanına diğerlerinden biraz uzakta, topukları üzerine oturmuştu. Kahve bardağını iki eliyle tutuyor ve içtiği sıcak, koyu kahvenin zevkini çıkarıyordu. Kahve içmeyi seven bir kişiydi. Ender de olsa kamp ateşinin yanında geçen bu dakikaların zevkine varırdı. Hayalperest bir kişi değildi. Hayatı, bütün gerçekleriyle olduğu gibi kabul eder ve hayata kendi arzuları, korkuları ya da hırsları açısından bakan diğer kişilere, alaylı gözlerle bakardı.

Kızılderililer hakkında da hayal kurmazdı. Onları tanır ve genellikle takdir ederdi. Onların hayatını yaşamış ve genellikle iyi bir hayat olduğunu kabul etmişti. Kızılderilinin de, beyaz adamlar gibi, iyi bir konuşmacı tarafından şu veya bu yola sürükleneceğini biliyordu. Biri kızılderililerin başına belâ açmak için ortalığı karıştırıyordu. Bufola Horn bir problemdi. Bir taraftan kabilesini, Camas Prairie'deki eski topraklarına götürebilmek ve diğer taraftan Chief Jozef'den daha üstün bir reis olduğunu kanıtlamak için çırpınıyordu. Fakat unutmamalı ki, Bufalo Horn, yarı vahşi, yarı uygar bir kızılderili idi. Halbuki Medicine Dog, niteliği başka olan bir problemdi: O, uygar değildi.

Dog, bir Buranko kızılderilisi idi. Geronimo gibi bir reis değildi. Sadece olgunlaşmamış gençleri, kendisine büyük kızılderili dedirtmek isteyenleri, serserileri ve yeni-

liği bir türlü kabul etmeyen taş kafalıları, etrafına toplayan bir savaşçıydı. Dog, sert, kötü, bir tilki kadar kurnaz ve bir yılan kadar tehlikeli, melânet herifin biri idi.

Artık hiçbir şey basit değildi. Hank Laban, Mellett ile göreve çıkmaktan hoşlanırdı. Mellett, bir askerdi, kökten ve sağlam. Akıllı ve açık sözlüydü. Bir işe el attı mı, en iyisini yapardı. Adamda yumuşak taraf yoktu. Paddock ise, ayık olduğu zaman iyi bir adamdı. Ve şimdi ayıktı. Ama gelgelelim, Paddock, yalnız kızılderililerin üzerine gitmek için göreve çıkmamıştı. Adam, ün sağlamak için at binmişti. Laban, eski kulağı kesiklerdendi ve belirtileri değerlendirmesini bilirdi.

Genç Pryor da aynı sebeple göreve çıkmıştı. Yalnız, aralarındaki tek fark, Paddock son fırsatını kullanıyordu, diğeri ise, kendisini göstermek için bir döğüşün peşindeydi. O da zafer arıyordu — veya zafer olduğunu sandığı şeyi — ve terfi etmek istiyordu. Romantik görünüşlü bir çatışmada alacağı bir yara izi, onun için bir mahzur teşkil etmeyecekti. Pryor'ın Mellett'e, Paddock'a ve Webb'e karşı sabrı tükenmişti. Onca yapılacak tek şey, kaleden çıkıp kızılderilileri temizlemekti. Bir süvari hücumu bu iş için yeterdi. Batıda artık kılıç kullanılmamasından çok üzüntü duyuyordu.

Laban, kahvesini içmeye devam etti ve atına baktı. Bu, hızlı koşan bir attı. İşin kötüsü gelince, belki bir şeyler becerebilirdi... Son anda, kellesini kurtarabileceğini düşünüyordu. Bu gibi görevlere, şapkanın altına konmuş bir hırsla çıkılmasını doğru bulmazdı. O, askerlerle, savaş işini bilen savaşçılarla, kazanmak için savaşan ve mantıkla döğüşen kimselerle birlikte olmayı, fiyaka ve gurur için ortaya çıkanlarla da birlikte olmamayı tercih ederdi. Böyle bir davranış insanın hayatına mal olabilirdi.

Bütün ömrünü geçirdiği batıda, şimdiye kadar saçını yerinde tutmayı becerebilmişti. Gereğinde döğüşmek, ama döğüşme olanağı kalmayınca da kaçmak ya da üstün sayı karşısında sessiz kalmak yoluyla saçına sahip olabilmişti. Herşeyin bir anda yapılamayacağını biliyordu.

Kızılderililerin çoğunun bulunacağına inandığı bir yerden uzaklaşmak onu rahatsız ediyordu. Kafa derileri yüzülmüş, vücutları parçalanmış erkek, kadın ve çocukların ortaya koyduğu görünümü, hiç bir zaman unutamazdı. Kaleye döndükleri zaman, gene böyle bir görünümle karşılaşacağından emindi. Gittikleri yerde de kızılderili ile karşılaşacaklarını biliyordu. Hem de hiç istemedikleri bir anda.

Owyhee Kanyonu, engebeli ve sarptı. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bölgenin tamamı sarptı. Tarih öncesi zamanlarda, zelzeleler ve volkanik faaliyetler bu bölgenin ifadesini almıştı; orada sarp bir dağ, burada dar bir kamyon. Tam bir tuzak bölgesi. Bir tek kilometrelik süresi bile güvenli değildi. Hank Laban, North Fork'da bir şeyini kaybetmemişti. Gene de bir şey kaybetmek istemiyordu. Özellikle kellesini.

Bu işi kabul ettiği zaman tehlikelerini de göze almıştı. Daha önce de iyi adamlarla da, zafer avcılarıyla da göreve çıkmıştı. İnsan karşısına çıkan olayların cinsini kendisi saptamayazdı.

Paddock ateşin yanına geldi ve bir kayanın üstüne oturdu. Adaleleri tutuk ve eyer vuruntulu olarak. Laban'a baktı. "Boşuna yola çıktığımızı sanıyorsun değil mi?" diye sordu.

"A - ha."

"Kızılderilileri bulamayacak mıyız?"

"Oh! kızılderili bulacağımız muhakkak ama hiç is-

temediğimiz anda ve istemediğimiz kızılderilileri. Dog'u göremeyeceğiz. Şu anlarda kalenizi yakmakla meşgul olsa gerek."

"Saçma!" diye atıldı Pryor. "Hiç bir kızılderili bir ordu kalesine hücum etmeye cesaret edemez."

Hank Laban onu cevaplamak için rahatsız bile olmadı. Zaten hiç bir zaman teğmen Eden Pryor'u cevaplama zahmetine katlanmazdı ve teğmen bundan gittikçe gocunuyordu. Laban'ın davranışlarından nefret ediyor ve iz sürücüsünü etkileyemediği için kendi kendine kızıyordu. Teğmen, Laban'ın gelişigüzel konuşmaları kadar, eski askerlerin onun sözlerine değer vermelerine de içerliyordu.

Paddock bir süre sessizce sigarasını içmeğe devam etti, sonra "Laban gideceğimiz yolu bana bir çizer misin? Bu taraflarda hiç bulunmadığımdan araziyi tanımıyorum."

Laban öne doğru eğildi ve ateşten bir çubuk çekip çıkardıktan sonra toprağın üzerine çizmeye başladı. "Biz buradayız. Little Owyhee kanyonunun üst kısımlarını aşağı yukarı buradan geçeceğiz," toprağın üzerine uzun bir çizgi çizdi, "sonra Pole Creek'e yöneleceğiz. Buralarda bir yerde Travois Yolu var, bu yolu şu köşeye kadar izleyeceğiz, işte burada Owyhee ve Little Owyhee biribirlerine kavuşurlar."

Toprağın üzerine bir çarpı işareti yaptı. "İşte tam burada binbaşım, başımız belâya girebilir. Dağlardan inen bir kızılderili izi vardır — burada attan inip onları yedeklemek gerek. Bir iz dedimse bu gerçekte kaymış kaya yığıntılarının sağladığı bir geçiş yeridir. Dağın yamacında raf gibi duran bir çıkıntı vardır, eğer bu düşerse, geçiş ihtimali de suya düşer. Tabii eğer şimdiye kadar o çıkıntı yıkılmamışsa. O tarafa her gidişimde, yıkılıp yıkılmadığını merak ederek giderim.

"Orası, rüzgârın aşındırdığı kayaların bulunduğu sarp bir bölgedir," diye Laban konuşmasına devam etti, "kaymış kaya yığınlarından geçip dereye inmemiz gerek, geçerken başımıza her türlü şey gelebilir. Onun için bir kaç kişiyi yukarı ve bir kaç kişiyi de aşağı yerleştirip, gereğinde bize örtü ateşi sağlamalarını düşünmek gerek. Yığınların üstünde iken kızılderililer bizi enselerse, ikiye biçerler hepimizi ve de kolaylıkla."

"Öyleyse neden o yoldan gidiyoruz?" diye Pryor söze karıştı.

"Owyhee nehirleri arasındaki platoyu geçtikten sonra Middle Fork'u geçmemiz gerekecek. Ondan sonra Mellett'in olduğu yere kadar onbeş yirmi kilometrelik yolumuz kalacak."

"Sana niye orayı dolaşmayacağımız sordum." Pryor'un sesi sert ve kızgındı.

Paddock hızla başını kaldırdı. "Teğmen Pryor, Bay Laban bana gideceğimiz yol hakkında bilgi veriyor. Sözünü kesmezseniz memnun olacağım."

Pryor cevap vermek için ağzını açtı, sonra ayağa kalktı ve sertçe geri dönüp yürüdü. Onbaşı Steve Blaine, özellikle Pryor'dan hoşlanmamakla beraber, karşılaştığı muameleden üzülmüştü. "Çok uzun sürer," diye cevaplamak istedi onu, "yetmiş kilometre kadar tutar dolaşmak."

"Sana sormadım" dedi Pryor ve derdemez de pişman olmuştu. Arkadaşları önünde azarlanmış bir okul çocuğu gibi başı önünde uzaklaştı.

Eğer o Laban bir haftalığına emrine verilirse, **tek bir haftacık**, ona ne yapacağını, burnundan nasıl fitil fitil getireceğini biliyordu. İşin garip tarafı, Hank Laban sivil bir memur idi ve istediği zaman ve istediği yerde işinden ayrılabilirdi. Pryor'a bu husus defalarca anlatılmış-

tı ve Hank en ufak bir fırsatta işi bırakabilirdi. Ve yalnız daha bir hafta önce, albay Webb ona, böyle adamların çok güçlükle sağlandığını açıklamıştı.

Daha sonra, Laban karanlığın bir yerinde yatmak için battaniyeleri ile birlikte kaybolunca, Frank Paddock, Pryor'u öğütledi. "Bu bölgede pek çok sayıda yol yok Eden, Laban olanların hepsini biliyor. Yolları onun kadar bilen insan pek az. Ona çok ihtiyacımız var."

Sonra, Paddock'da uyku tulumunu açtı ve uzandı. Yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Bütün adeleleri ağrıyordu. Aklı da bir hayli karışmıştı. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti. Bir sürü kuşku aklına hücum etmiş, kendisini rahatsız ediyordu. Kararını verdiği zaman, doğru bir karar olduğundan çok emindi ve şimdi de gene aynı şeyi kendi kendine tekrarlayıp duruyordu. Ama ya hatalı bir kararsa? Bu kadar zayıf savunma olanağına sahip kale, ya hücuma uğrarsa?

Aniden doğrulup oturdu, biran için panik, kör bir panik duygusu bütün benliğini kapladı, kendisini tutmasaydı, kaleye dönme emri verecekti. Yavaş yavaş kendisine hâkim oldu, korkularını yatıştırdı ve tekrar yerine yattı.

Gitmekle belki hata etmişti. Sahi, neden gitmişti. Nedeni, gerçekten Medicine Dog'u kıstırıp kesin sonuçlu bir zafer sağlamak mıydı? Yoksa Denise ile olan durumu, bir kalemde çözümleyebilmek için bir fırsat mı yaratmak istemişti? Bu fırsattan yararlanarak Denise ve Kilrone gitmişlerse... Peki ya gitmemişlerse?

Huzursuz bir şekilde yerinde döndü, bir türlü gevşeyip, uykuya dalamıyordu, kuşku ve korkuları insafsız bir hayalet gibi üstüne çökmüş uyuma olanağını elinden almaya çalışıyordu.

Nihayet doğru bir karar verdiğine kendisini bir kez

daha inandırdı. Kaleye hücum etmeyeceklerdi. Kızılderililerin esas kuvveti buralarda bir yerde idi, Mellett ve M takımına pusu kurmuş bekliyorlardı.

Sonra uyudu. Ateşin ışıkları kayalar ve askerlerin yüzlerinde yansıyordu.

Kilometrelerce güneyde, Barney Kilrone kendiliğinden uyandı. Sobadan gelen hafif bir ışık, kaldığı kale kumandanı odasını aydınlatıyordu. Köşede bir ranzanın üzerinde Denise Paddock ile Betty Considine yatıyorlardı. Stella Rybolt duvarın kenarında ve biraz ötede de, Hopkins ile karısı yatıyorlardı.

Bir kaç dakika Kilrone kımıldamadan yatıp, kendisini uyandıran şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Sesi tekrar duydu.

Dışarıda biri yeri kazıyordu, duvarın altını kazıyordu, yattığı yerin hemen altını kazıyordu.

Ses çok hafifti ama insanı yanıltmayacak kadar belirgindi: fısıltı gibi bir hareket sesi, yere atılan toprağın sesi. Biri, karargâh binasının arka duvarını dinamitlemek istiyordu.

Dinamitlemek... dinamit !.

Patlayıcı madde...

Sessizce ayağa fırladı.

KISIM X

Binanın içinde çıt bile yoktu. Kilrone da yürürken hiç ses çıkarmadı. Ayaklarının ucuna basa basa kapıya kadar yürüdü. Sobanın ızgarasından gelen ışınlar odaya kırmızımtrak bir renk veriyor ve orada burada uyuyanların yüzlerini aydınlatıyordu — bir çocuk, bir kadın ya da bir erkek — sanki her biri bir rüyanın rahatlığında dinleniyormuş gibi...

Bir an Kilrone onlara baktı, gözlerini hiç biri üzerinde uzun süre tutmadan. Zira uyuyan kişiye dikkatle bakınca, uyanmaları olağandı. Gözlerinde bir acıma ifadesi vardı. Bir kaç saat içinde bu insanlar feci bir şekilde ölmüş olabilirlerdi. Bazıları vahşi bir şekilde ölenleri daha önceden görmüş olabilirlerdi, buradan kurtulurlarsa, kötü hatıraları gene canlanmış olacaktı. Hiç bir şey vaad edecek durumda değildi, ne onlar, ne de kendisi için.

Diğer odada Draper, araba sürücülerinden biri, yarısı parçalanmış, eski bir mecmuayı okumaya çalışıyordu. Sakalı, saçları dökülmüş, sert yapılı kuvvetli bir adamdı. Daha önce de kızılderililerle çatışmıştı. Dışarda olan bitenleri duyacak kadar, duvarın yakınında oturuyordu. Tüfeği eliyle uzanabileceği bir yerdeydi. Kilrone odaya girince başını kaldırıp baktı. "Şimdiye kadar ortalık sakin," dedi "ama bir şey ifade etmez."

"Dışarda bir şey var," dedi Kilrone "dışarı çıkıp bir

bakayım."

"Nöbetçiler şimdi geldiler," dedi Draper "vakit yaklaşıyor."

"Pekâlâ, beni kolla."

Kilrone yavaşça kapıyı açtı, bir an durup ortalığı dinledi sonra karanlıkta kayboldu. Draper, bir süre kapalı kapının arkasından bakakaldı, tekrar mecmuasını eline aldı. Ama okumadı; sadece onu elinde tutmuş çevresini dinliyordu.

Kilrone kapıyı kapadıktan sonra yalnız bir adım attı. Gece karanlık, kapalı ve soğuktu. Binanın içindeki pis havadan sonra dışarının temiz havası, insana çok iyi geliyordu. Bir kaç defa derin nefes alıp ciğerlerini bu temiz hava ile doldururken, çevresini dinliyordu, dikkatle...

Sonra binanın köşesine kadar gitti, çevresine çabucak göz gezdirdi ve dolaşıp ilerledi. Elbiselerinin duvara sürtünüp ses yapmamasına dikkat ediyordu. Hiç vakit kaybetmeden, ayaklarının uçlarına basarak bir kedi sessizliği içinde öbür köşeye kadar gitti. Başını yarım uzatıp tekrar çevresine bakındı.

Temelin yanına çökmüş, devamlı olarak çalışan bir adam vardı. Kilrone onu gördüğü zaman, adam ayağa kalktı yürümeğe başladı, eliyle arkasına bir şey salıyordu.

Kilrone, adam bir çukurun içine girinceye kadar bekledi. Adam merasim alanı ile binaların suyunu toplamak üzere açılmış olan bu çukurdan çıkıp kayboluncaya kadar Kilrone olduğu yerden kıpırdamadı.

Sonra, adamın daha önce bulunduğu yere diz çöken Kilrone, gevşek toprağı dikkatle kazdı. Bir kutu ile ona bağlı fitili buldu. Dikkatle, kutuyu yerinden çıkardı, kapağı kapanmamış, sadece üzerine konmuştu. Kutunun içinde tenekeden yapılmış barut kutuları vardı.

Bu kutuların sayısına bakılırsa, binanın arka duvarında büyük bir delik açmanın işten bile olmadığı söylenebilirdi. Ayrıca odadaki kişileri de rahatlıkla öldürebilirdi. Diz çöktüğü yerde durumu bir gözden geçirdi. Sonra kutuyu sol koltuğu altına aldı, sağ elinde de tabancası olduğu halde fitili izlemeye başladı.

Fitil, çukurun kayalık olan yüzünde sona eriyordu. Yapılması istenen şey açıkça belli oluyordu. Hücum başladıktan sonra fitil ateşlenecek ve meydana gelen patlama, karargâh binasındakileri saf dışı bırakacaktı.

Diğer binalara da bir şey yapılmış mıydı? Vakit az olmasına rağmen hepsinin kontrol edilmesi gerekliydi.

Bunu kim yapabilirdi? Bu bir kızılderili işi değildi, bundan emindi; kaldı ki gördüğü adamın yüzünü seçememekle beraber, kızılderili olmadığını farketmişti.

Fitilin kibrit bekleyen ucu yanına çöktü ve taşların arasında bir yer açmaya başladı. Sonra bowie bıçağı ile toprağı kazdı ve çabucak, içine elindeki barut dolu kutuyu alacak kadar büyük bir çukur kazdı. Fitili yirmi santim kadar uzunlukta bir kaç parçaya böldü, kutuya yerleştirdikten sonra, karanlığın elverdiği ölçüde kutuyu tekrar çukura gömdü, üstünü kapattı. Fitilin geri kalan kısmına dokunmadı.

Önce depoya gitti. Arka duvar, dinamitle atılmaya elverişli idi. Burada bir şey bulamadı. Burada toprak, ses yapmadan kazılamayacak kadar sertti, zira duvarın hemen yanısıra toprak üzerine basılarak açılmış bir yol vardı. Bununla beraber duvarın diğer ucunda başka bir kutu daha buldu. Onun da fitilini izleyip, aynı şeyi yaptı.

Sonra revir binasına gidip, bir süre de orasını aradı. Fakat hiç bir şey bulamadı. Artık ortalık ışımaya baş-

lamıştı. Aramasına daha fazla devam etmeye cesaret edemedi.

Draper, onu içeri almak için kapıda bekliyordu. Kells ve Hopkins onun yanında duruyorlardı. Rudio, sobanın başında kahve hazırlıyordu. Betty Considine, onu görünce, "Çocukların nerede durmalarını istiyorsun?" diye sordu. "Şuradaki köşede mi?"

"Şu masayı köşeye çekip, yanı üzerine yatıralım," dedi ve ekledi, "dosya dolabını da yatırın ve onların üzerine bulduğunuz bütün perdeleri yığın. Bunların mermileri önlediğini daha önce görmüştüm."

"Gidip hayvanlara yem vereyim." dedi Kells.

"Otur oturduğun yerde. Oraya kadar gidemezsin bile. Kaldı ki şimdiye kadar almadılarsa, nasıl olsa hayvanları alacaklar."

Kızılderililerin de böyle bir şeyi beklediğinden hiç kimsenin kuşkusu yoktu. Pusuda bekleyen kızılderililer,, en az tehlikeyi göze alarak binadakileri haklamak isteyeceklerdi.

Sobalardaki ateşler — her odada bir soba vardı — dehlenmişti. Dışarıda, hafif ışık belirtisi vardı. Yavaş yavaş binaların şekilleri seçilmeye başlamıştı. Hiç bir yerde ışık gözükmüyordu.

Erkekler pencerelerdeki yerlerini alıp, diz çöktüler ve beklemeye başladılar. Stella Rybolt kahve servisini ve kahvaltının hazırlanmasını üzerine alınca, Rudio da tüfeğini alıp bir pencerenin önüne gitti. Işık yakmamışlardı. Stella Rybolt işlerini sobanın kapak penceresinden yansıyan ışık altında yapıyordu. Kahvaltıyı hazırladıkça, birer birer pencerelerdeki erkeklere götürüyordu.

Sabahın alçak bulutları altında merasim alanı sanki yasak bölge imiş gibi görünüyordu. Binalar, ışıksız, sa-

kin ve hüzün verici idi. Çevrede kımıldayan hiç bir şey yoktu.

Betty, Kilrone'a kahve götürdü ve yanına yere oturdu. "Dışarıdalar mı?" diye sordu.

"İstersen bahse bile girebilirsin."

Ancak onun duyabileceği bir sele konuştu. "Onu çok mu sevdin? Yani Denise'i demek istedim?"

Omuz silkeledi. "Kimbilir, ilkbaharda Britany'deydik. Ve her ikimiz de gençtik."

"Ben ise Paris'te olduğunuzu zannediyordum."

"Paris'te iken sonbahardı... O zamana kadar büyümüştüm."

"Pek alaycısın."

"Hayır... Sadece her aşkın, yaz mevsimini çıkmayacağını bilecek kadar akıllanmıştım. Zaten, ilkbahardaki aşkların çoğu yazı çıkmaz. Bu sana da bir ders olsun, sayın general kızı."

"Ve onu tekrar gördüğünde, Frank Paddock ile evlenmişti, öyle mi?"

"Evet... Ve ben o zaman, Viyanalı bir dansözle flört ediyordum."

"Öyle ise neden?..."

"Herhalde birisi Frank'ın kulağına aramızdaki ilişkinin, olduğundan daha ileri gittiğini söylemiş olmalı. Görünüşe göre, bu fikir onda bir tutku haline geldi."

"Hey, Kilrone," diye Hopkins bulunduğu pencereden seslendi. "şurada bir şeyler kımıldıyor." Yerinden kalkıp pencereye gitti, ama kolaylıkla görülmemek için pencerenin bir hayli açığında durdu. Merasim alanına baktı. Önce bir süre hiç bir şey görmedi. Sonra, bir barakanın gölgesinde hafif bir kıpırdama gördü. Bir tane daha, sonra bir tane daha.

"Ateş etmeyin," dedi. "Şimdiye kadar hiç bir şey yapmadılar."

Depo binasına bakan pencereye gitti, açtı, ve seslendi, "hey, McCracken, ne haber?"

"Derenin yanındaki çalılarda bir düzine kadar kızılderili var." diye cevapladı McCracken.

"İyi öyle ise, ateş etmeyin."

Bu saatlerde, askerî faaliyetler ve erlerin sağa sola koşuşmalarıyla canlanan kale, şimdi karanlık ve sessizdi. Kızılderililer, sobalardan çıkan dumanın kokusunu duymuş oldukları halde binaların etrafında gene bir hareket yoktu. Bekliyor, ve gözlüyorlardı. Herhalde nasıl hücum edeceklerini düşünüyorlardı. Bir süre daha bir şey olmadı. İki taraf, birbirini bekliyordu.

Zaman zaman birer ikişer, görülüyorlar, fakat derhal kayboluyorlardı. Bir kaçı, ortaya çıktı, durdular ve dinlediler. Çevrelerine bakındılar. Merakları, tedbirli olmalarını kısıtlamaya başlamıştı. Bir kaç tanesi alana kadar çıkmıştı. Saatlerden beri bekledikleri için yavaş yavaş canları sıkılıyor olmalıydı.

"Teale," dedi Kilrone. "sen ve Ryan dikkatli gözleyin. İlerdeki çukurdan bir patlama olduğu zaman, bir kaçı sıçrayıp koşacak. Onların uzaklaşmasını istemiyorum."

"Hangi patlama ?"

"Merak etme Teale. Yakında bir patlama olacak. Senin önünde, biraz ileride." Sonra oturup ne yaptığını çabucak açıkladı. Sözünü bitirince, Teale ona bakıp sırıtıyordu.

Kilrone, bir pencerenin önüne diz çöktü. Ağzı kurumuştu ve avuçlarını sık sık pantolonunun arkasına silip, kuruluyordu. Dışarısı hâlâ çok sakindi. Kızılderililerden iki tanesi merasim alanından karargâh binasına doğru yürüyordu. Başka birisi barakalardan birinin kapısını aç-

maya çalışıyordu. Ama kapı kilitli idi. Pencereye gitti, yüzünü cama dayayıp, içeriye baktı.

Kilrone, her gecikmenin kazanılmış bir zaman olduğunu düşündü. Zira böylece dışardaki birliklerden birinin gelmesi yaklaşıyordu. Odada kimse kımıldamadığı ve hattâ belki de nefes almadığı için ortalık o kadar sessizdi ki, kalp atışlarını bile duyabiliyordu.

"Sadece bekleyin." diye yüksek sesle söylendi. "Bırakın etrafa bakınsınlar."

Ahırın civarında bir sürü kızılderili vardı. Her biri işlerine yarayacağını sandıkları şeyleri alıyorlardı. Atlar, kendisininki de dahil, daha gün ışımadan alınmıştı. Bu ülkede, kişinin pek fazla malı olması gerekli değildi ama, atsız bir kişinin hiç bir şeyi yok demekti.

Hava kapalı idi, alçak bulutlar, dağların zirvelerini örtmüştü. Ağaçların renkleri, seçilmeye başlamıştı.

İnsan ölürken, ne hissederdi, acaba diye düşündü Kilrone. Belki hiç bir şey, Etrafta bu kadar kızılderili varken, insan ölümü pek haklı olarak düşünebilirdi.

"Benim mağazayı yakacaklar." diye Hopkins esefle söylendi.

"Ama sen canlı kalacaksın," dedi Kells. "Buna ne dersin?"

Acaba gerçekten canlı kalacak mıydı? Ama hiç olmazsa, kendisi ve karısı, ölmemek için mücadele edeceklerdi.

Betty, bir anda Kilrone'un yanında bitti. "Barney, Mary nerede?"

"Kızılderili kız mı? Onu hiç görmedim."

"Ellerine geçirirlerse onu öldürürler, Barney."

Öldürürler miydi? İnsan, kızılderililerin ne yapacağını bilemezdi. Bir zamanlar onlardan biriydi ama, artık onlardan kopmuştu. Yoksa, onlara geri mi dönmüştü?

Bir çok kızılderili, beyazlar arasında yaşama olanağını sağladıktan sonra, kendi kabilesine, kendi soyundan olanlara dönmüştü. Vahşi kızılderililerin bu gibilere beyazlar gibi hattâ daha kötü muamele ettikleri biliniyordu.

"O, dışarıda kaldı. Barney. Ona yardım etmemiz gerek."

"Nasıl olur? Onu görmedik bile. Kaldı ki, nerede arayacağız?"

"Mağazada olsa gerek. Orada yatıp kalkar. Kendisini bir cins sorumlu tutacaktır, bundan eminim."

Kilrone, merasim alanının uzunluğuna baktı. Mağazaya kadar yüz metreden fazla uzaklık vardı. Merasim alanı da onun yarısı kadar. İçinin donduğunu hissetti. Kızılderililerin silâhları altında oraya kadar yürümek ve Mary Tall Singer ile birlikte geri dönmek — eğer gerçekten orada ise bir mesele idi doğrusu...

"Oraya kadar gidip gelmenin ne demek olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Pek fazla şansı olmasa gerek." diye itiraf etti. "Belki de benim gitmem gerekir."

"Katiyen olmaz. Sana fırsat bile vermezler. Yolun yarısına kadar bile gidemezsin." dedi.

"Ortalığa bir sessizlik çöktü. Aklından, aradaki mesafeyi adımları ile ölçtü. Bir mermi yemeden kaç adım atabilirdi ki? Ona ateş etmeden önce ne kadar beklerdi? Bir kızılderili savaşçıdır ve bir savaşçı, cesur kişiye hürmet eder... Tehlikeyi hiçe sayan bir adamın o mesafeyi yürümesini görmek için beklerler miydi? Cesaretini deneyecek kadar meraklanırlar mıydı? Ve herşeyden önce, kendisinde bu mesafeyi yürüyecek yürek var mıydı?

Ne kadar uzaktı? Kaç adım çekerdi?

Mağazanın bacasından hafif ve ince bir duman yük-

seldi. "Tamam, işte orada." dedi Hopkins. "Mallarımı bek lemek için orada kalmış."

"Ya da başka bir nedenle." dedi Kells. "Onun bir kızılderili olduğunu unutmayın."

Denise, yanlarına geldi. "O, bir kızılderili fakat şimdiye kadar bize sadıktı. Onun kendi halkına karşı dönmesini istemem ama, onun sadakatinden de hiç kuşkum yok."

"Kızılderilileri tanımıyorsunuz, hanımefendi. Bir kızılderilinin, kadın ya da erkek bir beyaza sadakati yoktur."

"Kilrone, merasim alanına bakarken, içinde şeytanın kendisini dürttüğünü duydu. Bunun yaban ve deli bir his olduğunu duyuyordu ama şeytan da orada, dürtmesine devam ediyordu. Bu, müsabaka gibi bir şeydi... Yapabilir miydi? Bunu yapacak bir erkek var mıydı? Başladıktan sonra en ufak bir tereddüt, en ufak bir korku belirtisi gösterse... Allah kahretsin. Nasıl olsa onu vurmayacaklar mıydı? On adım bile attırmazlardı adama. Aptalca bir fikirdi, insana ölümü çabuk getiren cinsten bir fikir. Ama gelgelelim, orada, mağazanın içinde de yalnız bir kız vardı. Kızılderililerin işkence ederek öldürecek leri bir kız.

Yola çıkınca birinin tetik aşkına kapılıp, ortalığı velveleye vermesi ne kadar sürerdi? Binanın arkasındaki çukurda, bulunan fitili ateşlemek için ne kadar bekleyeceklerdi? Yoksa önce fitili kontrol edip onun ne yaptığını anlayacaklar mıydı?

Kimse konuşmuyor, fakat onun yaptığı gibi mağazaya uzanan yola bakıyorlardı ve her biri, beyaz adamların yaşantısına uymaya çalışan fakat onlar tarafından terkedilen bir kızı, Mary Tall Singer'i düşünüyordu. Şeklen olan, bundan başka bir şey değildi, değil mi?

Kilrone, ayağa kalktı. Tüfeğini pencereye dayadı. "Gidip onu getireyim, bari." dedi.

Kells, ayağa kalkıp, önüne geçti. "Enayilik etme!"

"Siz erkekler uslu uslu oturun." dedi Kilrone. "Mecbur kalmadıkça ateş etmeyin." Eli, kapının tokmağındaydı.

"Barney... Bay Kilrone, gitmeyin." dedi Betty.

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve mağazaya doğru yürümeğe başladı. Gözlerini ileriye dikmişti ve yürürken içinden, eski bir askerî marşın melodisini söylemeğe başladı. Kızılderililerin bütün çevresinde olduğunu ve her an içlerinden birinin ateş etmeye karar verebileceğini, özellikle en ufak bir tereddüt anında ise, mutlaka mermiyi yapıştıracaklarını biliyordu.

Kızılderililerin kendisini görmek için binalardan çıkıp, merasim alanında toplanmaya başladıklarını hissediyordu. Biri atını, Kilrone'un önünden hızla geçecek şekilde sürüp gitti ama O, hiç aldırmadan yoluna devam etti. Mağazanın kapısına pek fazla bir şey kalmamıştı. Biraz daha gayret oraya varacaktı. Kapıya elli adım kala, kapı aniden açıldı, Mary Tall Singer kapıda göründü, durmuş onu bekliyordu.

Ona doğru yürüdü. "Seni götürmek için geldim," dedi, "gelir misin?"

Koyu renkli ve şaşkın gözlerle ona baktı bir an, sonra merdivenlerden aşağı yürüyüp indi. Kilrone büyük bir soğukkanlılık içinde ona kolunu uzattı. Mary onun koluna girdikten sonra, gene eski sessizlik içinde karargâh binasına doğru yürümeye başladılar, yanyana ve uygun adımla. Aradaki açıklık iki misli büyümüş gibiydi sanki. Birden altı, yedi kızılderili onların üzerine at sürdü. Kilrone ne sağına ve ne de soluna bakmaksızın yürümesine devam etti ve kızılderililer, onlara sürünerek geçip gitti-

ler. Duralamaksızın, tereddüt etmeksizin yollarına devam ettiler. Yanındaki koyu renk saçlı kız da adımlarına ona uydurmuş, bir an bile duruklamaksızın yola devam ediyordu. Kızılderililer tekrar tekrar atlarını onların üzerine sürdüler, onlar hiç şaşmadan yollarına devam ettiler.

Sonra silâhlı bir kızılderili aniden önlerine çıktı, mızrağını fırlatmaya hazır bir şekilde arkaya doğru germiş, önlerine dikilmişti. Kilrone, onun siyah, soğuk bakışlı gözlerinin içine bakarak adamın üstüne doğru yürümesine devam etti. Mızrağın ucu göğsüne dokundu, sol eliyle, mızrağı tutup itti; sanki bir sinek kovalıyormuşçasına, ya da ormanda göğsüne takılan bir dalı itiyormuşçasına.

Kilrone ilerde karargâh binasının kapısının hafifçe aralandığını gördü. Artık fazla bir şey kalmamıştı. Sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sırtından aşağı buz gibi ter boşanıyordu ve sanki sırt adaleleri beklediği bir mermi ya da bir mızrağa karşı korunmak için kasılmıştı. Bütün bunlara rağmen, hiç bir şey yokmuş gibi yürümesine devam ediyordu.

Birden, karargâh binasının arkasından, müthiş bir patlama sesi yükseldi, peşinden arka arkaya atılan üç silâh sesi duyuldu.

Kilrone, aniden arkasında duran kızılderililere döndü. "Gir içeri," diye Mary Tall Singer'e fısıldadı. "İçeri kaç... **çabuk!**"

Kızılderililerden biri tüfeğini omuzuna götürdü ve Kilrone derhal tabancasını çekti ve kalçasından ateş etti. Mermisi, kızılderiliyi daha o silâhını ateşlemeye fırsat bulmadan göğsünden vurdu. Tüfek yönünü değiştirdiğinden, mermi Kilrone'nun bir hayli açığından uçtu gitti.

Kilrone geri geri kapıya doğru çekilmeye başladı, tabancası elinde fakat ateş etmeksizin. Bir anda bütün kı-

zılderirililer bir elden ateş etmeye başladılar. Patlamadan bu yana bir kaç saniye geçtiği halde, zaman Kilrone'a çok uzun geldi. Kilrone tabancasını ateşledi, bir kızılderililinin yerinde sallandığını gördü, geriye doğru sıçradı. Ayakları merdiven basamağına takıldı, dengesini kaybeder gibi oldu, bir el daha ateş etti ve açılan kapıdan içeri, kendisini top gibi fırlattı. Kapı, hemen arkasından kapanmış ve demiri indirilmişti.

Kilrone, odadan geçip arkaya gitti. Teale, gözlerinde neşeli bir ifade ile ona baktı. "Hele şükür. Kızılderili bir kız için bundan daha fazlası yapılamaz!"

Kilrone'un gözleri Teale'a kaydı. "Teale, beni aldattığını sanma, Aynı şeyi sen de yapardın, bedeli ne olursa olsun. Senin gibileri iyi tanırım."

Patlayıcı maddeleri yerleştirdiği çukuru eli ile işaret edip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok şey... Patlama, yaralamaktan ziyade hepsini korkuttu. Fakat bir veya iki kızılderilinin... ve kaçmaya çalışan bir beyazın yaralanmasına da neden oldu. Beyaz, uzandığı yerde kaldı.

"İyi öyle ise."

Karşılıklı gelişi güzel ateş ediyorlardı. Bununla beraber, görünürde bir kızılderili yoktu. Hepsi becerikli, savaşçı olduklarından, yararsız bir hareket yapmıyorlardı. Zafer kazanmak istedikleri muhakkaktı ama, fazla zayiat vermeden kazanmak istedikleri belli idi.

Kilrone, etrafı dolaşıp, pencerelerden dışarıyı kontrol etti. Merasim alanı boştu. Vurduğu kızılderililer, alınıp götürülmüştü. En yakın barakaların birinden bir mermi atıldı, onu binalardan birinin köşesinden atılan başka bir mermi izledi.

Merasim alanının ve barakaların arkasında bulutlar iyice alçalmıştı. Artık dağlar görünmüyordu. Binaların

içinde ise barut dumanı kokusu her yeri kaplamıştı. Korkunç bir sessizlik hâkim olmuştu... Hedef yoktu, kızılderili yoktu. Sadece korkunç bir sükûnet vardı.

Kilrone, ağılları görebiliyordu, atlar götürülmüştü. Buna daha evvelce de dikkat etmiş miydi? Farkında olduğundan emindi. Ama ne zaman farkettiğini hatırlayamadı. Bir pencerenin yanına diz çöktü, tüfek elinde bekledi. Hiç bir şey kımıldamıyordu. Bir kuş uçtu, ve merasim alanına kondu. Yerde bir şeyleri gagaladı, sonra birşeyden ürkerek tekrar uçtu gitti.

Beklediler... Ve bekliyorlardı...

Yarım saat geçti... Bir saat geçti. Kızılderililer, barakaları yağma ediyorlardı. Bir yerde kırılan bir pencerenin çıkardığı ses duyuldu.

Betty elinde kahve ile geldi ve Kilrone, sırtını duvara dayayıp oturdu, bardağı iki eli arasına aldı. Kahve hiç bu kadar lezzetli gelmemişti.

"Harika idi." dedi Betty. "Gidip Mary'yi getirmen demek istiyorum."

"Sinirlerine çok hâkim bir kız. Kolumda duran eli, bir defa bile titremedi."

Aklından bir takım hesaplar yapıyordu. Rybolt akıllı ve çok talihli değilse, kendisi ve muhafızları şimdiye kadar temizlenmişlerdi. Bir kez açık arazide yakalanınca, kurtulma olanakları yoktu... Zira kızılderililer onların geldiğini biliyordu.

Bununla beraber Kilrone'un hesapladığı; Rybolt, binbaşı Paddock, yüzbaşı Mellette ya da süvari birlikleri değildi. İki hattâ üç günden evvel kaleye dönme olanakları yoktu... Bu süre içinde kalede dayanabilirler miydi?

Ama ya onlar da hücuma uğradılarsa? Ya hepsi temizlendiyse? Bu takdirde, başka bir yerden yardımın gelmesi haftalar sürerdi.

İlk kez olmak üzere Kilrone, kaleden kaçma çareleri üzerinde düşünmeye başladı.

KISIM XI

Bütün sabah, her iki taraf da bir sonuç elde etmeksizin gelişi güzel ateş etmişti. Her üç binadan açılan ateş, kızılderilileri genellikle menzil dışında tutmuştu. Buna rağmen savunmacılar, gene de zayiat vermişti. Bir çocuk, kırılan bir camdan sıçrayan parçalarla yaralanmıştı. Yarası ağır değildi. Depoda ise, Mendel yaralı idi.

Ateş etmek için kırık bir pencerenin yanında dururken, bir kızılderili kalçasına bir mermi yerleştirmişti. Mendel yerinde dönerken sırtını pencereye vermiş ve ikinci mermiyi yemişti. Mermi, bel kemiğinin yanından geçmiş, kayış tokasının yanından çıkmıştı.

Öğleden sonra revir tarafından büyük bir patlama duyuldu... Kilrone'un bulamadığı ya da daha sonra yerleştirilen bir mayın. Patlama, binanın duvarında büyük bir delik açmış ve Olson'u öldürmüştü. Kızılderililer bir süre ateşlerini bu deliğe toplamışlar ve sonra da hücum etmişlerdi.

Lahey ve Ryerson'un açtığı yaylım ateşle iki kızılderili vurulup düşünce, hücum durmuştu. Kızılderilerden birisi duvarın yanına düşmüş ve ani bir fırlama ile ateş alanı dışına çıkmıştı, ama duvarın köşesine de varmayı başarmıştı.

"Onun hesabını görmeliyiz." dedi Ryerson. "Deliğin hemen kenarında. İlk fırsatta üstümüze ateş edebilir."

"Başımızı dışarı mı çıkaralım demek istiyorsun?" de-

di Lahey. "Onu sen dene çavuş. Ben öyle delilik yapmam."

Barney Kilrone, bir pencerenin yanına çökmüştü. Elli metre kadar ötede, barakalardan birinin içinde biri dolaşıp duruyordu. Zaman zaman, pencerede adamın gölgesini görüyordu. Barakadan, yağma yapan kızılderililerin çığlıkları da arasıra kulağına kadar geliyordu.

Sabırla bekledi. Gölgeyi tekrar görünce tüfeğini kaldırdı ve dikkatle nişan aldı. Tetik boşluğunu aldıktan sonra, mermi namluyu terkederken, tüfeğin elinde, geri teptiğini hissetti. Kırılan camın şıngırtısını duyarken, kızılderilinin pencereden arkaya doğru yuvarlandığını ve düşmemek için bir eliyle pencerenin kenarını yakalamaya çalıştığını gördü.

Kilrone, tüfeğinin mekanizmasını tekrar kurdu ve kızılderili yere düştüğü an, tekrar ateş etti. Kızılderili yerde, doğruldu, ve tekrar düştü.

"Ona dikkat et," dedi Kilrone Ryan'a, "onu götürmek için gelenler olacak."

Yerde sürünerek geriye doğru gitti. Oda barut dumanı ile dolduğundan, yerde sürünmek, en akıllı iş gibi görünüyordu. Arka odaya girdiğinde, Denise yanına geldi. "İyi misin, Barnes?"

"Rybolt'un karısı nerede?" diye sordu. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Sen burada otur, sana kahve getireyim. O da şimdi gelir."

Stella Rybolt sürünerek yanına geldi. Eliyle ona, odanın içinde yaptıkları barikatı göstererek, "Orada oturun, sırtınızı masaya dayayın ve dinlenin. Sizinle konuşmak istiyorum." Denise'in uzattığı kahveyi aldı. "Bana biraz kocanızdan söz edin."

"Nesinden söz edeyim?"

"Onu hiç tanımıyorum. Nasıl düşündüğünü bilmem gerek. Seninle çok konuşmuş olmalı. Bir şey vaad edecek durumda değilim ama, buradan çıkıp onu uyarabilirim."

"Böyle bir gayrete gerek yok, Bay Kilrone. Gus, böyle bir şeyi bekleyen son kişidir."

"Bana ondan söz et." diye tekrarladı Kilrone.

"Pekâlâ," - bir süre tereddüt etti. "Gus iyi bir askerdir. Talimatlara bağlı ama fanatik bir asker değildir. Görevini her şeyin üstünde tutar." Kilrone'a sert bir bakışla baktı. "Onun için üzülmemeniz gerekli demiştim, bu nedenle. Görevi o maaşları korumak ve muhafızları salimen getirmektir, olanaklar ölçüsünde hepsini sağ ve salim olarak. Gus bunu başarır."

"Deve Sproul'u tanır mı?"

Dikkatle Kilrone'nun yüzüne baktı. "Bununla ne demek istiyorsunuz?" dedi. "Tabii ki onu tanır, ben de tanırım. Onunla gurur duymamakla beraber, herkes gibi biz de tanırız. Gus ondan hoşlanmaz, eğer sorduğunuz bu ise."

"Tamamen değil, Bayan Rybolt. Eğer Dave Sproul onları yolda karşılarsa, Gus ne yapar?"

"Ne mi yapar? Demek istediğinizi anlayamıyorum. Her halde onunla konuşur sanırım. Başka ne yapabilir ki?"

Evet ne yapabilirdi? Kadın haklıydı. Yapılacak başka ne olabilirdi? Ve işin kötüsü de buydu ya. Konuşmak için durdukları an başları derde girerdi. Adamı iyice tanıdığından Kilrone bu kadar parayı kendi haline bırakmayacağını biliyordu.

Para bu arada kaybolursa, neden olarak Kızılderililer gösterilecekti. Açılan her hangi bir soruşturma, akıllardaki bu peşin yargı ile başlayacaktı. Ama Dave bu işi nasıl yapardı? Ve nerede yapardı?

Ne kadar yakında olursa, o kadar iyi olurdu. O kadar kısa süre için Hog Town'dan ayrı kalmış olurdu, ayrıca çok iyi tanıdığı bir bölgede yapmış olurdu bu işi. Diğer taraftan bu kadar yakında olmanın da kendisine göre sakıncaları vardı. Bu iş için kimi kullanabilirdi, adamlarından bazılarını mı?

Buna mukabil, Dave Sproul'un bizzat kendisinin gitmesine gerek var mıydı? Kilrone, geçmişin acı tecrübelerinden, adamın kendisini daima temize çıkaracak şekilde, araya adamlar koyduğunu, işleri perde arkasından yaptığını öğrenmişti. Adamlarından birini bu işe koşturması olanağı varken kendisinin at binip Rybolt'un karşısına çıkması pek olağan olmayacaktı. Rybolt ya da diğerleri tarafından bilinen bir adamı, kuşku çekmeyecek bir adamı, pekâlâ bu işi becerebilirdi.

Sproul'un kendisi de yakınlarda bir yerde olurdu mutlaka... bu kadar altın parayı gözden uzak tutması beklenemezdi adamdan. Yakında olup gözetler ve işlerin nasıl yürüdüğünü kontrol ederdi. Yol boyunca bir sürü uygun yerler vardı. Sproul genel olarak muhafızların ikindiye doğru varacakları ya da öğle molasını izleyen bir yeri seçerdi. Muhafızların yemek rehavetinde ya da yorgun oldukları bir zamanı seçmesi akıllıca olurdu. Eyerde uykulu oturmuş ve hiç bir tehlike beklemedikleri bir an, en iyi pusu anıydı. Böyle bir anda, hepsi kısa süreli de olsa bir duraklamayı memnunlukla karşılarlardı, işte bu anda da hepsi avcı önünde oturan bir ördek gibi avlanırlardı.

"Demek istediğim, Gus kuşkulu olur mu?"

"Ne kasdettiğinizi bir türlü anlayamıyorum ama kuşkulanmazdı." diye düşünceli bir şekilde cevapladı. "Sproul'un maden aradığı herkesçe biliniyor. Normalin üstünde bir kuşkuya kapılacağını sanmam. Devlet malını korurken Gus Rybolt pek öyle herkese güvenmez."

Tekrar düşünceli ve biraz da merakla Kilron'a baktı. "Bay Kilrone, bu garip suallerinizle esas öğrenmek istediğiniz ne?"

"İsterseniz bana bir budala diyebilirsiniz ama, bu kızılderili çatışması bahanesiyle, birilerinin o parayı ele geçirmek için gayret etmesine şaşmam."

"Yani Dave Sproul mu demek istiyorsunuz? Böyle bir şeye cesaret bile edemez. Dave, Gus'u iyi tanır. Denemeğe bile cesaret edemez."

"Sizi meraklandırmak istemem, ama eğer Dave bu işten tehlikesizce sıyrılacağına aklı keserse şansını bir denemek ister. Yeter ki hiç açığı olmayan bir plân tasarlayabilmiş olsun."

Bu konuyu şöyle bir düşündü."Bilmem. Dediğim gibi Gus devlet malını emanet alınca pek dikkatlidir, bunu biliyorum. Ama Dave Sproul'un da devlet malını soymak isteyeceğinden kuşkulanmayabilir."

Kilrone kısık bir sesle Stella Rybolt ile konuşmasına devam etti. Becerikli ve yürekli bir kadındı. Kocasının da öyle olduğu kanısına vardı — iyi, samimi,becerikli bir subay, ama Dave ile aşık atacak kadar kurnaz değildi. Bununla beraber Kilrone, onun Dave Sproul'u mat edebilecek bir adam olabileceğini de düşünmekten kendisini alamadı. Bunu, sertliği, dsiplini ve devlet malını koruma azmi ve basitliği ile yapabilirdi. Dave'in muhtaç olduğu fırsatı vermeyebilirdi.

Stella Rybolt birden, "onun da durumu bilmesini isterdim. Bir şeyin onu kuşkulandırmasını isterdim. Artık beni iyice meraklandırdınız."

"Yapmak istediğim bu değildi, Bayan Rybolt. Biraz fikir edinmek istemiştim, başımıza geleceklerin ne olabileceğini tahmin edebilmek için. Bir fırsat olursa burada du-

ruma hakim olabilirsek, onu karşılamaya gidip uyarmaya gayret edebilirim."

"Böyle bir şeyi denemeniz bile gereksiz. Sizi öldürürler."

"Göreceğiz."

Kilrone arka pencereye gidip, Teale'in dinlenmesi için onun yerini aldı. Pencereden dışarısını gözlerken, Rybolt'un izleyeceği yolu kafasında canlandırmaya çalışıyordu. Dikkatli davranacağı bir gerçekti ama bir olay ile karşılaşmayı da beklemiyordu. Yolda karşılaştığı her hangi bir beyaz, beraberinde havadis bulunduran kişi olduğundan, Rybolt ondan bilgi almak isteyecekti.

Sproul, muhafızların hepsinin tabak gibi açıkta olabileceği, fakat hücum edeceklerin saklanma olanağının bulunabileceği bir yeri seçmek isteyecekti. Bir süre daha düşündükten sonra, Dave'in askerlere bizzat yaklaşmayacağını düşündü. Havadis taşıyan kimse rolünü oynayacak kişinin, hazırlanan tuzaktan haberi bile olmamasının ihtimali çoktu, kendisinin de ölümü bu şekilde olabilirdi.

Arkada da kımıldayan bir şey yoktu. Teale döndüğü zaman, Kilrone, başka birini serbest bırakmak için gitti. böylece akşama kadar, yavaş yavaş bütün binanın etrafını dolaşmış oldu.

Revirde, masalardan bir kaçını devirmek suretiyle ve üstüne de bir kaç eşya koyarak delik, kısmen kapatılmıştı. Ama yaralı kızılderili hâlâ dışarda idi ve onu bertaraf etmek için bir yol bulunmamıştı. Orada kaldığı süre, içeridekiler için tehlike olmakta devam ediyordu.

Merasim alanının öbür ucunda, mağazanın yanında bir kızılderili göründü. Kırılan camların sesi geldi kulaklarına. Hopkins küfür etti. Üzüntü ile, "Bizim dükkân güme gidiyor," dedi ve ekledi, 'hayatımda hiç bir kızılderiliyi aldatmamıştım halbuki."

Kızılderili tekrar göründü ve Hopkins, uzun uzun nişan alıp tetiği çekti. Sanki poposuna iğne batırmışlar gibi, savaşçı yerinde fırladı ve köşeyi dönüp kayboldu. "İyi attın." dedi Ryan.

Öğleden sonra, seken bir mermi Draper'i yaraladı, önemli değildi ama biraz kanama olmuştu.

Binalardakiler bekliyorlardı, gece yaklaşıyordu ve gece ile birlikte korku ve merak da artıyordu. Bir grup kızılderili daha geldi... Kilrone sayılarını dört yüz kadar tahmin etti. Güneş batmadan biraz önce mağaza alevler içinde yanmaya başladı.

Kilrone adamları ikiye bölüp bir kısmı gözcülük yaparken değerlerinin dinlenmesini sağladı. Bu arada kendisi de biraz uyudu. Bu gece durum iyice belli olacaktı. Gerçeği olduğu gibi görmeye çalıştı ama, kadın ve çocukları düşününce, gerçeği görmek güçtü. Yavaş yavaş, ama devamlı bir şekilde korkunç bir tuzağa yaklaşmakta olan Rybolt'u da unutamıyordu. Rybolt ve altı askerinin, kuvvetli ve tecrübeli, becerikli yedi kişinin burada olmasıyla, durumun ne kadar değişeceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Durum, leyhlerine dönebilirdi. Ve Rybolt kumandayı aldıktan sonra da kendisi Mellett ve Paddock'a haber vermek için gidebilirdi.

Eğer savunmacılar... ve eğer kendisi geceyi sağ olarak çıkabilirlerse...

Yüzbaşı Charles Mellett birliğini Deep Creek'in başında kamp yapması için Owyhee ile Battle Creek'in kesiştiği yerin kuzeyine doğru götürdü. Owyhee dağ sırası bulundukları yerin kuzey batısına düşüyordu. Orman ile kaplı yamaçlar beşyüz metre kadar arkalarında yükseliyordu.

Kamp yaptıkları yerden North Fork'taki buluşma ye-

rine gidilecek en çabuk yol Castle Creek ile Squaw Creek'e paralel giden bir yoldu. Burada eski bir keçi yolu vardı, Bannock'lar tarafından kullanılırdı ve Squaw'ın üç kilometre kadar doğusundan dağı aşardı.

"Doktor," dedi, eliyle yere çizdiği krokiyi işaret ederek, "gideceğimiz yer burası. En kestirme yol, işte şurada" — kuzey batıyı işaret etti — "fakat o yolu izleyemeyeceğim."

"Seni üzeni bir şey mi var?"

"Basit, civarda kızılderililer varsa, bizim geldiğimizi şimdiye kadar öğrenmişlerdir. Bizi uzaktan izlediklerini biliyoruz... Daha dün gece bir adam kaybettik. O nedenle, bizi dağın bir yerinde pusuda beklediklerinden eminim. Önce o yöne gidiyormuş gibi, aldatıcı bir hareket yapacağız, sonra da doğuya geriye doğru döneceğiz."

"Yüzbaşım?"

Mellet arkasını dönünce esas duruşta kendisini bekleyen Keith'i gördü. "Ne var Keith?"

"Şuna bir bakar mısınız?" Keith kılıfı içinde duran bir av bıçağını elinde tutuyordu. "Bunu biraz önce bir kızılderilinin üstünden aldım."

"Birini esir mi ettin?"

"Pek de değil, efendim. Esir olmaya pek niyetli değildi. Üstünde bunu görünce de pek esir etmeye çalışmadım."

"Peki bu bıçak neyin nesi Keith?"

"Bu Lister'in bıçağıdır efendim, İ takımından Lister."

Mellett bıçağı elinde evirdi çevirdi. Keith söyledikten sonra o da bıçağı hatırlamıştı. Lister bıçağın, Kansas'taki mülkünden kurtarabildiği tek şey olduğunu söyleyip dururdu. Eğer bu bıçak Lister'inse Lister ölmüş demekti. Peki İ takmına ne olmuştu?

"Yüzbaşım, bu bıçak işin tamamı değil, efendim. O kızılderili çavuş Bill Jordan'ın da ceketini giymişti. Onu getirmedim efendim, — biraz kanlı da, onun için."

"Onun ceketi olduğundan emin misin?"

"Evet efendim. Sırmalarını koluna dikerken kendi, gözlerimle gördüm. Nerede olursa olsun, o ceketi tanırım efendim."

Charles Mellett ayağa kalktı, haberin şokundan yüzü sararmıştı. Eğer Lister ve Jordan öldülerse, Albay Webb'in takımı esaslı bir hücuma uğramış demekti, belki de katliam edilmişlerdi. Açıkta ve yalnız başına yakalayıp öldürmedikçe, Jordan'ın ceketinin kızılderililer tarafından alınması olanağı yoktu. Diğer ihtimal ise, bütün birliğin tamamının imha edilmesiydi... Zira Webb Jordan'ı ileri keşif kolu göreviyle yanından ayırmazdı. Birlik için kıymetli bir çavuştu. Lister'i gönderebilirdi ama Jordan'ı değil. Mellett, İ takımının imha edildiği gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

"Charlie," dedi Hanlon, "bu akşam oraya gidebilir miyiz? Birliktekilerden bir kaçının bana ihtiyacı olabilir."

Keith hâlâ bekliyordu. Mellett ona döndü. "Keith, bana çavuş Dunivant'ı gönder. Bu arada biraz dinlen. Sabah olmadan hareket edeceğiz."

Dunivant yanına geldiğinde, "Çavuş, adamlar biraz dinlensinler. Ateş yakılmasın. Şimdi saat sekiz. Sabahleyin saat ikide yola çıkacağız," dedi bir an duraladı, "sanırsam Keith ile konuştun?" dedi.

"Evet, efendim, Kızılderiliyi gördüm."

"Jordan'ın ceketi olduğunu biliyorum efendim."

"O halde albay Webb'in, birliği ile birlikte ciddî bir belâya çattıklarını bir gerçek olarak kabul edebiliriz. Gene, ileride bir yerde bizleri kızılderililerin beklediğini de

düşünmek yerinde olur. Durumu bütün askerlere bildirin, çavuş."

"North Fork'a daha ne kadar var?" diye Hanlon sordu.

"En kestirme yoldan gidilirse otuz kilometre kadar." diye cevapladı Mellett. "Bizim gideceğimiz yol, oniki kilometre kadar daha uzatır yolu."

"Hay Allah kahretsin. Biz burada dururken, orada can çekişenler olduğunu düşününce..." sözünün gerisini getiremedi Hanlon.

Mellett de aynı fikirde olduğunu belirtmek üzere başını salladı. "Biliyorum ama o geçitten gidersem, bütün birliği tehlikeye atmış olurum. Hayatta iseler, çarpışmaya devam ediyorlar demektir, bu durumda ise, adamlarımın hepsine ihtiyaçları var demektir. Zaman olarak her iki yol arasındaki fark üç ya da dört saattir, talih yaver giderse belki de daha az. Bu kadar küçük bir fark için adamlarımın hayatını tehlikeye atamam. Bu sadece bir hayat meselesi de değildir. Askerlik bunu emreder."

"Geçidin bir tuzak olduğunu mu sanıyorsun?"

"Senin tahminin de benim ki kadar doğrudur Cart. Bütün bildiğim, orada bir tuzak kurulabileceğidir. Medicine Dog'un yerinde olsam, pusu kuracağım yer orası olurdu."

"Peki ya diğer yolda?"

"Gene de kızılderililerle karşılaşabiliriz ama baskına uğrama ihtimali yok ve daha iyi ateş alanı var."

İkisi de bir süre konuşmadan beklediler. Kararan ateşlerin duman kokuları burunlarına gelmeye başlamıştı. Gecenin yumuşaklığı içinde çam ağaçlarının ve otların kokuları da duyuluyordu. Havadaki bulutlar dağılmaya başlamıştı. Orada burada tek tük yıldızlar görülmeye başlandı.

"Kurtulan olmadığını düşünüyorsun değil mi Charlie?" dedi Hanlon.

Mellette soruyu bir an düşündü. "Korkarım ki öyle Cart. Jordan Webb'in sağ koluydu, Whitman'ın da öyle. Onlardan uzakta olamazdı. Ayrıca Jordan'ın ceketi ile Lister'in bıçağı bir tek kızılderilinin üstünde bulundu. Bunun manası diğerleri için de yeterli yağma vardı... Hiç olmazsa bana öyle geliyor."

Sabahın saat ikisinde birlik yola koyuldu. Saat dört buçukta, Pole Creek'te durup atları suladılar ve kısa bir mola verdiler. Önlerinde beş kilometrelik ağaçlı bir bölge vardı, doğu kesimlerinde ise dağın yamacı bir yar şek linde yükseliyordu. Yol boyunca karşılaşacakları en kötü yer burası idi.

"Artık kimseyi aldatma durumunda değiliz," dedi Mellet Dr. Hanlon'a. "Bannock'lar bir süre pusuda bekleyip gelmediğimizi anlayınca, bir keşif kolu göndermişlerdir. İlerde kızılderililerle karşılaşabiliriz. Ama artık vakit kaybetmenin gereği yok. Ormanın içinden geçeceğiz."

Ormandan çıktıklarında ortalık ışımaya başlamıştı. Güneş dağın arkasında idi ama zirvesi altın rengiyle pırıldamaya başlamıştı. Birlik hızla kanyonun içinden geçti, yol iyi idi ve erlerin her biri tüfeğini eline almış, çok dikkatle etrafı kollayarak at koşturuyorlardı.

Keith, yolu incelemek için önde gidiyordu. Birden atını döndürdü ve geri geldi. "Yüzbaşım, önümüzde ölü bir at var — bir süvari atı.'

Kol yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Dağın batı kesimi, üst kısımda iyice aydınlıktı; hava masmavi idi bir tek bulut görünüyordu. Eyerinde kan olan ölü atı gördüler. Yüzbaşı Whitman'in atı idi.

Hanlon eyere ve atın sağrısındaki kana baktı. "Mel-

lett bu ata binen kişinin artık hayatta olması olanaksız. Hiç kimse bu kadar kan kaybedip, hayatta kalamaz."

Keith ilerlemeye devam etti. Eyerinde dimdik oturmuş, tüfeği elinde, gözleri her tarafı arıyor, hiç bir şeyi gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Birden gene durdu. "Yüzbaşım, Ben —"

Hepsi orada idi. İ takımının adamları, ölümün acayip şekilli cesedleri olarak orada burada, yatmış kalmışlardı. Son dayanmalarını yaptıkları yerde, üst üste yığılmış bir kaç cesed vardı. Esaslı zayiat verdirmişlerdi kızılderililere, zira hücum edenlerin bulunduğu kayalarda, taşlarda kan izleri vardı.

Temiz bir katliam olmuştu, askerlerin uyanık bulunacağı en tehlikeli yer yerine, gizlenme yeri yok gibi görünen ve yolun genişlediği ve askerlerin rahatlamaya başladıkları bir yerde hücum edilmişti.

"Dunivant, atları bağlayın ve gömme işlemine başlayın." diye emir verdi Mellett.

"Yüzbaşım?" dedi Keith.

"Ne var?"

'İzin verirseniz çevreyi bir kolaçan edeyim."

"Gene ne var Keith?" diye Mellet sordu. "Kızılderilileri tanıyorsun. Seni rahatsız eden bir şeyin olduğunu anladım. Nedir o?"

"Sizi rahatsız eden şey efendim. Cesedleri doğrayacak vakitleri olmamış. Esir de almamışlar. Cesetlerin üstlerindekilerini bile almaya vakitleri yokmuş."

"Ee, peki?"

"Buradan çok aceleyle uzaklaşmak zorundaymışlar."

"Pekâlâ, git... dikkatli ol."

"İşte iyi bir asker Charlie," dedi Hanlon, atını döndürüp giden adamın arkasından bakan Mellett'e, "Bunun gibi bir kaç tane daha olsa."

"İyi bir asker." diye Mellett düşüncesini söyledi. "Daha neler yapabileceğini Allah bilir. Onu kaç defa çeşitli işler yaparken gördüm. Hiç kimseye fenalık etmek istemeyen biri. Sadece ve basit tarafıyla bir avcı. Bütün dünyası ya siyah ya beyaz; ya bir şeyin karşısında ya da yanında, ikisinin ortası diye bir şey yok onun için. Savaşı iş olarak kabullenmiş ve bunu en mükemmel şekilde yapıyor. Onun gibisi pek bulunmaz, kendi tarafınızda olduğundan kıvanç duyduğunuz tipten bir adam.

"Peki barış zamanında?"

Mellett omuzlarını silkti. "Yaptığı her işte başarılı ve becerikli olsa gerek, kanunlara uyar ve bir noktaya kadar iyi bir insan. Ondan sonra çok tehlikeli bir kişi olur sanırım..."

"Söylemek istediği bir şey vardı, neydi acaba?"

Güneş yavaş yavaş kanyonun duvarından kurtulmuş ve ortalığı iyice aydınlatmaya başlamıştı. Gömme işiyle uğraşan erler terlemeye başlamışlardı. Gene sıcak ve yağmurdan sonra rutubetli bir hava olacaktı.

"Onda altıncı bir his var Cart. İşin başından beri rahatsız olduğunu görüyordum. Bu işte doğru olmayan bir şey vardı. Aynı şey Webb'i de rahatsız etmişti. Zaten bu nedenle, birliğe kendisi komuta etmek istemişti."

"Acele ile ayrılıp, yağma işlemini tamamlamadan gitmelerinden neyi kasdetmek istemişti?"

"Bu işin bir şaşırtmaca olduğunu sanıyor Cart. Kızılderililerin buradaki işlerini bitirmeden gitmelerinin nedeni, başka yerde olan bir iş için geç kalmaktan korkmaları olabilir."

"Yani... kalede mi demek istiyorsun?"

"Evet, korkum bu."

Mellett bekledi, gömme işlemine bakıyordu. Gözleri sık sık yamaçları, ilerideki vadiyi ve her tarafı tarıyor-

du. Keithin bulacağı şeyden hemen hemen emindi. Hücum eden gurubun ufak olduğunu ve kızılderililerin esas kuvvetinin başka bir yerde olduğunu. Allaha şükür Paddock, kalede idi.

Beklerken, aklına başka bir fikir geldi. Bu şaşırtma, büyük bir beceri ile plânlanmıştı. Kızılderili reis, dikkatli ve kurnaz bir taktisyendi. Fakat, hiç bir kızılderilinin, askerlerin aklına, kızılderililere silâh satan kişinin böyle bir yerde olacağı fikrini soktuğunu hatırlamıyordu.

Kızılderililerin elinde, son sistem ve yeni silâhların görülmeye başladığı bir gerçekti. Ordu bu silâh ikmalini yapan arabaları, yakalama çabasındaydı. İşte tam bu sırada, Webb, bir ipucu bulmuştu — Mellett bile, nasıl olduğunu bilmiyordu — ve derhal harekete geçmişti.

Webb, bir keşif koluyla hareket etmiş ve Mellett'e başka bir yoldan North Fork'a gelip kendisi ile birleşmesi emrini vermişti. Esas görevi, hücum etmek isteyen kızılderililerin cesaretini kıran bir destek kuvvet olmaktı.

O fikri, aşılayan kim idiyse, Webb'in hareket şeklini iyi tahmin etmişti. Ve silâh satıcısının bulunacağını söylediği yer de kaleden bir hayli uzaktı.

"Kızılderilerin böyle bir plânlama yaptığını hiç duymamıştım, Charlie. Kafalarının boş olmadığı muhakkak ama, böyle de düşünmedikleri, bir gerçek."

Mellett, başını salladı. "Buluşma yerine kadar gideceğiz. Katliamdan kurtulan varsa, bulundukları yer orası olur. Şimdiye kadar sadece ondört ceset saydım."

"Birini daha bulduk." dedi Dunivant. "Ryan'ı bulduk. Yukarda kayaların arasında imiş. İki tüfek ve bir tabanca ile birlikte."

"Sağ mı?"

"Maalesef hayır. Ama iyi bir savaş çıkarmış. Vü-

cudunda yedi mermi deliği var. Onlar gittikten sonra ölmüş olmalı, çünkü elbiseleri üzerinde, silâhları yanında idi. Herhalde, onun kötü yaralandığını bildiklerinden çabucak öldürmektense acı çekerek ölmeye bırakmışlar."

"İyi adamdı, zavallı."

"Oraya çıkarken vurulmuş olmalı. Zaten onu, taşlar üzerindeki kan izleri sayesinde bulduk. Yanında elli dokuz tane boş kovan vardı. Elli dokuz; Yalnız kendi başına, bütün birliğin öldürdüğü sayıya eşit kızılderili temizlemiş olmalı."

Dunivant uzaklaştı ve Mellett, Dr. Hanlona baktı. "Ryan'ın çok sayıda kızılderili öldürmüş olmasını temenni ediyor," dedi, "Fakat cesetleri bulmadıkça bir şey diyemezsiniz. Kanıma göre, bu ani ve çabuk bir hücumdu. Ve bütün savaş, bir kaç dakikadan fazla sürmemiştir. Tabiî, Ryan'ınki hariç. Adamlar, bir uyarı olsaydı, bu şekilde bir arada olmazlardı. İlk yaylım ateşte bir çocuğunun öldüğünü sanırım. Ryan, dayanmış ama, yaralı olduğundan o da fazla zayiat verdirememiştir."

Gömme işlemi bitince, Mellett at binme emri verdi ve öğle molası verdikleri Hury Back Greek'e at bindiler. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Arkadaşlarını göm me, erlere fena tesir etmişti.

Pleasant Valley'deki buluşma yerine gelince, hava kararmaya başlamıştı. Mellett, askerlerini etrafı aramaya gönderdiyse de, az ışık altında ne bir iz bulabildiler ne de bir kızılderili emaresi. Temiz ve soğuk suyun yanında kamp kurup, geceyi geçirmeye hazırlandılar.

Bir nöbetçinin sert sesle kimlik sorduğunu duyduğu zaman Mellett, çizmelerini çıkarmış, son bardak kahvesini bekliyordu. Elindeki bardağı yere koyup tabancasını eline aldı ve ateşten uzaklaştı.

Keskin bir nida duydu, sonra iki kişinin anlaşılmaz

konuşmasının gürültüsü geldi kulağına. Çavuş Dunivant, ateşe yaklaştı.

"Yüzbaşım, Johnson geldi. İ takımından Johnson."

Birleşik Devletlerde ismi başka olan, Johnson, orta boylu, tıknaz, ve tahsilli olduğu belli bir kişi idi. Nasıl asker olduğunu kimse bilmiyordu. Askerler ona öğretmen derlerdi. Belki de gerçekten bir öğretmendi. Johnson, yorgun, üstü başı kan içinde ve bitkin bir halde idi. Fakat ceketi düğmeli, silâhı ile matarası yanında idi.

"Er Johnson tekmil veriyor, kumandanım. Hiç bir fırsat bulamadık. Sanki ilk yaylım ateşte yarımızı temizlediler. Albay, derhal öldü. Ryan'ın olduğu yere çekildim. Fakat O, çok ağır yaralı idi. Ben, yaralanmamıştım. Ateş sesleri kesilinceye kadar orada bekledik. Onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Ölmeden evvel, kaçıp haber vermemi istedi. Öldükten sonra, onu bırakıp ayrıldım."

"Pusuya nasıl düştünüz Johnson?"

"Yol boyundaki çalıların altına gizlenmişlerdi. Önce ağaçların kenarından, sıkı bir yaylım ateşi yedik. Sonra, sanki yerden bitermişçesine bir sürü kızılderili bize hücum etti. Jordan'ın vurulduğunu gördüm. Bir kızılderili atının gemini tutarken bir diğeri arkasına atladı. At her ikisini sırtından attı, ben ateş etmeye başladım. Bir şey vurduğumu sanmıyorum, efendim."

Hayatta kalacak kadar talihli imişsin Johnson. Çavuş, bu ere yiyecek verin, ve Evers, Little ve Drew ile değişik olarak at binsin. Yükleri en az olanlar, bunlar galiba."

"Yüzbaşım?"

"Ne var Johnson?"

"Bugün öğleden sonra güneyden gelen silâh sesleri

duydum. Bir hayli uzaktı. Fakat rüzgâr güneyden esiyordu ve hava berraktı."

"Güneyden mi?"

"Evet efendim. Her ne sebepse, uzun sürmedi. Bir kaç dakika, şiddetli bir yaylım ateş vardı, sonra her şey aniden sustu."

Johnson gittikten sonra, Mellett, bir süre ateşle oynadı. "Allah kahretsin Cart, Allah canlarını alsın bunların!"

Hanlon acı acı güldü. "Bu bir subayın ve bir centilmenin ağzına yakışır kelimeler değil, Charlie."

"O silâh sesleri... Sakın Paddock olmasın?"

Hanlon, çimenlerin üzerine uyku tulumunu seriyordu. Aniden ayağa fırladı. "Paddock? Aman Allahım!"

KISIM XII

Kızılderililer sanki bir şey ya da birini bekliyorlardı. Bekledikleri sadece karanlığın bastırması mıydı? Yoksa birinin gelmesini mi bekliyorlardı?

Mary Tall Singer, kırılan camlardan yaralanan bir çocuğun pansumanını değiştiren Denise'e yardım ediyordu.

"Ne bekliyorlar?" diye Kilrone ona sordu.

Bir süre cevaplamadı onu. Sonra yüzüne garip bir ifade ile ona baktı ve "Medicine Dog'u bekliyorlar. Beraberinde bir sürü muhariple gelecek."

Kilrone bunu düşündü. Kuzeyde yapılması gerekli harekâtı Dog'un bizzat kendisinin plânlamış olması mümkündü, bu bakımdan Mary'nin söylediği doğru olabilirdi. Kızılderililer, süvari birliklerinden daha hızlı hareket edebilirlerdi. Zira bir kez, yükleri hafifti, ikinci olarak dağlardaki kanyonlar arasında bulunan bir çok gizli geçitleri biliyorlardı ve son olarak da atlara karşı kesinlikle bir sevgileri yoktu, onları canları çıkıncaya kadar sürebilirlerdi. Hiç kuşkusuz ufak bir kızılderili gurubu arkada kalıp, askerleri yürüyüş halinde ya da kamplarında iken taciz ateşlerine tabi tutup, onları geciktirmeye çalışacaklardı.

Ya süvarilerin atlarını kaçırdılarsa? Geçmişte bir kaç defa olmuş olaylardı bunlar. Kızılderililer birliğin atlarını ürkütüp kaçırmış ve bütün birliği yaya bırakmışlar-

dı. Şimdi de böyle bir olayla, beklenen yardım kuvvetini yaya bırakmış olabilirlerdi, kaleden kilometrelerce uzakta...

Tekrar hücum ettiklerinde kitle halinde gelmediler. Merasim alanının her iki tarafından devamlı fakat örtülü bir hareket halinde, adeta sızarmışçasına ve binaların arkasından doğru ateş mevzilerine sokuldular.

Hareketin ilk kez farkına varan Ryerson oldu. Yorucu ve uzun günden sonra zorlukla ayakta durabilen adam, bir pencerenin kenarına çökmüş çevresini gözlerken, o ana kadar boş olan bir binanın içinde dolaşan bir kızılderili görmüştü. Sonra, barakaların üzerinde belli belirsiz bir hareket dikkatini çekmişti, barakanın öbür tarafında da başka birini görünce, tüfeğini pencere kenarına dikkatle yerleştirirken:

"Hazırlanın, işte geliyorlar." diye fısıltı gibi bir sesle, diğerlerini uyarmıştı.

Kızılderiliyi tekrar binanın damında görünce ateş etti ama vuramadı. Aniden, duvardaki delikten içeri müthiş bir yaylım ateş açıldı. Mermilerin bazıları, deliğin ağzına yığılmış olan masa ve diğer eşyayı delip geçiyordu. Sonra bu basit barikata, bir arabanın oku ile vurmaya başladılar. Üçüncü denemede, ok barikatı delmiş, tâ odanın içine kadar girmişti. Bir kızılderili okun üstünden atlayıp odaya girmek istedi ise de Reinhardt kırık bir masa ayağını, herifin kafasına giydirdi ve kafa tasını parçalayarak adamı durdurdu.

Şimdi bütün yönlerden hücum ediyorlardı. Önce, bütün kızılderili ellerindeki tüfeklerin patlamasıyla bir yaylım ateş açıldı sonra hepsi birden pencerelere ve duvarların kenarına yerleşmek için ileri atıldılar.

Bir pencerenin içinde ayağa kalkmış olan Kilrone hedeflerini dikkatle seçerek, mermi arkasına mermi

atıyordu. Birden, merasim alanının alt kenarında bulunan bir baraka alevler içinde yanmaya başladı. Yangın sonra bir diğerine sıçradı.

"Eğer yakında bir yerde iseler, bu alevleri ve dumanı görürler." dedi Teale.

"Yakında bir yerde olamazlar." dedi Hopkins, sesi buruk ve acıklı idi.

Birden bir at sürüsünün nal sesleri duyuldu, merasim alanını kaplayan barut dumanları arasından ürkmüş bir at sürüsü, ağıllardan karargâh binasına doğru dolu dizgin geliyordu. Daha önce alınmış olan atlar, demek ki yakında bir yerde saklanmış ve şimdi ortaya çıkarılarak, sanki binaları delip geçecekmişçesine ürkütülüp sürülmüştü.

"Dikkatli olun," diye Kilrone yüksek sesle bağırdı, "arkalarında kızılderililer olacaktır."

Ve gerçekten öyleydi de — hiç olmazsa kırk kadar kızılderili.

Sürü binaya yaklaşırken duvara çarpmamak için ikiye ayrıldı. Atların ayrıldıkları noktada da kızılderililer belirdi. Atlarına iyice yapışmışlar ve onların boyunları altından ateş ediyorlardı, kızılderili usulü. Onlar da duvara yaklaşırken, sağa ve sola ayrıldılar fakat duvarların yanından geçerken, kendilerini bırakıyor ve duvarların kenarlarından gizlenmeye çalışıyorlardı. Bir pencereden ateş eden Lahey birini vurdu diğerini de yaraladı.

Karargâh binasının diğer ucunda Draper, binaların arasından geçen at kitlesine bütün hızıyla ateş ederken bir kızılderiliyi vurdu. İyice dışarı sarkmış diğer birini vurmaya hazırlanırken bir mermi onu göğsünden vuruverdi. Yerinde sallandı, yere kan tükürdü sonra dizleri üzerine yığıldı. Hemen orada ölmüştü. Bir kaç dakika,

ateşin burada yoğunlaşmış olması nedeniyle, kimse onun yanına sokulamadı.

Kells hafifçe yaralanmıştı. Bir mermi Hopkins'in elindeki tüfeğe çarpıp yere düşürmüştü. Adamın elleri bir süre uyuşmuş kalmıştı. Boş kalan pencerenin önünde kızılderililer toplanmaya başlamışlardı ki, Kilrone yetişti ve iki tabanca ile birlikte ateş açıp, yığılanları dağıttı. Bu arada bir kızılderili ileri doğru fırlayıp sıçradı ve gömleğine yapıştı. Tabancasının namlusunu hızla aşağı indiren Kilrone, adamın kafası yerine köprücük kemiğine vurdu. Acıyla ve ecel havliyle kızılderili tuttuğu yere daha fazla yapıştı ve onu aşağı doğru çekti.

Kells, Kilrone'nun ayak bileklerine yapıştı ve Kilrone yaralı kızılderili ile tepe aşağı mücadele ederken, başka birinin hücumuna uğradı. Kendine hâkim olan Kilrone, boynuna asılanın karnına tabancasını dayadı ve tetiği çekti.

Patlayan tabancanın etkisiyle geriye doğru itilen kızılderilinin elleri bu kez bir ölüm kasılmasıyla tuttuğu yeri bırakmadı ve yere yığılırken, onu da birlikte çekti, Kurtulmaya uğraşan Kilrone, yardıma gelen diğer kızılderilinin elindeki bıçağı kendisine saplamak üzere olduğunu görmekten çok hissetti ve kulağının dibinde patlayan bir silâh sesi duydu, kızılderili yüzü dağılmış olarak arkaya yuvarlandı.

Başını kaldırınca sararmış bir yüz ve elinde bir av tüfeğiyle duran Betty'i gördü. "Atla içeri... çabuk!" diye bağırdı. Sonra da av tüfeğinin ikinci namlusunu başı üzerinden, Kilronen'un arkasından hücuma geçen bir kızılderilinin üstüne boşalttı.

Silkinip kendisini kurtardıktan sonra, pencereye sıçradı ve içeri atlarken topuğuna bir şeyin vurduğunu duy du, artık odanın sınırlı güvenliği içine girmişti. Yerinden

doğrulurken, Betty sanki hiç bir şey olmamış gibi tüfeğin haznesine fişek sürüyordu.

"Mersi," dedi. "işimi bitirecekler sandım, bir an."

Betty, yüzüne bakıp çabuk bir gülümseme ile göz kırptı ve çocukların bulunduğu yere doğru uzandı.

Durulacak zaman değildi. Gelen kızılderililerin sayısı artmıştı ve cephane yönünden bir sıkıntıları yoktu gelenlerin. Oda barut dumanı ile dolmuştu. İçerdeki adamlar, bir pencereden diğerine gidiyorlar, durmadan ateş ediyorlar, öksürüyorlar ama gene ateş ediyorlardı. Boşalan tüfekleri kadınlar yakalıyor, dolduruyor ve alınmak üzere duvara dayıyorlardı.

Kilrone altıpatlarlarını doldurdu, bir tüfek yakaladı ve boş kalan pencerelerden birine gitti. Hava kararmaya başlamıştı. Ortalık, yanan barakaların ışığı ile aydınlanıyordu. Subay lojmanlarının ateş alması artık bir an meselesiydi.

Kaçma fikri şimdilik bir kenara bırakılmalıydı. Her taraftan kuşatılmışlardı ve ateş çok yoğundu... Medicine Dog'un geldiği ve çabuk bir zafer istediği belirgindi.

Stella Rybolt yanından geçen Kilrone'un kolunu tuttu ve pencereden dışarısını gösterdi. Pencerelerde kırılan camların yerlerine, kalın mukavva ya da tahta çakmışlar, bazı hallerde de eşya koyup açık yerleri kısmen kapamışlardı. Bu engellerin üzerinden Kilrone'un gözleri, kendisine parmakla gösterilen yere baktı.

Dağın yamacında bir dizi halinde, bir sürü kızılderili vardı, güneşten yansıyan ışınlar onları keskin hatlı silüetler halinde gösteriyordu. Sarındıkları battaniye ve süslü başlıklarıyla, bir arenaya bakan seyirciler gibi, atları üzerinde bekliyorlardı.

"Benden söylemesi" diye bağırdı Stella Rybolt "hepsi Medicine Dog'un işi nasıl becereceğini bekliyorlar. Ka-

zanmak olanağı belirince hepsi katılacak, yoksa çekilip gidecekler."

Bir kaç yıl önce aynı şeyi, Texas'taki Panhandle ovasında bulunan Adobe Walls'ta da yapmışlardı. Orada, binbeşyüz kadar kızılderilinin durup, Quanah Parker'in ne yapacağını seyretmişlerdi.

İsteseler bile buradan nasıl kaçabilirlerdi? Kaldı ki bu kadar silâh ve cephaneyi nasıl kızılderililere bırakıp gidebilirlerdi? Bu tüfekler Medicine Dog ve hempalarının eline geçerse, yüzlerce masum kişinin ölümüne neden olacaklardı.

Hücum aniden durdu. Bir kaç dağınık ateş vardı. Biraz sonra bütün ateş sesleri kesildi.

Kilrone, küçük savunma gurubunu aklından geçirdi. Mendel ağır yaralıydı. Olson ve Draper ölmüştü. Kells'in yarası hafifti, sadece bir sıyrık ve Ryerson hasta idi. Ufak kuvvet esaslı zayiat vermiş sayılırdı ve neredeyse ikinci bir hücum başlıyacaktı. Bundan emin idi.

Bunun gibi daha kaç hücuma dayanabilirlerdi? Ayrıca kaç kızılderili şu anda duvarların kenarından gizlenmiş bekliyordu?

Kadınlar kahve ve kalın ekmek dilimleri getirdiler. Odadaki barut dumanları yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Her neyse şimdiye kadar talih yüzlerine gülmüştü ama ne kadar daha devam edebilirdi.

Kilrone yere oturdu ve silâhlarını kontrol etti. Hepsi doluydu ve işlemeye hazırdı. Getirilen kahveyi kabul etti. Denise kahveyi verdikten sonra onun yanına çömeldi.

"Nerede olduklarını sanıyorsun Barnes?"

"Bilmiyorum — Bu tarafa yönelmiş olmalılar, inşallah."

"Bir çatışma ile karşılaşacaklarını sanıyor musun?"

Bu ihtimali bir an düşündü. "Pek zannetmiyorum. Esas çatışma burada. Ama işin kötüsü kişi, ufak bir çatışmada da kolaylıkla ölebilir."

Yarası sarılmış olan Kells yere uzanmış yatıyordu. Teale ise sırtını duvara dayamış uyukluyordu. Savaş, kişinin bütün enerjisini kısa sürede tüketirdi. O nedenle akıllı olanlar, ilk fırsatta uyuyup bu enerjiyi kazanmaya çalışırlardı. Bu yeteneğe sahip olanlar, talihli kişilerdir.

Hiç kimse, hücum sırasında meydana gelen tahribatı onarmaya teşebbüs etmedi zira herkes yorgunluktan bitkin bir haldeydi.

Karargâh binasının kapısı tek bir menteşe üzerinde asılı kalmış sallanıyordu. Kumandanın bürosuna açılan kapı, getirilmiş ve yanlamasına konarak esas kapıda bir barikat yapılmıştı.

Daha önce havada bulunan bulutlar dağılmışlardı, yıldızlar görülmeye başlanmıştı. Barakalardaki yangın hemen hemen sönmek üzere idi. Enkazın arasında zaman zaman yükselip, alçalan alevler görülüyordu. Barakalardan bazılarının yarısı yanmış, diğer yarısı ise kül olmuştu.

Kilrone'un aklına Sproul geldi. Hog Town da bir çatışma belirtisi yoktu. Hiç bir ışık da görülmüyordu. Her şey sakindi. Hiç kuşkusuz kızılderililere, onun yerine dokunulmaması tembih edilmişti. Elinde delil olmamasına rağmen Kilrone, onun şu ya da bu şekilde bu işin içinde olduğundan emindi. O patlayıcı maddeler bir beyaz adam tarafından oraya yerleştirilmişti — belki kızılderililere katılmış bir hain ve aynı şekilde onun, Sproul'un adamlarından biri olması da ihtimal dahilinde idi.

Aynı şeyi yeniden denemek isteyebilirlerdi. Bu hususu şöyle bir düşündü. Neden olmasın? Ama yapılacak hiç bir şey yoktu; pencerede oturup elinde büyük bir

paket taşıyan ve duvarlara yaklaşmak isteyen bir adamı gözetlemekten başka elden bir şey gelmezdi. Belki de şimdi duvarlardan birinin dibinde idi, atların hücumu ile birlikte gelmiş olabilirdi. Ama buna pek ihtimal vermedi. O mayınları yerleştiren adam kendini tehlikeye atmak istemezdi. Bu, hayatı üzerinde oynadığı bir kumar olurdu. Onun önce kendi tatlı canını düşündüğü muhakkaktı. Esaslı bir fırsat, tehlikesi az olan bir fırsat olmadan işe girişemezdi. Şöyle vurulmadan yaklaşıp, mayını yerleştirip kaçabileceği cinsten bir fırsat.

Kilrone yorgun ayaklarını uzattı ve silâh tutan elinin parmaklarını oynattı.

"Frank'ın aramızdaki durumu anlamasını ne kadaı isterdim." dedi Denise'e, "Çok iyi bir adam o."

Ellerini kucağında kavuştururken başını salladı. "Bunu anlaması için elimden gelen her şeyi yaptım ama nafile." dedi.

Kilrone'nun düşünceleri Betty Considine'e kaydı. Kızılderiliyi vurduğu zaman yüzünün aldığı şekli hatırladı. Gözlerinde beklenmeyen, umutlanmıyan bir yabanlık var dı. Okuduğu bir romandaki, bir sürü savaşçıya karşı koyacak kadar kızmış olan bir kadın, aklına gelince gülümsedi... İşte Betty de bu cins bir kadındı. Kızınca yapmayacağı yoktu.

Kızılderilere ne kadar zayiat verdirdiklerini düşündü. Herhalde umdukları kadar değildi, bundan emindi. Kızılderili beyaz adam arasındaki çatışmalarda bu, hep böyle idi. Beyaz adam daima fazla adam vurduğunu sanırdı. Kızılderililer, kendilerine ateş edilince özel bir gözden kaybolma yöntemi izlerlerdi. Çok kez bir beyaz adam vurduğunu sandığı bir kızılderilide, en ufak bir sıyrık dahi açamamıştır.

Bir süre sonra ayağa kalkıp, kafese kapatılmış bir

hayvan gibi binayı dolaştı, pencerelerin ve adamların her biri teker teker kontrol etti. Binanın sonundan Ryerson'a seslendi. Revirden cevaplayan Laheydi.

"Çavuşum yorgunluktan bitkin serildi kaldı" dedi. "adamın işi bitik. Kafasını yastığına korkomaz uyudu. Ama en aşağı bizim kadar iyi savaştı."

"Dayanabilecek misiniz?"

"Öyle görünüyor. Hiç yoksa bir kez daha."

"Lahey, sen ve Reinhardt toplayabildiğiniz kadar ilâç ve sargı bezini bir araya getirin. O binayı terketmek durumunda kalabiliriz."

Sonra depoya en yakın olan pencereden ötekilere seslendi. Eğer sonuna kadar elde tutulması gereken bir bina varsa, o da bu depo binası idi. Ama kadın ve çocukları aradaki dört metrelik açıklıktan geçirmek bir mesele olacaktı.

"McCracken," diye seslendi adam pencerede gözükünce, "işler nasıl orada?"

"Pek fena sayılmaz. Bir kişi daha olsa iyi olur derim. Mendel fena durumda, bize yararı olmayacak."

Kilrone başını hafifçe çevirdi. "Ryan, buraya gel." Araba sürücüsü yanına geldiği zaman, "Oradakilerin yardıma ihtiyacı var. Karşıya geçebilir misin?"

Ryan her iki pencereye baktı, gözleriyle aradaki açıklığı ölçtü. Dilini, kurumuş dudakları üzerinde gezdirdi, aklı kesmiş olacak ki. "Bir deneyelim." dedi.

Kilrone tekrar odadakilere döndü. "Teale, sen ve Rudio ön pencerelere geçin. Ryan karşıya geçerken dikkatli olun. Ona nişan alan kızılderili görmedikçe, ateş etmeyin. Dikkatlerini çekmeden karşıya geçilsin istiyorum." dedi.

Aklı kadın ve çocuklarda idi. Kızılderililer bir kez

işin farkına varırlarsa, aralığı devamlı gözaltında tutarlar ve onların karşıya geçmesi olanağı kalmazdı.

Ryan, pencerenin pervazına çıktı, her iki tarafa seri bir göz attı sonra yere atladı. Üç büyük adımda karşıya geçti ve görülmeden, diğer pencereden içeri kaydı.

Yaptıkları çok tehlikeli bir şeydi ve Kilrone bunu idrak ediyordu. Yüzünde biriken terleri sildi, olduğu yere oturdu. Burada bir süre daha dayanabilirlerdi. Reviri alır almaz, karargâh binasının ona bakan tarafı Bannock'ların şiddetli ateşi altında kalacaktı. Bundan başka, duvarların altında gizlenmiş fırsat kollayan bir sürü kızılderili vardı ve onların üstüne ateş etme olanağı yoktu. Her biri bir pencereden atlamaya ya da pencereden sarkan birini tepetaklak alaşağı etmeye hazır bekliyorlardı. Birini karşıya geçirebilmişlerdi ama bir kaç kişinin birden denemesi, muhakkak ki dikkati çekerdi.

Betty yanına geldi. "Barney, Tavan arasını düşündün mü? Çatıya çıkmak için tavanda bir kapak var."

"Orada da var mı?"

"Bütün binalarda vardır. Çatıda bir yangın haline karşı."

Bu hususu düşünmeye başladı. Çatıdaki kalas ve tahtalarla bir şeyler yapıp aradaki açıklığı kapatabilirlerdi. Ama dört metre de böyle bir iş için bir mesafeydi doğrusu. Ayrıca gece yapılması gerekti.

Tekrar revire bakan pencereye geldi ve alçak sesle içeridekilere seslendi. Bu kez pencereye gelen Reinhardt idi. Kilrone onlara, depoya geçip geçemeyeceklerini sordu.

Reinhardt tereddüt etti ve cevapladığında Almanca konuşuyordu. Almancayı, basit bir şekilde konuşacak kadar bilen Kilrone da ona cevap verdi. Binaların arasında kızılderili olabilirdi ama bu tehlikeyi göze alabilirlerdi.

Reinhardt pencereden uzaklaştı, bu kez Lahey göründü. Reinhardt tekrar geldiğinde "Çavuş kendisini bırakmamızı söylüyor. Başaramayacağını sanıyor" dedi.

"Başarır, başarır. Götürün onu da."

Reinhardt pencerenin pervazına tırmandı, sırtında bir battaniyeye sarılmış beyaz bir tomar vardı. Yere atladı ve karşıya hızlı adımlarla yürüyüp geçti, diğerlerinin de yardımıyla pencereden içeri girdi.

Ryerson'u yarı taşır vaziyette Lahey onu izledi. Tüfeklerini ve ellerinde kalan cephanenin çoğunu da getirmişlerdi.

Betty birden Kilrone'un yanında biter gibi göründü. "Barney," dedi yavaş bir sesle, "diğerlerini paniğe kaptırmak istemiyorum ama çatıda biri var... tavanın üstünde."

Olduğu yerde kalakaldı. İçinden buz gibi bir şeyin aktığını hissetti. Öyle ise kızılderililerin bir kısmı çatıya çıkmışlar ve tavandaki kapağı bulmuşlardı; tavan arasında kalıp bekliyorlardı.

Hücum başlayınca kapaktan içeri atlayacaklar ve savunmacıları iki ateş arasında bırakacaklardı.

KISIM XIII

Kaç kişi vardı orada? Dinledi, yukarıdan gelen en ufak bir sesi bile duyabilmek için dikkatle dinledi, yanındakilerin nefes alışlarını duymamaya gayret ederek dinledi. Önce hiç bir şey duymadı sonra hafif belli belirsiz bir hareket hissetti, bir farenin yapacağı kadar hafif bir sesti bu. Bu kadar gürültüden sonra yukarıda bir farenin kalmayacağından emindi, zira fareler nerenin güvenli nerenin güvensiz olduğunu içgüdüleriyle anlayabiliyorlardı.

Kaç kişi? Dört belki beş kişi. Son hücumda duvar dibine gizlenenlerden bir kaçı belki de. Zayıflıktan yüzü sararmış, gözlerinin etrafı çökmüş ve ateşten gözleri parlayan Ryersonun yattığı yere gitti.

"Tim," dedi kısık sesle, "bu bina yapılırken burada mıydın?"

"İnşaat postasının çavuşuydum. Teğmen Rybolt inşaatı yaptı.'

"Yukarıda ne var?" diye sordu. "Bir tavan arası var mı?"

"Sizin kasdettiğiniz mânada yok. Yukarıda bir metrelik bir yer vardır. Gördüğünüz gibi tavan dörde beşlik kadronlara çakılmış iki buçuk santimlik tahtadan ibarettir. Çatıda tekrar bir taban yapılmamıştır. Sonra hafif meyilli bir çatı vardır, yağmur sularını akıtmaya ye-

terli eğimde. Altmış santimlik bir korkuluk duvar, çatıyı çevreler. Hepsi bu kadar."

"Altıpatlarını hazır tut Tim, yukarıda birileri var."

Kararlı bir hareketle ayakta durabilen bütün erkekleri birer metre aralık ile yanyana dizdi. Gözetlemek için onların yerine Denise'i, Betty'yi, Stella Rybolt, Alice Dunivant ve Martha Whitman'ı pencerelere yerleştirdi.

Çok yavaş bir sesle adamlara, "Ben söyleyince tavana ateş edin. Bir adım ileri atın, yine ateş edin, bir adım daha gene ateş. Aynı şeyi hemen öbür odada da yapacağız. Hepsini vuramasak bile, onları yukarı çıktıklarına pişman ederiz."

Adamlar hazırlandılar. Kilrone "Ateş" dedi.

Ufak odada silâhlar, kulakları sağır eden bir gürültü ile patladılar. Her biri bir adım attı, ateş etti; bir adım daha gene yaylım ateş. Sonra hızla hepsi diğer odaya geçip aynı şekilde tavanı ateş yağmuruna tuttular. Tavandan sanki toz yağıyordu... Bir an sessizlik oldu sonra bir inilti duyuldu. Tavandaki bir çatlaktan önce kan görüldü sonra aşağıya damlaya başladı.

Yukarıda hafif bir çıtırdı duyulur duyulmaz hepsi aynı yere ateş ettiler. Silâh seslerini, bir tekme gibi, şiddetli bir hareketin sesi izledi, sonra hareket gittikçe zayıfladı ve sustu.

"Çıkıp bakalım mı?" diye Lahey sordu.

"Henüz değil," dedi Kilrone, "o kapaktan başımı uzatıp bakmak istemem, senin de isteyeceğini sanmam."

Odadaki barut dumanı başlarını ağrıtmıştı. Hepsi yere yattılar. Duman, kırık kapı ve pencerelerden yavaş yavaş çekilip gidiyordu.

Karargâh binası bir mezbeleliğe dönmüştü. Pencere ve kapılar mobilyalar ilê kapatılmış, orada burada döküntü halinde eşya, yerlerde boş kovanlar, oraya buraya

atılmış boş cephane sandıkları ve köşelerde de su fıçıları, suyun çoğu kullanılmıştı.

Kilrone, Ryerson ve Lahey'in yanına yere uzandı. Biraz ötede de Teale, Reinhardt ve Rudio uykuya dalmışlardı. Hopkins, Kells ve kadınlar pencerelerde gözcülük ediyorlardı.

Kendini çok bitkin hissediyordu. Başı ağrıyor ve adeleleri sanki kopacakmış gibi sızlıyordu. Gözlerini kapayıp kendisini bıraktı ama düşünmeye çalışıyordu.

Kızılderililerin tekrar çatıdan girmeye çalışmayacaklarını biliyordu. Ama orada hâlâ biri canlı olabilirdi. Eğer böyle ise, yarı canlı bir kızılderili çok tehlikeli bir kızılderiliydi. Eğer kaçmak gerekirse, tek kaçış yolu da çatıdandı.

Aklına tekrar Gus Rybolt geldi. Artık bir hayli yaklaşmış olmalıydı. Ve adam, muhafızlarla beraber hiç kuşkulanmadan kaleye doğru at sürüyordu. Demir Dave Sproul ya da güvendiği bir adamı, pusuya elverişli bir yerde birliğin karşısına çıkıp onları durdurabilirdi. Kilrone, Dave'in başkasını göndereceğinden emindi. Gözden çıkardığı ve askerlerle birlikte vurup öldüreceği birini. Pusu için kızılderilileri kullanabilirdi. Onlar silâhları, Dave de parayı alır, yağmayı böylece aralarında paylaşırlardı.

Belki de adam, Rybolt'u uyarmaya geldiğini söylerdi. Böylece seçilen pusu yerinde oturup onları beklediği kanısını uyandırırdı. Burası, büyücek bir kızılderili gurubunu saklamaya elverişli, yol kavşağı gibi bir yer olabilirdi. Böyle bir yerde bir tek yaylım ateş, bir kaç silâhın bir tek askere yöneltildiği bir yaylım ateş, bir kaç dakika içinde Rybolt ve adamlarının işini bitirmeye yeter de artardı bile. Sproul'un adamı badireden yakasını kurtarsa bile sadece oraya Rybolt'u uyarmaya gönderildiğini söylerdi.

Kilrone bu konuyu düşündükçe, pusunun böyle tertiplendiğine daha çok inanmaya başladı. Yanıldığını düşünmeye çalışıyordu ama nafile, kendisini bir türlü yanıldığına inandıramıyordu.

Kaleye yardım ne kadar da gelebilirdi? Bir hesap yapmanın olanağı bile yoktu. Eğer hemen geri dönerlerse... Bir şeyden kuşkulanmayıp yavaş dönerlerse... ya da kuşkulanıp cebri yürüyüşe geçerlerse... kendileri hücuma uğramamışlarsa...

Bu ihtimallerin herbir zamanda değişiklik yapabilecek nitelikteydi. Bir gün, iki gün yardımın gelmesini geciktirebilirlerdi. Hoş geldikleri zaman bile gene her beyaz asker için dört ya da beş kızılderili savaşçı olacaktı ya...

Ama Paddock ayık olacaktı ve ayık olunca da o iyi bir adam, esaslı bir askerdi. Mellett'te olacaktı, çeşitli çatışmaların kahramanı ne zaman ve neyin yapılacağını bilirdi o.

Yorgunluktan, bitkinlikten canı çıkmış gibiydi. Barnes Kilrone, Birleşik Devletler ordusunun müstafi subayı, bunları düşünürken uyuyakaldı.

Betty elinde bir battaniye ile yaklaştı ve uyandırmamaya dikkat ederek üzerini örttü. Denise ona baktı ve mânalı mânalı gülümsedi. "İyi bir adam o Betty, en iyilerinden biri. İyi ve centilmen bir kişi."

Betty ona, karamsar bir yüzle baktı. "Ben de aynı kanıdayım" dedi. "Ama beni görmüyor bile."

"Budalalık etme. Barney Kilrone bütün yaşantısında bir tek güzel kadını gözünden kaçırmamıştır. Özellikle," diye devam etti Denise, "güzel bir çift bacağı hiç kaçırmaz. Ve senin bacakların da pek güzel."

Betty'nin yüzü kızardı. "Varlığımdan haberdar olduğunu bile sanmıyorum." dedi.

"Şu sıralarda biraz meşgul," dedi Denise kuru bir sesle, "biraz bekle." gözlerini Kilrone'a kaydırdı. "Bu onun hayatıdır. Hiç kimse onun kadar, bir savaş için şartlandırılmamıştır. Yani fikren hazırlanmamıştır demek istiyorum. Fakat bunu sık sık söylerdi. Ve kanıma göre Barnes'i sevdiğimi sanmasının esas nedenlerinden biri de, kendisinin ona çok hayran olmasıdır. Kaç kez, onun kadar bir savaş durumunu çabuk anlayan bir kimseye rastlamadığını söylemiştir. Adamda içgüdüsel bir yetenek var derdi."

Alice Dunivant yanlarına geldi. "Bayan Paddock," dedi, "ne olur biraz dinlenin. Tim'e ben bakarım.'

Betty çevresine bakarken birden kızılderili kızı hatırladı.

Mary Tall Singer bir battaniyeye sarınmış bir köşeye adeta siner gibi oturmuştu. Hiç kımıldamadan oturuyor ve devamlı olarak yere bakıyordu. Yerde duran ve hafif yanan gaz lâmbasının ışığında, yüz çizgileri belli belirsizdi. Betty, karargâha Kilrone tarafından getirildiğinden beri bir kez dahi kımıldamadığını ve konuşmadığını hatırladı. Buna canı sıkıldı. Bununla beraber, dışarda kendilerine hücum edenler, onun kandaşları idi, bir kaçı daha az önce tavan arasında vurulup öldürülmüşlerdi.

Düşünmesi bile hoş değildi. Betty bir an onun şimdi ne hissettiğini anlamaya çalıştı — kime aitti bu kız, buradaki adapte ettiği beyazlara mı? yoksa dışardaki kızılderililere mi?

Denise yatmaya gidince Alice Dunivant Betty'nin yanına geldi. Ortalık pek sessizdi. Yukarıdan hiç bir hareket ya da ses duyulmuyordu.

Alice gözlerini yukardan indiremiyordu bir türlü. "Yukarıdakilerden sağ kalan var mı diye merak ediyo-

rum" dedi. "Orada, onların ölü ya da ölmek üzere olduklarını düşünmek bile korku veriyor bana."

"Onları burada, odanın içinde düşünmek daha korkunç değil mi? Canlı olarak..." diye Betty kestirmeden cevapladı onu. "Bizim sonumuz olur."

"Biliyorum. Aklına nasıl geldi acaba. Yani yaptırdığı gibi tavana ateş ettirmek nereden aklına geldi acaba. Tahtanın bir mermiyi durdurduğunu sanırdım."

"Bu yeni tüfek ya da tabancaların bu tahtalardan kolaylıkla geçebileceğini duymuştum. Galiba Carter Dayım söylemişti."

Barney Kilrone iki saat kadar deliksiz uyudu. Kapıdaki bir mücadele sesine uyandı — bir silâh sesinin izlediği bir mücadele.

Derhal ayakları üzerine fırladı. Kells, kapıdan içeri girmeye çalışan iki kızılderili ile uğraşıyordu. O anda iç odada da bir patlama oldu. Kilrone tabancasını eline aldı ve ateş etti. Mermisi, kızılderililerden birinin göğsüne vurdu ve onu geldiği karanlıklar içine yuvarladı. Kells yere düştü, önündeki kızılderili onun üstünden atlayıp odaya daldı. Bir an içinde kapının ağzında bir sürü kızılderili belirdi.

Odanın içine dalan iriyarı ve güçlü kızılderili Betty'e hücum etti. Betty o sırada sesleri duymuş, ne olduğuna bakmak için öbür odadan koşarak gelmekteydi. Kilrone gözucu ile olan biteni gördü ama yapacak bir şeyi yoktu zira her iki tabancası ile birlikte, kapıdaki insan yığınına kurşun yağdırmakla meşguldü. Bir kez içeri girdiler mi, işleri bitikti.

Aynı şekilde uyumakta olan Teale da gürültü üzerine ayağa fırlamış tüfeğini namlusundan kavrayıp yardıma koşmuştu. Önüne ilk çıkan kızılderilinin kafasına dipçiği yerleştirdi. Kısa yarım daireler çizerek dipçikle önündeki-

lerin kafalarını kırmaya başladı. Kilrone boşalan tabancalarını kılıflarına sokup bowie bıçağını çekti ve en yakındaki kızılderilinin üstüne atladı. Arkasından bir çığlık duydu... dönüp bakmaya bile cesaret edemedi. Kızılderililer bir kez odaya girdiler mi, hepsinin sonu gelmiş demekti, bir kaç dakika içinde biri bile sağ kalmazdı, kadınlar ve çocuklar dahil...

Hücum aniden durdu. Kapıdaki son kızılderili elindeki bıçağı Kilrone'a savurdu ama o elindeki bıçakla savrulanı çeldi ve, bıçağının keskin yüzü havaya gelecek şekilde kızılderilinin üstüne hücum etti. Bıçak adamın karnına girdi, Kilrone hızla bıçağı yukarı doğru çekti ve tâ döşkemiğine kadar kesti. Kızılderili öne doğru düşerken Kilrone onu saçlarından yakaladı ve arkaya doğru itip dışarı attı.

Hızla kapı kırıklarını ve ellerine geçirebildikleri eşyaları tekrar açıklığa yığıp kapı barikatını yenilediler. Ancak ondan sonra Kilrone arkasına dönüp bakabildi.

Odaya girmiş olan kızılderili yerde ölü olarak yatıyordu. Kafatasının arkası tamamen parçalanmıştı.

"O yaptı," dedi Betty, eliyle Mary Tall Singer'i göstererek. "Yoksa beni öldürecekti."

Kız, kızılderilinin belinde asılı duran tomahawk'ını (1) çekip almış ve bir vuruşta adamın kafasını darmadağın edivermişti. Silâh hâlâ elinde duruyordu.

Gözleri ölü kızılderili üzerindeydi. "Onu tanırdım," dedi, "sık sık babamın çadırına gelirdi."

"Yaptığın çok cesur bir iş," dedi Kilrone sakin bir şekilde, 'çok cesur bir iş."

---

(1) Tomahawk: Kuzey Amerika kızılderilileri tarafından bir alet ve savaş zamanında silâh olarak kullanılan hafif bir cins balta.

Martha Whitman ve Alice Dunivant eğilmişler Kells'e bakıyorlardı. Araba sürücüsünün durumu hiç iyi değildi. Bir mermi, vücudunu delip geçmiş ve kafasında da kötü bir tomahawk yarası vardı.

Kilrone pencereleri dolaşıp çevreyi bir kontrol etti. Sabah yaklaşıyordu ve o hâlâ ne yapacağına bir karar verememişti. Rybolt'u uyarmak için buradan ayrılmayı göze alabilecek miydi? Herşeyden önce Rybolt'un böyle bir uyarmaya ihtiyacı var mıydı? Adamcağız, gelecek oniki saat içinde, göremeyeceği ve bilemeyeceği bir pusuya doğru hızla yaklaşıyordu.

Savunmaları her geçen an biraz daha zayıflarken, burasını bırakıp gitmeyi göze alabilecek miydi? Onların bir tek silâha dahi ihtiyaçları varken böyle bir şey yapabilir miydi? Bununla beraber, Rybolt'un adamlarından birini Paddock'a gönderip, onun daha önce gelmesini de sağlayabilirdi.

Bir ata ihtiyacı vardı. O halde bir tanesini, kızılderililerden alması gerekecekti. Veya daha iyisi Hog Town'dan alırdı bir tane. Orada atlar vardı. O yönde bir çatışma belirtisi ve alev görünmüyordu.

Ama buradan ayrılmadan önce, çatışmaya oradan devam etmek üzere hepsinin depoya taşınması gerekliydi. Üç binanın savunulması yönündeki ilk fikri şimdiye kadar iyi olmuştu ama artık durum değişmişti. Savunma alanını daraltmak gerekti. Silâh ve cephaneyi, Medicine Dog'a karşı savunacaklarsa, aynı şeyi depodan savaşarak yapabilirlerdi. Yapılacak iş neyse, hemen yapılmalıydı.

Kells ve Ryerson saf dışı kalmışlardı, depoda ise Mendel'in durumu çok kötüydü. Her bir kaç dakikada bir, bir mermi atılıyor ve odanın içinde sekip duruyordu. Şimdiye kadar kimseye bir zarar vermemişti ama, oda içinde seken mermilerden yaralananları görmüştü.

Gözleri tavandaki kapağa kaydı, buradan çıkma şansı ne kadardı acaba. Yukarıda canlı kalmış bir kızılderili varsa? Kızılderilinin son nefesine kadar savaştığı, herkesçe bilinen bir gerçekti. Her ne hal ise, bir hareket yapılacaksa, çatıdan yapılacaktı.

Teale yanına geldi. "Yüzbaşım, düşündüğünü sandığım şeyi düşünüyorsan, bir kez daha düşün" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ay, Yüzbaşı Kilrone, ay. Bir saate kadar ay doğacak. Bir kez doğduktan sonra da hiç fırsat kalmaz."

Adam haklıydı. Kızılderililerin de hücum etmek için ayın doğmasını bekledikleri pek belirgindi. Kendilerine göre plânları olmalıydı. Bannock'lar gece savaşmayı sakıncalı bulmuyorlardı, hiç değilse Medicine Dog'un adamları.

"Denise, çavuş Ryerson'u ve Kells'i hazırlayın. Önce onlar, sonra çocuklar öbür binaya geçecekler."

"Anneleri olmaksızın mı?"

"Hayır, onlar da geçecekler." dedi ve arkasını döndü. "Reinhardt elinden marangozluk gelir mi ? Yanılmıyorsam, marangozluktan anlarsın?"

"Evet, elimden gelir biraz."

Kısa ve çabucak ne istediğini açıkladı. "Rudio, sen kapıyı tut. Gözlerinizi açın. Hopkins, sen tekrar arka pencereye geç. Teale sen de pencereden pencereye geçerek çevreyi kolla. Hareket eden her şeye ateş et."

Odadaki dolaplardan birinde bulduğu merdiveni getirdi ve kapağın altına koydu. Tabancasını sağ eline aldı ve merdiveni tırmandı. Diğerleri heyecan içinde ona bakarken, kapağı hafifçe kaldırıp yana kaydırdı. Hiç bir şey olmadı. Tereddüt etti, sırtından aşağı soğuk terlerin boşandığını duyuyordu. Başını çıkarır çıkarmaz bir mermiyi alnın ortasına yiyeceğini biliyordu. Aşağıya, kendisi-

ne çevrilmiş gözlere baktı. Teale, tüfeğini kaldırmış, ateşe hazırdı.

Kilrone bir an daha tereddüt etti sonra başından şapkasını çıkardı. Tabancasının namlusuna koydu ve yavaşça kaldırdı. Gene hiç bir şey olmadı.

Aniden bir hata yaptığı aklına geldi. Yukarıda biri varsa, yalnız delikten çıkanı değil, fakat aynı anda ayağın merdiven basamağında çıkardığı sürtünme sesini, ya da merdivenin, ağırlık değişimi nedeniyle çıkardığı gıcırtıyı da dinleyecekti.

Tekrar şapkasını kaldırırken bu kez ayağını merdivenin basamağına da sürttü. Birden bir silâh patladı, namludaki şapkası havaya uçtu, aynı anda Teale ateş etti ve Kilrone, kapağın deliğine kendini hızla çekip yana fırlattı.

Kızılderili ancak bir kaç metre ötede idi ve Kilrone yerinden toplanmadan, adam yerinde doğrulup bir daha ateş etmek için hareket ederken, Teale, aşağıdan duyduğu hareket sesi yerine bir mermi daha yerleştirdi. Kızılderili yerinden fırladı, topuğu ile yeri dövdü ve son nefesini verdi... bir an sessizlik oldu.

Çatıdaki kapağın kenarından Kilrone gökte parlayan yıldızları gördü, bir kibrit çakıp çevresine bakındı.

Tavan arasında hepsi ölü dört kızılderili vardı. Kibriti üfleyip söndürdü ve kapaktan çıkıp çatıya tırmandı. Hava temiz ve soğuktu. Bir an hareketsiz olduğu yerde yattı, derin derin bir kaç kez nefes aldı sonra kayarak korkuluk duvarının yanına kadar geldi. Dikkatle başını kaldırdı, her an başına çarpacak bir mermi bekliyordu. Her şey ve her yer karanlıktı, sakindi. Bir kaç bulut parçası ile binlerce yıldızdan başka bir şey yoktu semada.

Dört metre kadar ilerde deponun damı görünüyordu.

Ortalık aydınlık mıydı ne? Yoksa ona mı öyle geliyordu? Bu tehlikeyi göze almaları gerekli miydi?

Her neyse, yeter derecede vakitleri kalmamıştı. Kızılderilerin cesedlerini kenara getirdi ve damdan aşağı yuvarladı. Diğerlerinin de yardımıyla tavandaki kirişleri söktüler ve iki bina arasındaki açıklık üzerinden uzatarak bir köprü hazırlamaya başladılar. Dört kirişi beş, on santim aralıkla yan yana uzattılar, aralarına enlemesine kısa tahtalar koyup, deri iplerle bağladılar. Yapılan köprü derme çatma ve tehlikeliydi ama göze alınması gerekli bir tehlikeydi bu.

Kadın ve diğerlerinin de yardımıyla hızla çalıştılar. Bir saat içinde işlerini bitirmişler ve çocukları da birer birer çatıya çıkarmışlardı.

"Önce ben geçeyim," dedi Denise "önce köprüyü benim denemem iyi olur, ayrıca da öbür tarafta çocukları tutarım."

Dizlerinin üstüne çöktü ve emekleyerek karşıya geçti, bir an sonra çocukları geçirmeye başladılar, arkalarından da anneleri izledi onları. Herkes birer birer ve çok dikkatle geçiyordu.

Ortalıkta hafif bir ışıma başlamıştı, vakit az kalmıştı.

"Ryerson ve Kells'i getirin." dedi Kilrone.

İki yaralı adamın karşıya geçirilmesindeki tehlikeyi bildiğinden, onların naklini en sona bırakmıştı. Yavaş bir işlem olacaktı, kaldı ki zayıf köprü çökebilirdi de.

"Nasıl becereceksiniz bu işi, yüzbaşım?" diye Ryerson sordu, "ben ağır bir adamım."

"Seni bir tahta üzerinde çekerek geçireceğiz. Bir sedye bulamadık, tahta dar ama, kımıldamadan durur ve kendini dengeli tutmaya gayret edersen, sanırsam başarabiliriz."

Ve başardılar da.

Sonunda karargâh binasında altı kişi kalmıştı.

"Haydi Hopkins, önce sen."

"Bak Kilrone, Ben — "

"Önce sen dedim, saçmalığın gereği yok. Vakit kaybetmeyelim."

Karşıya geçinceye kadar Hopkins'i gözlediler. Kızılderililerin nasıl olup da şimdiye kadar onları görmediklerine Kilrone hayret ediyordu. Gözlüyor olmalıydılar ve neredeyse sabırları tükenip maraza çıkarırlardı gene..

"Rudio haydi çabuk ol, Sonra Reinhardt ve Lahey seni izlesinler."

"Beni en sona mı saklıyorsun, Kilrone?" dedi Teale gülerek, "Beni kaybetmekle sevineceğini düşünmüyordum doğrusu. Dünya bensiz daha iyi mi olur sanki?"

"Hiç de değil. Karşıya geçmem için kavga etmem gerekli ise, yanımda olmasını istediğim adam sensin de ondan." Lahey, Reinhardt'ın topukları dibinden derme çatma köprüyü emekliyerek geçiyordu.

Onlar köprünün ortasına gelmişlerdi ki kızılderililer tarafından görüldüler. Bir düzineye yakın tüfek bir anda patladı. Korkuluk duvarının arkasına diz çökmüş olan Kilrone tüfeklerden çıkan alevlere çabucak ateş etti. Teale de yanına çökmüş veryansın ediyordu.

Göz ucuyla Rudio'nun karşıya geçtiğini, dama ayağını basar basmaz silâhını çekip ateş açtığını ve sonra da vücuduna çarpan mermilerin etkisiyle sarsıldığını — sonra da öne doğru devrilip duvarın kenarına kadar yuvarlandığını gördü.

Teale bir kaç mermi attıktan sonra koştu, tekrar diz çöktü sonra tekrar açıkta gördüğü bir omuzun biraz soluna ateş etti. Kilrone duvarın arkasında başı üzerinden uçan mermilerin çaldığı ıslıkları, önündeki duvara vuran ya da seken mermilerin seslerini dinledi.

Teale'e bakıp, "köprü üzerinden koşup karşıya geçebilecek misin?"

Teale sırıttı, "Başka bir yolu var mı, Kilrone? Benimle misin?"

"Önce sen geç," dedi Kilrone. "Sen geçerken çökmez inşallah."

Teale silâhını yeniden doldurdu, dar köprüye baktı eğildi. Artan ışıkta kirişlerin birinde meydana gelen çatlak iyice belli oluyordu. Orta kısımda belirli bir sarkma vardı. Demek ki diğer kirişlerden birisi de çatlamıştı. Diğerlerinin emekler şekilde yürümesi, ağırlığı daha geniş bir yüzeye dağıttığı için, köprünün daha önce çökmesini engellemişti. Ama şimdi emekleyecek zaman değildi. Tek kurtulma şansı koşmakta idi.

Teale yerinde bir sallandı ve aniden ileri fırladı. Hızla koştu, tek ayağı ile duvarın üstüne atladı, oradan aldığı hızla ileri sıçradı, diğer ayağı köprünün bir buçuk metre kadar ilerisine bastı. Ve o anda sanki gök gürlemiş gibi bir sürü silâh birden patladı, ikinci sıçrayışta köprünün iki metre kadar ilerisine atladı ve Bannock'lar onu vurmaya çalışırken, köprü ağırlığı atlında çatırdayarak çöktü. Fakat Teale son bir hamle ile yeniden sıçradı ve karşı binanın duvarını tek eliyle yakaladı. Diğerlerinin elleri ona yardım etmek için uzanırken o, öbür elini de duvara koyabildi ve sonra kendisini çekip, duvarın arkasına attı.

Birden çığlık sesleri ortalığı kapladı ve Reinhardt'ın eliyle kendisine aşağıda bir yeri işaret ettiğini gördü. Merasim alanında bir sürü at toplanmıştı, en aşağı ikiyüz kadar ve keskin çığlık ve silâh sesleriyle kızılderililer atları ürkütüp gene üzerlerine salmaya çalışıyorlardı.

"Teale!" diye Kilrone kuvvetle seslendi.

Eski kovboy başını çevirip ona bakınca bağırarak:

"Rybolt'a haber vermeğe gidiyorum!" dedi. Sesini ancak Teale duyacak kadar yükseltmişti ve o da duyduğunu başıyla işaretledi.

Yerinde dönen Kilrone hızla çatıdaki kapağa gitti ve merdivenlerden aşağı indi ve her iki bina arasındaki açıklığa bakan pencereye gitti. Atlar gelmeye başlamıştı, arkalarında da hücuma hazırlanan bir sürü kızılderili çığlıklar atarak geliyordu.

Tüfeğini yere bıraktı ve pencerenin yanına çömeldi. Aralıktan geçerken sıkışacaklarından atlar biribirine girecekti. Bu kargaşalıktan yararlanıp üstlerine atlayabilirdi. Şimdiye kadar bir çok kez, koşan atların üstüne atlamıştı. Bu kez de güç olmayacaktı... Yeter ki görülmesin.

Atlar bir dalga gibi geldiler o da pencerenin üstünden iri bir kır at üzerine atladı. Atın yelesini yakaladı ve atın yanına doğru kaydı, bir ayağı atın üzerinde, kızılderili biçimi olmak üzere ata binmişti.

Atlar aralığı geçince ileriye, önlerinde bulunan çalılık ve açık ovaya doğru dörtnal koşmaya başladılar. Kilrone çalıların yanına gelinceye kadar vaziyetini hiç bozmadı, çalıların arasından geçerken hayvanın üstüne çıktı ve eliyle boynunu okşadı.

Acaba görülmüş müydü? Bilecek durumda değildi. Arkasından o kadar çok silâh atılıyordu ki, hangisinin kendisine atıldığını bilme olanağından yoksundu. İri kır at, yüzlercesi arasında bir attı.

Gittikçe kalınlaşan çalıların içinde kır atı sağa döndürdü. Diğerleriyle birlikte gideceğine, güneye döndü ve çalıları kendi ile savaşan kızılderililer arasında tutarak atını sürdü. Onlar kaleye, kuzeye doğru baktıklarından kendisini göremezlerdi.

Atını biraz yavaşlattı. Tabancasını yokladı. Kılıfın bağlama halkasını tabancasının çekici üzerine geçirdiğin-

den Colt sağlamca yerinde duruyordu. Belinde mermi kemeri vardı. İkinci bir fişekliği çaprazlamasına, omuzu üzerine atıp, kol altından geçirmişti.

Rudio öldürülmüştü, bundan emindi, bildiği kadarıyla sekiz erkek kalmıştı, sekiz yetenekli adam. Yanlarında bol miktarda tüfek, cephane ve su vardı. Sekiz kişi bir süre daha dayanabilirdi. Bu arada da kendisi Rybolt'u bulur, katliama engel olduktan sonra, bir ya da iki muhafızı Paddock ve Mellett'e gönderirdi... Belki kendisi giderdi.

Bu sürede de kalede kalanlar savaşa devam etmeliydi. Artık burası onlara kalmış bir şeydi.

Kısa dörtnalla güneye yöneldi. Biraz düşünmesi gerekti zira Rybolt'u nerede bulacağına henüz kesin karar vermemişti ve onu, kimseye görünmeden bulmalıydı.

KISIM XIV

Kalenin beş kilometre güneyinde bulunan top ağaçların yanına gelince Kilrone atı durdurdu ve yanında bulunan deri iplerden bir yular yapıp atın başına bağladı. Ata su içirdi, onunla bir süre konuştu ve tekrar at'a binip, güneyin yolunu tuttu.

İri kır at, yol gitmekten hoşlanıyordu, adımlarını hızlı ve aynı açıklıkta atıyordu. Zaman zaman kendiliğinden yavaşlıyor sonra tekrar kısa dörtnal ile yola devam ediyordu.

Sabah havası açık ve temizdi, hava bulutsuzdu, açık bir gün olacağı daha şimdiden belliydi. Kilrone, hiç kızılderili görmemekle beraber yerde bir sürü iz görüyordu.

Uzaklarda belli belirsiz mavi bir çizgi gördü, Slumbering Dağları ve bunlar arasında da Awakening Peak vardı. Alçak bulutları yanılarak dağ olarak mı görüyordu yoksa?

Bir süre sonra durdu, attan indi ve onu yedekleyerek yürümeğe başladı. Her adımında tozlar kalkıyordu, yağmurlu Santa Rosas dağlarından gelen hafif bir rüzgâr tatlı tatlı esiyordu. Savaş ve döğüş sanki çok uzaklarda kalmış gibiydi.

Kaleden ayrılmakla hata mı etmişti? Kendi kendine doğru hareket ettiğini söyledi... Aşağıdan depoya girmesi hemen hemen olanaksızdı. Kaldı ki Rybolt ile muha-

fızlarının bilmedikleri ve beklemedikleri bir felâkete göz göre göre gitmelerine müsaade edemezdi.

Sekiz kişi kaleyi savunabilirlerdi, kendi kendisine söylendi tekrar. Ryerson kumandaya devam edebilirdi, savaşa katılmasa bile, gerekli emirleri verir, onları yönetirdi. Teale, Lahey, Reinhardt, McCracken... hepsi iyi adamlardı, depo da iyi ve sağlam bir bina idi. Ellerindeki malzeme yeterli idi.

Bir süre yürüdükten sonra tekrar kır ata atladı ve yola devam etti.

Rybolt ne kadar uzakta idi acaba? Ona pusuyu nerede kurmayı tasarlamışlardı? Medicine Dog'un İ takımına kurduğu pusu, hiç beklenmeyen bir yerde idi. Aynı numarayı gene yapmaları olanağı vardı. Daha önemlisi, eğer Demir Dave yakında olup, plânın nasıl yürüdüğüne bakacaksa, nerede olabilirdi?

Yola çıktığında ortalık daha aydınlanmamıştı, güneş en yüksek yere gelinceye kadar Kilrone da tehlikeli bölgeye gelmişti. Rybolt ile karşılaşması pusudaki kızılderililerin silâhlarının etki alanına girmesi an meselesiydi.

Cane Springs? Aniden aklına gelmişti. Neden şimdiye kadar bunu düşünmemişti. Orada bir posta arabası istasyonu vardı. Gerçi şimdi, kızılderililerin ayaklanmasından beri boşaltılmıştı ama yeri, İ takımının katliam edildiği yerle aynı pusu olanakları veriyordu. İki dağ sırası arasında bir geçit vardı burada. Santa Rosas ve Bloody Run sıradağları. Sonra geçit, gittikçe genişleyen bir vadiye açılıyordu. Bloody Run dağlarının sonunda ise Cane Springs vardı, mantıkî bir durak yeri. Vadiye çıkmadan önce öğle molası ya da gece kampı için mükemmel bir yer.

Evet, pusu yeri burası olmalıydı. Geçitten geçerken, birlik en aşağı, onbeş kilometrelik bir yol boyunca de-

vamlı bir uyanıklık içinde bulunduğundan, ileride bulunan soğuk su ve bir mola ihtimali ile gevşeyeceklerdi.

Hava o kadar temizdi ki, mesafe kavramı sanki yok olmuştu. Sadece içinde hareket edilen ortam vardı. Rüzgârdan başka hareket eden bir şey yoktu. Kendi atının nal sesi, eyerinin gıcırtı ve arasıra da mahmuzlarının şıkırtısından başka bir ses de duyulmuyordu.

Solunda Santa Rosas dik bir şekilde yükseliyordu, zirveye kadar binikiyüz metrelik bir yükseklik. Sağında bulunan Quinn nehri vadisi dümdüz ve bomboş olarak uzanıyordu. Sadece çok uzaklarda, nehrin kenarındaki ağaçların yeşil renkli çizgisi çok güzel bir görünüm yaratıyordu. At bindiği yerde gizlenecek bir sütre, bir örtü yoktu.

Bununla beraber bindiği at kır idi. Elbiseleri ise göze batıcı değildi. Tıpkı atı gibi, kendisi de kolaylıkla araziye uyabiliyordu. Güneye doğru biraz daha ilerlemeliydi.

Toz kaldırmamak için hızını azalttı, yoldan mümkün olduğu kadar uzakta gidiyordu. Devamlı olarak ağaçların arasında kalmaya gayret ediyordu. Gelen giden olmadığını anlamak için gözetlemede olan bir kimse, yollardan gözünü ayırmazdı. Bu nedenle, yoldan uzak kaldığı süre, görünmesi olanağı azdı ve o ölçüde görünmeden yaklaşabilirdi. Gözetleyiciler kuzey yoluna pek bakmazlardı, zira teğmen Gus Rybolt ve adamları güneyden geliyorlardı. Ama yaklaştığı her metre ile görülme ihtimali artıyordu... görülürse de hayatı ile öderdi bu hatasını.

Ardıç ağaçları topluluğunun altına gelince gem kastı, şapkasını çıkardı ve terini sildi. Eğer doğru tasarlamışsa biraz ilerde bir yerde, yirmi ilâ ikiyüz kızılderili gizlenmişler bekliyorlardı. Ama bu konuda biraz daha düşününce sayılarının yirmiden daha fazla olamayacağına karar verdi.

Bannock'lu savaşçıların çoğu kaledeki marazada olmak isteyeceklerdi. Burada ise, baskın avantajına sahiptiler. Talih kendilerine yardım ederse ateşlerini sadece sekiz kişi üzerinde toplayacaklardı, iki üç tüfek bir tek kişiye nişan almış olacaktı. İlk yaylım ateşten sonra ortalıkta kimse kalmazdı. Bütün pusu bir iki dakikalık bir an meselesiydi.

Üzengileri üzerinde doğrulan Kilrone dağın yamaçlarına doğru, açıklığın olması gereken yere baktı. Bloody Run sıra dağlarının ucu belirli idi, bu ucun tabanında, henüz görünmemekle beraber, eski posta arabası istasyonu vardı, tabii eğer yakılmadıysa. İstasyonun solunda, Santa Rosas'ların bittiği yerde geçidin vadiye açıldığı ağız bulunuyordu.

Ya kızılderililer, birlik geçitten çıkarken değilde girerken hücum etmeğe karar verirlerse ne olurdu? Bu durumda çok geç kalmış olurdu. Bu zamana kadar, hiç kuşkusuz, birlik katliam edilmişti bile. O halde yapılacak şey, geçide girip birliği, hücuma uğramadan önce uyarmaktı.

Dağın kenarını izlemek suretiyle yoluna devam etti, her gördüğü örtüden yararlanıp gizlenmeye çalışıyordu. Bununla beraber kısa bir süre sonra görüleceğini ya da açığa çıkmak zorunda kalacağını biliyordu.

Şimdiden açığa çıksa ne olurdu? Açığa çıkıp, istasyona doğru yollansa? Kızılderililer ona ateş ederek ya da izleyerek pusularını bozmayı göze alabilirler miydi? Atından indi ve Andorno deresine doğru gitti. Dere yatağında az bir su vardı, hem kendisi su içti hem de atını suladı.

Geçidin ağzına doğru baktı. Ova dümdüzdü. Bir ağaç ya da bir çalılık yoktu, sadece alçak boylu ot ve bir kaç çöl bitkisi vardı. En iyisi açığa çıkmaktı. Yavaş yavaş gitmesi iyi olurdu. Hızlı giderse amacını anlayabilirlerdi kızılderililer. Yavaş yavaş gitmeli, yorgun ve başıboş dola-

şan bir kovboy hissini vermeliyid; bölgeden güneye doğru uzaklaşan bir kovboy gibi davranmalıydı.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve önündeki sıcaktan kavrulan tozlu düzlüğe baktı. Sanki beyaz ve hareketsiz bir şekildeydi, parlak güneş, gölgesiz bir arazi. Burada kendisini izlemeye kalkarlar, ya da üzerine gelirlerse, şam biberi gibi yanardı. Bununla beraber Rybolt'u uyarmak için bundan daha iyi bir davranış da olamazdı hani.

Eğer cesaretle ve gelişi güzel bir şekilde açığa çıkarsa, onu Cane Springs'teki eski istasyona giden bir atlı sanırlardı. Eğer dağın eteklerini izleyerek gizlene gizlene gider ve görülürse, birliği uyarmaya giden ve ellerinden kurtulmaya çalışan biri olduğunu anlarlardı.

Peki, düzlüğü geçince ne olacaktı? Birden aklına istasyon binalarının arkasındaki kayaların arasında, dağın üzerinden aşıp geçide inen bir patika olduğu geldi.

"Pekâlâ, at efendi," dedi neşeli bir sesle, "bu tehlikeyi göze alalım." Eliyle işaret etti. "Bu düzlüğü geçip karşıya gideceğiz."

Kır at şevkle yola atıldı ise de Kilrone gemleri kasıp, yavaşlatıncaya kadar tuttu.

Kısa bir süre dağın eteğini izledi sonra aniden düzlüğe çıktı. Arkasına bakmaksızın devamlı sürdü atını, karşısına bir şey çıkmasını beklemeyen insanların rahatlığı içinde ilerledi. Yüz metre... ikiyüz metre... her an bir mermi bekleyerek, kafasının derisi gerilerek ve sırtından aşağı soğuk terler dökerek.

Arkasından ok atabilirlerdi, ama bunun için peşinden gelmeleri yaklaşmaları gerekli idi. Kaldı ki, onun da silâhla cevap vereceği belli idi. Silâh sesi ise, kanyon içinde yankılar yapıp, askerleri uyarabilirdi.

Tozlar arasında nal izleri gördü... Taze izler. Rüzgârın devamlı olara kestiği bu düzlükte, at izleri ne kadar süre

ile şeklini koruyabilirdi? Biri, son birkaç saat içinde bu düzlükten geçmişti. Kendi gittiği yönde, at binen biri... Kim?

İyi bir at olmalıydı. Uzun adımlı, iyi bir at... Aynı zamanda iri bir attı da. Dave Sproul? Ama o, gezinti arabası kullanırdı. Fakat, böyle bir durumda, kendi varlığının bilinmesini istemediği bir durumda da gene araba kullanır mıydı?

Diğer taraftan, binici, tamamen bir yabancı da olabilirdi. Oregon - Idaho bölgesindeki kızılderili belâsından kaçmak için güneye giden bir adam olabilirdi.

Kilrone, düzlükte bir buçuk kilometre kadar ilerlemişti. Geçidin ağzında pusuda bekleyen kızılderililer varsa, şimdiye kadar onu görmüşlerdi. Ara sıra, geçide doğru bir göz atıyordu. Ve yönünü belli belirsiz o tarafa doğru kaydırıyordu. Acaba Bannock'lar nerede idi. Merak etti. Belki de Chimney ya da Porcupine dereleri arasındaki sırtta olabilirlerdi.

Aniden paranın taşındığı arabayı gördü. Önce, bir namludan yansıyan güneş ışığı gözünü aldı. Sonra da arabanın tepesi görüldü. Derhal kır atı mahmuzladı ve geçidin ağzına doğru dört nal koşturmaya başladı. At, henüz, hızını almamıştı ki, altı yedi kızılderilinin tam önündeki Tony Creek'ten çıkıp, üzerine doğrulduğunu gördü.

Barney Kilrone, centilmen, maceraperest, asker ve kovboy — kendi kendine düşünüyordu, — *işte kendini göstereceğin an geldi. Ya bu badireden kurtulursun, ya da unutulur gidersin.*

Kanyona doğru, kızılderililerin üzerine dörtnal at kopardı. Colt'u eline aldı ve bir el ateş etti. Bununla kızılderililerden birini vurmayı beklemiyordu, amacı yaklaşmakta olan askerleri uyarmaktı.

Ufak bir tepenin üstüne çıktığında, bir atlının askeri

konvoya yaklaştığını, onların da geleni karşılamak için yavaşladığını ve askerlerden ikisinin üzengileri üzerinde kalkıp kendisine doğru baktığını gördü.

Kızılderililer iyice yaklaşmışlardı. İçlerinden biri, kaçmasını engellemek için yana doğru kaymaya başlamıştı. Birden atını yavaşlattı ve sonra da üstünden atladı. Ayaklarını açıp durdu, tabancası elinde idi. İyice yaklaşmalarını bekledi sonra tabancasını doğrultup en yakında olanın göğsüne bir mermi yerleştirdi. Atılan bir mızrak gömleğini sıyırıp yere saplandı, omuzunda bir yanma hissetti, bir at ona çarpıp yere yuvarladı. Kilrone doğrulurken ateş ediyordu. Öğlenden sonrasının sessizliği bir anda silâh sesleri ile bozulmuştu.

Kızılderililer dönüp tekrar üstüne geldiler. Kilrone atının biraz ötede, yanda durduğunu gördü. Yeniden ateş etti, kızılderili atının üzerinde bir kez sallandı, Kilrone bir daha ateş etti. Yanına iyice sokulmadan Kilrone kendini çimenli bir bayırdan aşağı atıp bir su akıntısı içine düştü, ayağa kalktı ve bir atlı tam üzerine gelirken, oradaki bir çalılığın içine balıklama atladı. Bir mızrağın pantalonunun paçasını delip geçtiğini hissetti, çalıların arasında bir takla attı ve yeniden ayağa kalktı.

Doğrulduğu anda, bir kızılderilinin ufak bir çalı kümesini dolandığını ve elindeki oku kaldırıp gererken kendisine nişan aldığını gördü. Ok daha yaydan kurtulmadan, kendisini yere attı ve atarken de ateş etti. Mermisinin boşa gittiğini anlayınca bir daha ateşledi silâhını. Dik bir bayırdan aşağı kayarak derenin içine girdi. Dizlerine kadar suyun içinde tabancasındaki boş kovanlardan birini çıkardı, yerine bir mermi sürdü, bir tanesini daha boşalttı ve yeni bir mermi daha yerleştirirken bir kızılderilinin suyun içinden gelerek kendisini aradığını gördü. Hiç vakit kaybetmeden hemen çalıların içine daldı gene.

Doğrulurken bir dal kırıldı ve Bannock o tarafa dönüp sese ateş etti. Mermi kafasının hemen yanından bir dala çarptı ve kırdı onu ama Kilrone ateş etmeye cesaret edemedi. Attığını vurması gerekiyordu, onun için gelişigüzel ateş edemezdi. Silâhına iki mermi sürebilmişti, daha kaç mermisi vardı — üç mü yoksa dört mü?

Kızılderili atını, dere yatağının dik şevinden yukarı çıkmaya zorluyordu ama atın ayakları kaydığından çıkamıyordu. Kızılderili tekrar ateş ettiyse de, atının hareketlerine uymadığı için nişanı bozulmuştu. Çalılar biraz aralandı ve Kilrone ateş etti, mermisinin kızılderilinin yanağından kan çıkardığını gördü, diğer taraflardan üzerine mermi yağmaya başlayınca, yere yattı ve yerini değiştirdi. Çalıların arasına iyice çekildikten sonra yeniden tabancasına mermi sürmeye başladı... bir tane, bir tane, bir tane daha.

Çalılar arasında sürünerek ilerlerken hayvanlar tarafından açılmış dar bir iz gördü ve izi takiben ilerlemeye başladı.

Bir an durup tabancasındaki son boş kovanı da atıp bir mermi daha sürdü. Emekleyerek ilerlerken az ötede duran atını gördü, otuz metre kadar ötede idi. Aniden yerinden fırlayıp atına doğru koştu. Ürken at dönüp kaçmak istedi ama Kilrone ona seslendi. At, tanıdığı sesini duyunca bir an tereddüt ederken, Kilrone yetişti ve eyerin kaltağını yakaladığı gibi atın üstüne sıçradı. Az kalsın elindeki tabancası düşüyordu.

Bir mermi eyerin arkasına çarpıp sekti ve zaten ürkmüş durumda olan at bir anda yay gibi ileri fırladı ve çalıların arasına daldılar. Kilrone atı doksan derece döndürdü ve uygun bir yerden dere yatağının şevini tırmanıp düzlüğe çıktılar.

Elli metre kadar ötede önünde bir at yerde yatıyordu,

koşumlarından kurtulmak için çabalıyor, debeleniyordu. Bir asker vurulmuş yere düşmüştü ve diğer askerler soğuk kanlılık ve dikkatle ateş ediyorlardı.

Bir savaş nağrası atıp onların üzerine doğru yöneldi, bir askerin tüfeğini doğrultup kendisine nişan aldığını, fakat Rybolt'un elini askerin omuzuna dokunduğunu ve öbürünün de tüfeğini indirdiğini gördü. Bu süre içinde iyice yaklaşmıştı, onların yanına geldiğinde atından atlayıp yanlarına uzanıverdi. "Sizi uyarmaya geldim, kaleye hücum ettiler, Paddock, Mellett'e yardım için gitti." dedi bir solukta.

Yerde sürünerek ölü ya da yaralı yatan bir askerin yanına gitti, tüfeğini ve fişekliğini aldı. Derhal ateş etmeye başladı. Kızılderililer döndüler ve tüfeklerin menzili dışına çıktılar.

"Kilrone, değil mi?" diye sordu Rybolt. "Bu bölgede bir yerde olduğunuzu duymuştum. Ne oluyor?"

Kilrone, yattığı yerden dizleri üzerine doğruldu, diğerleri süngüleri ile kendilerine bir sütre kazarlarken o olan bitenleri kısaca anlattı. 'Sizi durdurmaya gelen beyaz adama ne oldu?" diye sordu.

Rybolt eliyle ilerisini işaret etti. "Orada yatıyor." dedi. Kilrone ilk hücumda öldürülen kızılderililerin arasında yatan kır saçı adamın cesedini gördü.

Kilrone bowie bıçağını çıkarıp çimen tabakalarını kesmeğe başladı. Kalıp halinde çıkardığı bu toprak parçalarını üst üste koyup kendine bir baş sütresi hazırlamaya başladı. Bulundukları yer hiç de kötü değildi. Kızılderililer onları açıkta yakalamak istemişlerdi. Bu nedenle onlara gayet mükemmel bir ateş alanı sağlamışlardı.

Kirone, kendisine iyi bir siper hazırlayıncaya kadar çalışmasına devam etti. Ancak işini bitirdikten sonra olduğu yerde hareketsiz kalıp yattı. Burnuna toz ve barut ko-

kuları geliyordu, kendi ter-kokusu keskin bir halde burnunu yakıyordu, sırtından da toprağın serinliğini hissediyordu. Bu badireden de sağ salim çıkmıştı, hiç olmazsa şimdilik... Kızılderililer neredeydi? İlk hücumları boşa çıkmıştı. Hücum edenlerin üçte biri yerde yatıyordu — ölü ya da yaralı olarak. Çevrelerine zaman zaman atılan mermiler düşüyordu ama onlar karşılık vermiyorlardı. Hepsinin silâhı dolu bekliyorlardı.

"Kaç kişi olduklarını sanıyorsun?" diye Kilrone sordu.

"Otuz kadar... fazla yoklar." diye Rybolt cevapladı. Çevresini bir kez daha yokladıktan sonra, "Attığın silâh bizi uyardı ve hayatımızı kurtardı. Erlerden biri uzaktaki toz bulutunu görmüştü, o sırada atlı çıktı karşımıza. Bu beni rahatsız etmişti çünkü senin çıkardığın toz bulutu bir hayli geride idi ve bu adamın da nereden ve nasıl çıktığını anlayamamıştım. Sonra silâh sesini duyduk. Bir maraza çıkacağını anlamış ve kendimizi hazırlamıştık ki kızılderililer üstümüze ateş açtılar."

Bir süre sonra sordu, "Bayan Rybolt'u gördünüz mü kalede?"

"Evet, gördüm teğmenim. Kaleden ayrıldığımda çok iyi idi ve iki kişilik iş görüyordu." Sonra depoya nasıl geçtiklerini anlattı.

"Orası iyi ve sağlam bir yapıdır," dedi Rybolt, "sanırsam orada bir süre dayanabilirler."

Üzerinde bulundukları tepecik güneşten kavruluyordu. Porcupine deresinde buz gibi akan suyun sesini duyuyorlardı. Atları vurmak için bir deneme yapılmamıştı, ilerde yatan at her halde bir raslantı sonucu vurulmuş olmalıydı. Sproul altın'ı nakletmek için aynı arabayı ya da atları kullanmak gereğini duyduğundan bu şekilde emir vermiş olmalıydı.

Sproul neredeydi? Yakınlarda bir yerde miydi? Hatta şimdi bile araba istasyonunda bekliyor olabilir miydi?

KISIM XV

Bloody Run Dağlarını gölgeler kaplamaya başlamıştı. Atlar, oldukça derin bir dere yatağında, arabanın yanında toplanmışlardı. Erler süngü ve bıçaklarıyla çalışarak kendilerine duruma göre esaslı sayılacak siperler kazmışlardı. Çevrelerinde buldukları kırık dalları da siperlerin önlerine koymuşlar, bir cins duvar meydana getirmişlerdi.

Gus Rybolt bir askerdi, tecrübeli ve dikkatli bir subay. Siperler tamamlanıncaya kadar kimsenin dinlenmesine izin vermemişti. Dere yatağı pek derin değildi fakat bir az ilerde akan çay ile birleştiği yerde, oldukça büyük bir çukur meydana getiriyordu. Atlar ile onların başını bekleyen üç er için esaslı bir siper görevi yapıyordu. Diğerleri arabanın yakınına mevzilenmişlerdi.

Rybolt soğukkanlı, etkili ve her ihtimali düşünen bir kişiydi. Kilrone dere yatağının bir yerinde, seken mermilerden ve güneşten kendisini koruyacak bir yer buldu ve dinlenmek üzere uzandı.

Şaşılacak bir çabuklukla uyudu. Uyandığı zaman etrafını dinledi sonra kahvesini yudumlayan Rybolt'un yanına gitti. Arasıra yanlarına düşen ya da arkalarındaki duvardan seken mermilere aldırış etmiyorlardı.

"Kahve içer misin?" dedi Rybolt ve eliyle kahve güğümünü işaret etti. "Fazla bardaklar orada."

Yanına oturduğu zaman Kilrone'a "Hiç kimse bu parayı, daha güçlü ve daha şiddetli bir savaş çıkarmadan biz-

den alamaz. Kanıma göre bir daha hücum etmezler." dedi.

Kilrone da aynı şekilde düşünüyordu. Sproul ani ve baskın tarzında bir hücum düşünmüş ve çabuk bir zafere göre plânlarını yapmıştı. Sonra kızılderililer kaledeki yağmaya giderken, kendisi de altın ile yüklü arabayı alıp gidecekti.

Kilrone'un uyarması ve Rybolt'un uyanıklığı herifin plânlarını altüst etmişti. Rybolt bir erini kaybetmişti ama hepsi o kadardı. Şimdi esaslı mevzilenmiş ve yerinden kolay kolay atılmayacak şekilde savaşa hazırlanmıştı. Onu yerinden söküp atmak için çok daha büyük bir kuvvet gerekliydi. Uzun süre de burada kalabilirlerdi. Yiyecek ve cephaneleri boldu.

"Karanlık basınca," dedi Kilrone, "buradan çıkmaya çalışacağım. Posta arabası istasyonunu bir kez kontrol etmek istiyorum."

"Bekle... güvenli hareket et. Kızılderililer sabahleyin giderler."

"Bu akşam," dedi Kilrone, "çok şey bu işe bağlı."

Sessizlik ve beklemek, karamsar bir his uyandırdı onda. Birden herşeyden uzaklaşmak istedi. Savaştan, kavgadan, kuzey Nevadadan, Denise ve Frank Paddock'tan ve onlarla ilgili herşeyden kaçmak istedi. Frank talihliydi, Denise'e sahip olmuştu. Bir yerden bir yere gitmek kişiye ne kazandırıyordu ? Kendisinin bir yeri olmayacak mıydı ? Onların yakınında olmak da bu hislerini kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Tabii şimdi ayrılmasına, her şeyi yüz üstü bırakıp gitmesine imkân yoktu. Bir çok tanıdığı kişi için, onların yararı için, bu işi bitirmeliydi. Dave Sproul'u yakalamalıydı. Ne olacaksa olmalı fakat Dave Sproul'un maskesi düşürülmeli,

batı topraklarından atılmalıydı. Çok kişi, beyaz ve kızılderili, onun yüzünden nahak yere ölmüştü.

Bundan sonra tekrar başka yerlere at binecekti. Bunu söylerken bile, gene günlerce yalnız başına at sırtında daha bir çok gün geçireceğini biliyordu. Bir yerde hayatının akışı değişmişti, bir yerde treni kaçırmış, yalnış vagona atlamıştı galiba. Çok yer dolaşmış, çok yer görmüştü. Avrupa'da ve Amerika'da. Ama bu, yalnız batı topraklarında bir evinin olmasını istiyordu.

Serbetçe at binip dolaşmak üzerinde konuşmak belki iyi idi ama şimdi böyle hissetmiyordu. İnsanın şapkasını astığı her yer ev, olamazdı. Tek at, tek mızrak kavramı artık anlamını kaybetmişti. Bir şeyin eksikliğini duyuyordu. Bir erkeğin, bir kadına ihtiyacı vardı... Akşamları dönüp geleceği, sahip olduklarını paylaşacağı, 'şuna bir bak hele' diyeceği bir kişiye muhtaçtı. Şimdiye kadar çok güzel şey görmüştü ama yanında paylaşacağı ve konuşacağı ya da dinleyeceği bir kimsesi olmamıştı, atından başka.

Artık Rybolt'un merak edilecek bir tarafı kalmamıştı. Adam iyi bir subaydı, sert fakat adamlarını düşünen bir askerdi. Baskın ihtimali kalktıktan sonra ne yapacağını biliyordu. Duruma hakim olmuşlardı. Başlarının belâya girmesi için, bundan daha çok sayıda kızılderiliye ihtiyaç vardı. Kuzeydeki hücum bitmiş olsa bile, kimse oradan buraya gelmezdi. Oradakiler Bitterroots ya da Beavershead dağlarına kaçıp izlerini kaybetmeye bakacaklardı. Bir kaçı da Steen dağları bölgesine gizlenmeye giderdi.

Kilrone kır ata gitti, eyer takımı çıkarıp hayvanın yerde yuvarlanmasını seyretti sonra avucuna topladığı otlarla onu bir güzel ovdu. Hayvanı derede suladıktan sonra tekrar eyeri kapadı.

Çevreden tek tük tüfek sesleri geliyordu. Kızılderililer savaş zevkini kaybetmişlerdi. Gece bir hücum daha yapa-

bilirlerdi ama sabahı beklemeleri daha muhtemeldi... eğer o zamana kadar kalırlarsa tabii. Burası kolay hücum edilir bir yer değildi. Dere yönünden yaklaşmaları olanağı hiç yoktu. Diğer kesimlerde ise açıkta ve tepeye doğru hücum etmeleri gerekliydi.

Kilrone kahve içti ve bir az kurutulmuş et yedi, karanlığın iyice bastırmasını bekliyordu .

Gus Rybolt yanına geldi. "Gidiyor musun ?"

"Cane Springs'e bir bakmam gerek. Eğer Sproul civarda ise, orada olmalı."

"Orada olacağından emin gibi konuşuyorsun. Onun bir sahtekar olduğunu hep biliyordum ama kızılderililerle de işi bu kadar ileri götüreceği hiç aklıma gelmemişti."

Gece yarısından önce Kilrone atını dere yatağından çıkardı, Rybolt ile vedalaştı ve atını yedekleyerek, tepenin yamacını izleyip yürüdü. Bir kaç adımda bir durup çevresini dinliyordu. Rüzgar ve ufak hayvanların çıkardığı seslerden başka bir şey duyulmuyordu. Uzaklardan bir çakalın ulumasını duydu. Derenin kumlu yatağını izleyerek elli metre kadar yürüdükten ve bütün seslerinin normal olduğuna kanaat getirdikten sonra atına bindi, Tony Creek'e doğru yollandı.

Çayı geçtikten sonra tekrar durup dinledi. Ortalıkta dikkatini çekecek bir ses duymayınca yoluna devam etti. Çayın kaynağına geldiğini yüzüne çarpan rutubetli rüzgarı duyunca anladı. Kaynağın çevresinde bir sürü ufak gölcükler olduğunu biliyordu. Ve istasyon binaları onların hemen kuzeyinde idi.

Kır atı çalıların arasında bırakarak binalara doğru yürüdü. Uzun ve alçak damlı bir bina, bir sundurma ve bir kaç ağıl vardı.

Bir kaç dakika durup bekledi, geceyi iyice dinledi. Hava açık ve çok yıldızlı idi, gözleri karanlığa alışmıştı. Bi-

nanın yanındaki ağaçların koyu gölgeleri hariç çevresini iyice görebiliyordu.

Ağılda at yoktu ama havada çok hafif, belli belirsiz bir duman kokusu almıştı. Çok dikkatle hareket ederek avluyu geçti ağılı izleyerek binaya yaklaştı.

Belâ kokusunu almıştı. Ağılın köşesinde durup tekrar dinledi. Binada sanki hiç kimse yoktu. Pancurlu pencerelerden hiç ışık görünmüyordu. Kapı bir az aralıktı. İleriye doğru bir adım atınca ayağının altında bir şeyin kaydığını hissetti ve eliyle ağılın direklerinden birini yakalayıp düşmesini önledi. Merakla diz çöktü ve eleleriyle yeri yokladı.

Çamur... çizmesinin altında çamur vardı.

Son günlerde çok yağmur yağmış olmasına rağmen, etrafta çamur yoktu. Zira burası, kuru, susuz bir arazi olduğundan, bütün suyu hızla çeker ya da ufak akıntılarla suları derelerde, çaylarda toplardı. İstasyonun etrafındaki toprak her zaman için kuru olurdu... sadece arkasında, bir az önce geçtiği gölcüklerin çevresi çamurlu olurdu.

Elleriyle toprağı yoklamaya devam etti. Toprağın daha yumuşak olduğu ağıl çevresinde parmakları ile bir iz buldu. Eliyle izi yokladı ... bir nal iziydi bu, kenarlarında çamur olan bir nal, çamur hâlâ ıslaktı. Topukları üzerine oturdu.

Eğer bu çamur buraya öğleden sonra getirilmiş olsaydı şimdiye kadar kuruması gerekirdi, zira hava çok sıcaktı. Onu getiren her kimse hâlâ çevrede bir yerde olmalıydı. Onun buraya güneş battıktan sonra gelmiş olması gerekirdi... belki de karanlık bastıktan sonra. Kendisinin görülmesini istemeyen bir adam.

Nal izi ufaktı. Dave Sproul'un binebileceği bir atınkinden çok daha ufak.

Karanlıkta yoklamasına devam eti, gene bir nal izi da-

ha buldu sonra bozulmuş ve basılmış bir sürü karışık izler. Demek ki adam atını buraya bağlamış ve içeri girip çevresine bakınmıştı.

Hâlâ burada mıydı? Uzak bir ihtimal olarak göründü ama adamın geç vakit buraya geldiği bir gerçekti. Kimdi bu? Buraya niçin gelmişti?

Geçmiş yıllarda Barney Kilrone bir şey öğrendiyse, o da beklemekti, beklemenin gereğini çok iyi biliyordu. İnsan bekleyince, bir çok hallerde olduğu gibi, belâ kendiliğinden uzaklaşıp gidiyordu. Bazı hallerde acele davranmak kötü bir politika oluyordu. Eğer o binanın içinde bir adam varsa er geç hareket edecekti; hareket edince de ses çıkaracaktı.

Kilrone içerdekinin Sproul olacağını sanmıyordu. Bir süre bekledikten sonra içerden gelen çok hafif bir ses duydu, belli belirsiz bir çatırdama sesi. Değişen ısı nedeniyle oturan tahtaların sesi miydi acaba? Yoksa ufak bir hayvanın neden olduğu ses mi? Sonuncusu olmadığından emindi.

Bir dakika kadar sonra aynı sesi gene duydu. Binanın içinde bir hareket vardı.

Kilrone kalbinin hızla çarptığını duydu. Derin bir nefes aldı ve gene bekledi. Başkaca bir ses duymadı, hiç bir şey görülmüyordu. Harekete geçmemek için kendisini güç tutuyordu. Ensesi kaşındı ve avuçlarının terini gömleğine sildi.

Pencerede bir hareket mi görmüştü? Yoksa hayali mi çalışıyordu?

Ölü askerden aldığı tüfeği atında bırakmıştı. Yanında sadece tabancası ve bıçağı vardı. Karşılaşacağı şey neyse, zaten yakın bir gavga olacaktı.

Sproul? adamı önce önemsememişti. Sproul buraya gelip bekleyebilirdi, Kilrone'un hesabını görmek için, onun

buraya geleceğini tahmin edebilirdi.

Vadide her şey sakindi. Kızılderililer şafağı bekliyor olmalıydılar ya da hücum etmekten vazgeçip gitmiş olabilirlerdi. Ne de olsa burada yağmalanacak pek bir şey yoktu onlar için.

Birden, kapıda bir şey kımıldadı. Sallanan bir adam belirdi, bir an kapının pervazına dayandı durdu, sanki oraya tutunmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Bir iki adım attı ileriye doğru ve olduğu yere yığıldı kaldı.

Şaşkınlıkla Kilrone bir adım attı sonra durdu. Adam yüz üstü açıkta yatıyordu. Hava aydınlıktı ve sessizdi. Kapının önündeki sertleşmiş açık renkli toprak üzerinde siyah bir gölge gibi yatıyordu. Açılmış sağ kolunun az ötesinde yere düşen tüfeği duruyordu.

Uzun bir süre Kilrone geride durdu. Görünüşe göre adam yaralıydı ya da ölüyordu.

Bir dakika, iki dakika bekledi. Bir kaç adım attı, ahırın gölgesine girdi, hiç bir şey olmadı. Bir kaç adım yaklaştı, daha aydınlık bir yerde kısa bir süre görülecek şekilde durdu, tekrar karanlığa çekildi. Gene bir şey olmadı. İlerledi, adamın yakınında durdu öne doğru eğilip adamın yüzünü görmeğe çalıştı.

"Ne oldu ?" diye sordu "Neyin var ?"

Adam inledi ve Kilrone onu omuzundan sol eliyle tutup çevirmek istedi. Adamı tam döndürmek üzereyken aniden, adamın sol elinde bulunan bir derinjer (1) yüzünün önünde patladı.

Kilrone'un aklı, adamın elinde bulunan tabancadan yansıyan ışığın daha ne olduğunu anlamadan önce, eli harekete başlamıştı. Uzun tecrübelerin sağladığı hareket yete-

---

(1) Derinjer : Çift namlulu, tek atımlı ufak tabanca. Tek namlulu ve ağızdan dolma cinsleri de vardır.

neği ve gelişmiş içgüdüsü, bu kritik an da da kendisine ihanet etmemişti. Aklı bile daha hileyi anlamadan, elindeki tabancası ateşe başlamıştı.

Derinjer yüzünün önünde patlamış, bir şey yanağını sıyırıp geçmişti. Her ikisi için atış mesafesi çok kısa idi. Yerdeki adam, her şeyini bir tek atışa bağlamıştı... ve karavana atmıştı.

Kilrone adamın omuzunu bırakmış ve kendisine hakim oluncaya kadar üç el ateş etmişti.

Bir adım geri çekildi, tabancası elinde hazırdı. Eğildi ve bekledi.

Yerdeki adam bir süre hareket etmedi, sonra bir ayağı kımıldadı, ayak burunları yere gömüldü, sonra ayağı uzandı kaldı.

Tabancası hazır, Kilrone adama yaklaştı, ayağının ucuyla adamı döndürdü. O akşam Empire'de barın yanında durup da marazaya karışmayan adamdı bu.

Az aşık altında akan kanı gördü, yavaş yavaş adamın altında toplanıyordu. Ayağının ucuyla derinjeri ileriye itti, adam gözlerini açtı.

"Talih," dedi mırıltılı bir sesle, "çok talihlisin."

"Dave Sproul mu gönderdi seni ?"

"Senin hesabını görecek. Daima hesap görür o."

"Benimkini göremez. Bu sefer ben onun hesabını göreceğim. Onu, ellerimle döveceğim."

Cevap yoktu. Ölüm yolculuğuna çıkmış olan adam güçlükle nefes alıyordu. Çirkin bir sesti bu. "Gör... gör... mek... ister... dim." Adamın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. "Temizlememe ... ra... mak kalmıştı."

"İyi bir numaraydı."

Barney Kilrone adama baktı, Sproul ona ne kadar para vermişti. Çok fazla bir şey olmasa gerekti. Her ne ka-

darsa bunun bedeli değildi her halde. Hiç bir şey, hiç bir zaman ölümün bedeli olamazdı. Cürüm ne kadar saçma bir şeydi. İşte şimdi ölüyordu... kaç dolar için ? İkiyüz dolar. Daha az için ölenleri bilirdi. Artık onlar için ne kadın vardı, ne parlak ve muhteşem sabahlar, ne eğlence ve ne de kahkaha... hepsi bitmişti...

"Haber iletmemi istediğin kimse varmı ? diye sordu. Mektup yazarım."

Adam tekrar gözlerini açtı. Nefesleri sıklaşmış fakat hafiflemişti. "Hiç kimsem yok. Olmadı da... bir zamanlar... bir kızılderili kadınım vardı." Bir süre sustu, gözleriyle yerde bir şey arar gibi baktı. "İyi bir kadındı... ona bile lâyık değildim." dedi pek seçik olarak.

"İstediğin kimse varsa söyle, yazarım ona." Cevap yoktu, sonra Kilrone ekledi. İsmin ne senin ? İlân tahtasına korum ismini. Tanıyan biri olmalı... bir yerde. İnsan bu dünyada bir iz bırakmış olmalı."

"Poole," dedi adam sonra ekledi, "Beşinci süvari alayının iz sürücüsü idim bir zamanlar. Kızılderilileri tanırdım."

Uzun bir dakika geçti, adam tekrar gözlerini açtı. "Ne bekliyorsun ?" dedi.

Kilrone topukları üzerine çöktü. "Beni öldürmeyi denedin Poole, ama gene de hiç kimsenin yalnız ölmesini istemem... böyle ölmemeli insan. Bekleyeceğim." dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Poole, "Mersi... uzun sürmez." dedi.

Kilrone şapkasını arkaya itti. Gün sıcak olmasına rağmen gece serindi. Çakallar ulumaya başlamışlardı. Bir yarasa yakından uçup ilerde bir yere kondu.

Ölen adam aniden konuşmaya başladı. "Mag ? Mag ? Allah kahretsin Mag, Ben hiç..."

Hepsi bu kadardı.

Kilrone ayağa kalktı içinden ona karşı bir düşmanlık duymuyordu. "Demekki biri varmış." dedi kendi kendine "Yoksa kızılderili kadına taktığı isim miydi ?"

Yarı karanlıkta bir kürek sesi duyuldu, toprak kazan bir kürek sesi, duran tekrar çalışan; duran bir az sonra gene çalışan bir küreğin sesi gecenin sesizliğini doldurdu. Daha sonra, ağacı kazıyan bir bıçak sesi duyuldu.

Daha sonra uzaklaşan nal sesleri... gecenin sessizliği eski halini aldıktan bir süre sonra bir tek çakalın uluması.

KISIM XVI

Binbaşı Frank Paddock ayık, uyanık ve kumandan olarak birliğini dörtnalda tepeden aşağı indirdi. Onlara esaslı bir yürüyüş yaptırmıştı, sadece bir kaç kez kısa süreli mola vermişti. Ancak su içmeye ve bir kaç lokma yemeye yeterli bir süre, sonra hepsi tekrar eyerde idi. Uyku için zaman yoktu ve hiç kimse de uyumak istemiyordu zaten.

Birlikte, kalede karısı ve çocuğu olanlar vardı. Kimsesi olmayanlar da vardı, ama hepsi sapına kadar askerdi. At binmeye, uykusuz kalmalarına küfür ediyorlardı. Sonra subaylarına küfür etmeye başladılar, birer birer, ama hepsine. Hem de iyi küfür ediyorlardı. Büyük İskenderin askerleri, Romalı Lejyonerler ve Napolyon'un askerleri gibi küfür ediyorlardı. Daima iyi askerlerin yaptığı gibi küfür ediyorlardı ve gene her iyi asker gibi de iyi savaşıyorlardı.

Kalenin yanındaki tepeden aşağı rüzgâr gibi indiler, kaleye yaklaşırken yayılmaya başladılar, Atlar dolu dizgin, tüfekler elde ve borazan hücum borusu çalarken hücuma geçtiler.

Askerlerin hücumunu gören kızılderililer daha onları uzaktan görünce savaşı bırakmışlar, kaçma hazırlıklarına başlamışlardı. Hepsi şimdi kendisine bir at yakalama uğraşı içindeydi.

Kızılderili hiç bir zaman budala olmamıştır. Bir savaşı kaybettiğini anlayınca oradan uzaklaşır, hiç ısrar etmeden. Çünkü her zaman başka bir gün vardır. Ama bu kez o baş-

ka gün onlar için hiç gelmeyecekti ama bunu bilemezlerdi. Kızılderilide hem cesaret ve hem de mantık vardır. Bu kez mantığı ona bu şartlar altında savaşa devamın yararsız olduğunu söylemekte idi.

Birer hayal gibi, hepsi gecenin karanlığında kayboldular. Onlar için her yer yoldu ve akıllı kişi onları bu kadar çok sayıdaki yolda izlemeye kalkmazdı. Bir anda kızılderililer canla başla ve bütün korkunçluğu ile savaşan adamlarken, şimdi tıpkı sıcak rüzgârda eriyen kar gibi ortalıktan, bir anda kaybolmuşlardı. Ve onlarla beraber Medicine Dog'un hayaleri de kaybolmuştu.

Her şeyi düşünmüş, iyi plânlamıştı ve plânı başarılı olacaktı. Fakat bir avuç insanın, bu kadar kişiye karşı koyabileceğini kim düşünebilirdi? Bu adamlar savaşçı idi, çok iyi savaşçılardı. Medicine Dog iyi savaşçılara yalnız saygı duyardı.

Şimdilik doğuya at binmesi gerekliydi hem de çok hızlı olarak. Tanıdığı iyi bir kızılderili ajanı vardı ona gider ve "Ben, Medicine Dog... iyi kızılderili." derdi.

Kendi kendine güldü. Ona inanırlardı. Sırtını okşarlar bir battaniye verirler ve kucağını yiyecekle doldururlardı. Tabiî diğer kızılderililer durumu biliyorlardı ama konuşmazlardı.

Atı iyi idi, bir tüfeği, bir tabancası vardı. Bir kaç tane daha iyi atı nerede bulacağını biliyordu, şimdi onlar sahipsiz kalmışlardı... Bir saat sahibi olmayı çok isterdi — daima büyük ve bir altın saat sahibi olmayı pek isterdi. Dave Sproul'un ki gibi. Belki öyle bir saat bulabilirdi. Yalnız bir kulübenin yanından geçerdi elbet bir gün... acelesi yoktu.

Bir depodaki bir avuç askerin üzerine hücum eden kızılderili Napolyon doğuya doğru at sürdü. Bu gece, atların bulunduğu Paradise Valley'de de kamp yapacaktı.

Kaçan kızılderilileri hem kovalayan hem de onlarla çarpışan askerler döndükleri zaman, herkes binanın dışında onları bekliyordu — kadınlar, çocuklar ve hayatta kalan erkekler.

Hopkins umuzundan hafif bir yara almıştı. Bir talihsizlik eseri olarak Dawson, hemen hemen çatışmanın son kurşunuyla vurulmuştu. Geri çekilen kızılderililere ateş etmek için ayağa kalkmışken, savaşçılardan biri arkaya doğru dönmüş ve gelişi güzel attığı bir mermi, zavallı araba sürücüsünü bulmuştu, ölü olarak pencereden aşağı yuvarlanmıştı.

Dışarıda bekleyenlerin arasında Denise yoktu. Kızılderililer kaçınca evine gitmişti. Evi yağmaya uğramıştı ama arta kalan bir şeyler vardı gene. Bir kahve güğümü ile kızılderililerin ele geçiremediği bir paket kahve buldu. Ateşi yaktı ve üzerine kahveyi koyduktan sonra odayı toplamaya başladı.

Betty merasim alanından geçerek yanına geldi. "Sana yardımım dokunabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Denise, "aptalca davrandığımı sanırsın belki ama, bu işi kendim yapmak istiyorum. Ve Frank gelince beni burada bulsun istiyorum."

Betty bir an tereddüt etti, çevresindeki dağınıklığa baktı ve Denise'in ortalığı toplamaktaki gayretini takdir etti. "Talihlisin," dedi, "sana gelen biri var."

"Dr. Hanlon da eve geliyor. Birliklerle geldiğini gördüm."

"Dr. Hanlon benim dayım, onu severim ama kasdim o değildi."

Denise bir iskemleyi yerine koydu, bacağı kırılmış masaya baktı ve sonra bir sandık yardımıyla köşeye yerleştirdi.

"Betty, eğer onu elinden kaçırırsan aptallık etmiş olursun."

"Kimi ?"

"Ona aşıksın," diye cevapladı. "Gözümden kaçtığını sanma. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorsun — en iyisi."

"Ama gezginin biri."

"Hele bir dene bakalım. Bunu onun kadar takdir edecek birini tanımıyorum. Yeter süre evsiz, barksız kaldı zaten."

"Onu dışarda görmedim. Belki de öldü."

Bunları söylerken içinden bir şeyin koptuğunu hissetti ve ilk kez içinde bir korku belirdi. "Belki de geri gelmeyecek."

"Gelir, gelir meraklanma."

Betty Considine, binaların önünden geçip dayısının lojmanına gitti. Büyük bir şaşkınlık içinde hemen hemen herşeyin yerli yerinde durduğunu gördü. Pek az hasar vardı evde. Sadece pencereler kırılmıştı. Eve yağma için giren olmamıştı. Kızılderililere göre Dr. Hanlon bir sihirbazdı. Yaralandıkları zaman kızılderililere de, asker ya da beyaz sivillere gösterdiği aynı ihtimamı göstermişti. Kısmen bu nedenle, kısmen de batıl itikat nedeni ile onun lojmanına dokunmaya cesaret edememişlerdi. Bütün garip şişeler, aletler ve gereçler, hiç dokunulmamış, yerli yerinde bırakılmıştı.

Aynı şekilde, battaniyeler ve yiyecek hariç, revir de yağmaya uğramamıştı. Bütün ilâçlar ve aletler, duruyordu.

Sonra aklına, demir Dave Sproul geldi. Kapıya gidip, güneşe karşı gölge yapmak için elini kaldırdı ve baktı. İlk gördüğü adam, Teale idi. Bir at yakalamış ve yığıntılar arasında kendisine bir eyer arıyordu. Hızla merasim ala-

nını geçti. "Bay Teale," diye seslendi. Adam yabancısı olduğu bu ünvanı duyunca, şaşırdı, arkasını döndü.

"Bay Teale, Bay Kilrone'u bulmam gerek."

"Saygılarımla şunu belirtmek isterim ki hamfendi, evinize dönün ve orada kalın. Ortalık bir hayli karışık. Kilrone'u görürsem, onu görmeyi arzu ettiğinizi kendisine söylerim."

"Yeterli değil. Hog Town'a gitmeden önce onu görmek istiyorum."

O sırada yanlarına Lahey geldi. Bir ata binmişti ve bir de yanında yedek at vardı. "McCracken, Ryan, ve Reinhardt geliyorlar. Haber duyulunca daha da gelen olacak."

"Şimdilik Hamfendi, bana"

"Gerisini söyleme Bay Teale. Hepiniz gidiyorsunuz. Açıklıkla görülüyor. Öyle ise ben de gidiyorum." Lahey'e döndü,. "Bay Lahey, o ata binmek istiyorum."

"Maalesef Hamfendi, binemezsiniz. Hiçbir hanım, Hog Town'a gidemez."

"O atı hemen bana vermenizi istiyorum!"

"Maalesef." Lahey, çok kesin konuştu. "Atı vermeyeceğim."

"Peki öyle ise, bana şunu söyleyin: Bay Kilrone, oraya gitti mi?"

"Hayır, hamfendi. Bildiğimiz kadarı ile hayır."

"Fakat, geleceği kanısındasınız?"

"Evet, geleceğini biliyoruz, eğer kavga edecek durumda ise. Demir Dave ile aralarında bir kavganın olması, zaten çok gecikmişti."

"Ama ölebilir."

"O mu, Sakın ha öyle bir bahse girmeyin. Sproul.a yaptığı muameleyi gördüm. Adamı süprüntüden beter etti. Sproul'u şimdiye kadar korkutan tek adam. Hem de ne korkuttu."

"Demek bana atı vermeyeceksiniz?"

"Maalesef hamfendi. Başka zaman olsaydı, derhal."

Hızla geri döndü ve yürüdü.

Teale sırıttı. "Şu gidişe bakın. Sanki aklını kaçırdı."

"Kavgayı engellerdi." dedi Lahey.

"Belki, fakat kanıma göre, bir kenarda durur, seyrederdi. Erkek gibi düşünen bir kadın O, benden söylemesi." Bir süre arkasından baktı. "Lahey, onu gözden kaçırmayalım. Üçe karşı bir bahse girerim ki oraya gidecek."

"Böyle bir bahse girecek kadar aptal mıyım? Oraya gideceğine beşe karşı bir bahse girerim, nasıl gideceğini bilmemekle beraber."

Mary Tall Singer, aniden Betty'nin yanında bitti. "Gitmek mi istiyorsunuz? Sizi oraya götürürüm." dedi.

"Senin gitmene müsade edemem, Mary. Orada çok kötü adamlar var."

Kızılderili, ona baktı, gözlerindeki bakış alaylı idi. "Öyle mi sanıyorsunuz? Ben gidiyorum... Bir gezinti arabam var."

"Barney Kilrone, Hog Town'ın yakınına güneş doğarken gelmişti. Kaleye ya da Hog Town'a gitmedi. Yorgunluktan bitkin bir halde idi ve yapacak bir işi vardı. Nehrin yakınında kuytu bir yer bulunca, kır atı iyi otların bulunduğu bir yere bağladı ve nehirde güzel bir banyo yaptı. İyice kuruduktan sonra giyindi ve dikkatle tabancasını kontrol etti. Yanında temizlik malzemesi yoktu. Fakat, tabancadaki tozları ve barut izlerini temizliyebilirdi. Gömleğinden bir parça yırttı ve ufak bir dal parçası ile namluyu temizledi. Her mermiyi iyice silerek tabancayı yeniden doldurdu.

Tabancasını, hazırladıktan sonra atını suya götürdü ve sonra tekrar otlamaya bıraktı. Kendisi de bir ağacın gölgesine uzandı.

Kaleden gelen silâh seslerine uyandı. Çevreyi dinledi ve silâh seslerinin ne anlama geldiğini kestirmeye çalıştı. Tekrar uykuya daldı. Kızılderililerin Hog Town yakınına gelmesi olağan değildi. Hog Town'daki serserilerin bile kaledekilerin dikkatini çekmek istemeyeceğini biliyordu. Kır at, ona iyi nöbetçi görevi yapardı.

Kilrone, bütün sabah ve ikindiye kadar uyudu. Uyandığında beklediği gibi acıkmıştı. Kır atı tekrar suya götürdü ve kendisi de bol miktarda su içti. Eyer heybesinde bir az kuru et vardı. Ağzına atıp çiğnemeye başladı. Demir Dave ile aç karnına karşılaşmak istiyordu. Karnı aç olan insanın nefesi daha iyi olur ve yumruklara daha çok dayanırdı. Eğer Demir Dave'i yanlış tartmadıysa, ondan çok şiddetli yumruklar yiyeceğini biliyordu.

Ne yapacağını çok iyi kestirmişti. Sproul'u ilk ve son kez bükmeli, şerefini iki paralık etmeliydi. Ona, herkesin gözü önünde esaslı bir dayak çekmeli ve korkulacak bir kişi olmadığını herkese göstermeliydi. Sproul, bir kez sopa yedikten sonra bir daha eskisi gibi kimseye kumanda edemezdi. Zira, onun üstünlüğü demir gibi yumruklarının dayandığı fizikî kuvvetin yarattığı korkuydu.

Kendi kendine: "Sen bir aptalsın. Ona sopa atabileceğini kim söyledi?" dedi.

Sopa atıp atamayacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey, bunu yapmaya kararlı olduğu idi. Denemezse, hiçbir zaman kendisini tatmin olmuş kabul etmeyecekti.

Kır atı eyerledi, biraz daha kuru et çiğnedi, ve durumu tekrar gözden geçirdi.

Kasabaya gidip Sproul'u bulmalıydı. Yardım aramayacak bir şekilde onu kavgaya zorlamalıydı. Zira kendisine

yardım edecek kimse yoktu. Kasden kaleden uzak durmuştu. Çünkü, kendisi ile beraber gelmek isteyenler olacaktı. Halbuki o, bu işe kimseyi karıştırmak istemiyordu.

Kendi durumunu düşündü. Uzun süredir boks çalışmamıştı ama, iyi durumda idi. Sproul, New York sokaklarından gelmiş, sokak kavgaları içinde büyümüştü — her türlü hile ve kalleşçe kavga yöntemlerini biliyordu. Kendisine gelince, o da eski kulağı kesiklerdendi. Bu hileleri, mektebinde görmüştü.

Kaleden silâh sesleri gelmiyordu. Görünüşe göre, orada herşey sakinlemişti. Birçok kez, ağaçlığın kenarına kadar yürümüş ve çevresine bakınmıştı. Ortalıkta bir tek kızılderili bile yoktu. Nihayet, güneş batarken, kaleden gelen bir takım sesler duydu — çekiç sesleri, yere düşen sandık ve kerestelerin sesleri. Yeniden inşaata başlamak için yarısı yanmış, bina iskeletlerini söküyorlardı.

Atına atladı ve Hog Town'ın yolunu tuttu. Hog Town'ın dışında durdu, binaların yerleşme şeklini inceledi. Sonra görünmekten kaçınarak kasabaya yollandı. Kasabanın yüz elli metrelik tek sokağına geldiği vakit, ortalıkta kimse görünmüyordu.

Arkasında bir hareket duyar duymaz, döndü.. Teale, oradaydı. Yanında McCracken, Lahey, Rienhardt ve tanımadığı bir sürü adam vardı.

"Siz gençler, bir şey mi arıyorsunuz?" dedi Kilrone.

Taale, sırıttı. "Bak hele, son yılların en iyi kavgasını kaçıracağımızı mı sandın? Gösteriyi seyredebileceğimizi ve karışmaya niyetlenenler olursa, kendimize de birkaç kavga vesilesi çıkaracağımızı düşündük."

"Mersi." dedi Kilrone. "Öyle ise içeri girelim."

Basamakları çıkıp kapıyı iterken, ağzının kuruduğunu hissetti.

Büyük oda, hemen hemen boştu. Barmen, barın arkasında idi. Etrafta birkaç kişi daha vardı. Birinin başında sargı vardı. Muhtemelen arabayı almaya geldikleri gecenin bir hatırasıydı bu. Demir Dave Sproul'un kendisi, barın sonunda ayakta duruyordu. İri yarı bir adam olduğu, kısa kollu gömleği ve dar yeleğinden belli idi. Önünde altın parçalarının dizildiği kalın bir zincir vardı. Yeleği, kırmalıydı. Gömleği beyaz, ve pantolonu siyahtı. Tam modaya uygun.

Sproul pürosunu ağzından aldı, ucundaki külü silkeledi, bakır hokkaya bir tükürük salladı. Odaya dağılmaya başlayanlara sert sert baktı.

"Poole işi başaramadı Dave," dedi Kilrone, "senin yanında çalışmaması gerekecek kadar iyi bir adamdı."

"Onun ne yaptığından haberim yok."

"Öyle mi ? Ama o bana başka bir masal anlattı."

Sproul kızmaya başlamıştı. Bu adam onu mat etmiş, plânlarını bozmuştu hem de ta temelinden. Kalenin imha edilmesi plânı yürümemişti.

Medicine Dog'un nerede olduğu... eğer hayatta kalmışsa belli değildi. Her neyse olanlar olmuştu. Tekrar aynı şekilde bir dümen hazırlayabilirdi... tabii burada değil, başka bir yerde.

"Ne istiyorsun ?" dedi sonunda.

Kilrone neşelenmeye başlamıştı. İçinden yıkma ve tahrip etme arzusu geliyordu. Bu adama karşı uzun süredir bir kin besliyordu her şeyi sona erdirmenin bir zamanı vardı... Bu kine de artık bir son vermenin zamanı gelmişti, hem de şimdi.

"Seni pataklamaya geldim Dave. Sendeki 'demir' lâfını çoktan beri duyuyordum. Bakalım gerçekten böyle bir şey var mı ? Yoksa sahtekarın biri misin ?"

Sproul pürosunu indirdi, barın kenarına dikkatle yerleştirdi. "Buna sakın dokunmayasın," dedi barmene, "şunun işini hemen bitirip geleceğim."

Kilrone tabanca kemerini çözdü ve en yakında bulunan McCracken'e verdi. Sproul kendi tabancasını çıkarıp barın üstüne koydu ve Kilrone'a yüzünü dönerken aniden yumruğunu salladı.

Kilrone tam dönmeye başlamıştı ki, Sproul'un salladığı yumruğu habersizce çenesinin ortasına yedi ve yere yuvarlandı. Yere hızla düştü ve bir miktar sürüklendi. Gözünde şimşekler çakmaya başlamıştı. Sproul üzerine gelirken, ayaklarının çıkardığı sesi duydu, yuvarlanarak kalktı ve adamı karşısında pek yakında görünce ayaklarına balıklama atlattı.

Sproul yana sıçradı ve güldü, aynı anda Kilrone'un kafasına doğru bir tekme salladı. Çizme, onun kafasını sıyırarak geçti ve Kilrone adamın yere basan ayağına tekrar balıklama daldı. Sproul salandı ise de dengesini çabuk buldu. Kilrone hızla ayağa kalktı, yüzüne atılan bir solun altına eğildi ve birleştirdiği iki elini birden adamın karın boşluğuna indirdi. Bir tane daha sol yerleştirdikten sonra, başı üzerinden esaslı bir sağ yerleştirip adamın yanak kemiği üzerinden kan getirdi. Sproul yerinde sersemlemişti.

Biribirlerinin çevresinde, bir açık arayarak dolanmaya başladılar. Kilrone'nun başındaki sersemlik hâlâ gitmemişti. Yediği ilk yumruk, daha birinci kezde işi bitiren cinsten bir yumruktu. Gerçekten 'demir' oradaydı, herifin **yumrukları demir gibiydi.** Zaten, adamı iyi tanıdığı için bundan bir an bile kuşkulu değildi, sadece onu kızdırmak için konuşmuştu bir az önce.

Kilrone çok dikkatli davranıyordu. Bu kavgayı mutlaka kazanması Sproul'u kesin bir şekilde dövmesi, onu kendi silâhı olan yumruk kavgasında mat etmesi gerekti. Bu ne-

denle kendisini gereksiz olarak güç bir duruma düşürmemesi, tehlikeye atmaması ve kavgayı dikkatli bulunarak kazanması gerekiyordu. Yalnız Sproul'un hücumlarına değil, fakat içinden gelen aceleciliğe karşı da dikkatli olması gerekiyordu. İçinden, adama yaklaşıp yumruk yağmuruna tutmak, suratını darmadağınık edip bir kenara bırakmak geliyordu ama, karşı karşıya durup Dave ile yumruk teatisinde bulunmak, yapılacak en aptalca bir iş olacaktı.

Sproul geri sıçradı ve Kilrone adama girdi. Sproul yumruğunu savurdu, Kilrone eğilip darbeyi savuşturdu ve adamın karın boşluğuna tekrar kuvvetli bir yumruk indirdi. ve aniden hücum etti. Yumruklarını arka arkaya sallıyordu. Bunlardan biri Kilrone'u göğsünden yakaladı, sarstı ve daha Kilrone kendisini toplamaya vakit bulamadan kaburgaları ve böbrekleri üzerine bir kaç yumruk daha yedi.

Kilrone tekrar yanaştı ve ayağına bir çelme takıp düşürmek istedi. Ama Sproul bu oyunlara alışkın olduğundan kuvvetli ayaklarını gerdi ve dayandı. Bu hareketle Kilrone kendi dengesini kaybetmişti, bunu farkeden Sproul onu bara doğru fırlattı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve kan kokusunu almış olan Sproul yanaştı ve Kilrone'nun kulaktozuna müthiş bir yumruk ekledi. kulaklarından ziller çalmaya başlamıştı, peşinden Sproul, karnına ikinci bir darbe daha indirdi ve ayaklarını neredeyse yerden kaldırdı.

Kilrone yere düştüğünü hissetti ama Sproul aniden zaferin kendisine güldüğünden emin bir tarzda göğsünden yakaladı, bara dayadı ve sağ kolunu iyice gerip, son darbeyi indirmeye hazırlandı. Kilrone sağ kolunu adamın sol kolu üzerinden uzatıp yeleğini yakaladı ve hızla kendine doğru çekti ve aynı anda başıyla Sproul'un yüzüne şiddetli bir kafa attı.

Sproul geriye doğru sendeledi, dudakları patlamış ve burnundan kan boşanmaya başlamıştı. Neye uğradığını şaşırmıştı, içinde kabaran hırsla her iki yumruğunu birden savurarak ileri atıldı. Yana sıçrama olanağı yoktu, kaçınma yolu da yoktu, o nedenle Kilrone adamı karşılamak için ileri atıldı, başını öne eğmiş ve bütün hızıyla adamın göğsüne ikinci bir darbe vururken, yumrukları da biri biri arkasına adamın vücuduna indirmeye başlamıştı. Sproul eliyle Kilrone'u başından itti ve sonra bir sol bir de sağ ekledi başına ve Kilrone yumruklardan kurtulmak için içeri girmek üzere eğilirken, kaburgalarına bir tekme indirdi.

Bıçak gibi bir acı Kilrone'un yan tarafına saplandı ve onda derin nefes alma ihtiyacını uyandırdı. Dizlerinin bağı çözülmeye başladı, yere düşüyordu. Sproul bu kez kafasına bir tekme daha salladı fakat, Kilrone'un düşme hızını hesaplayamadığından, tekmesi kafası yerine omuzuna vurdu. Kilrone yere elleri üzerine düştü ve emekleyerek adamın ayaklarına hücum etti. Ama iri adam derhal geri kaçtı. Çam kütüğüne benzemesine rağmen şaşılacak derecede çevikti. Tekrar öne yanaşan Sproul, Kilrone'un yanına bir tekme daha savurdu.

Kilrone yana kaçtığından darbenin tam kuvvetle inmesini önlemişti, sallanarak ayağa kalkarken çenesine bir yumruk daha yediyse de bu kez kendisini ayakta tutamadığı ve masanın üzerine doğru düşmeye başladığından, yumruk etkili olamadı. Son gücüyle masayı tutup Sproul'un üzerine savurdu ve adamı, kendisini toparlayacak kadar geciktirdi.

Duyduğu acı ve kızgınlıktan yarı kör bir halde başını silkeledi. Sproul onu öldürmek için yanaştı. Kilrone ileri fırladı ve üzerine hızla gelen adamın ağzına bir sol direkt çıkıp durdurdu. Sonra sağını salladı ise de ıskaladı ama

kolunu boynuna doladı, karnına doğru gelen sol kolunu yakaladı ve adamı kalçası üzerinden kaldırıp yere çarptı.

İri adam yere kuvvetle çarptı ise de hızla ayağa kalktı. Daha tam doğrulamadan, Kilrone yetişti ve çenesine okkalı bir yumruk yerleştirdi, bu kez Sproul dizleri üzerine çöktü, hızla öne eğilip ayaklarını yakalamak istediyse de Kilrone dizini, adamın suratına vurdu ve burun kemiğini kırıp, yamyassı eti. Adamın burnu yerinde şimdi kalın bir yığıntı vardı.

Sproul ayağa kalktı ve karşı karşıya geçip yumruklaşmaya başladılar. Kilrone daha hızlı çalışıyordu, böylece kendi vücuduna inen yumrukların kuvvetini azaltıyordu. Her nefes alışında, yanından sanki bir bıçağın sokulduğunu hissediyordu, hiç olmazsa bir kaç kaburgasının kırıldığını anlamıştı.

Kilrone'un yaralandığını bilecek kadar akıllı olan Sproul o tarafa doğru bir yumruk sallayınca Kilrone adamın kolunu yakaladı ve ağzına bir yumruk daha ekledi Sproul'un dudakları parçalanmış, burnu kırılmış kanıyordu ve bir gözü kapanmıştı. Buna rağmen adam hızından bir şey yitirmemiş, yavaşlamamış ve gene geliyordu.

Nefes almak için Kilrone geri ve yana çekildi. Sproul eline bir sandalye geçirdi ve kol uzunluğunda tutup savurdu, Kilrone kendini bu darbeden zor kurtardı, bir sütuna çarpan sandalye kırıldı. Yanaştı ve Kilrone'un yüzüne bir sağ ve peşinden de bir sol yerleştirdi. Hâlâ serinkanlı ve kendinden emindi. İri adam kavga etmesini, bunun gibi bir çok kanlı döğüşte öğrenmişti. Bir yumruk daha salladı ve ıskaladı, yumruğunun hızıyla öne doğru eğilmişti bir an için, Kilrone bu fırsatı kaçırmadı ve iki elini birleştirip herifin böbreği üzerine balyoz gibi bir darbe indirdi.

Sproul inledi ve az kalsın dizleri üzerine düşüyordu, doğrulmaya çalışırken Kilrone yanaştı ve aynı yere bir darbe daha indirdi. Yana döndü ve kolunu uzatıp Kilro-

ne'un gömleğini yakaladı çekince, gömlek yırtılıp elinde kaldı. Bir sol saladı fakat Kilrone sağ eliyle onu karşıladı ve gözünün üzerine bir sol indirip, yüzünün derisini yüzdü.

Yan tarafında duyduğu acıyı azaltmak için Kilrone iki büklüm vaziyette idi. Sproul, yumrukları sıkılmış onun çevresinde dönüp bir açık arıyordu. Vurdu ama Kilrone başını, aynı yönde döndürüp darbeyi savuşturdu, aldığı hızın bir devamı olarak ayağını savurdu ve Sproul'un dizinin arkasına vurup adamı devirdi. Yere düşerken yanındaki masaya tutundu ve dengesini bulup kalkarken, Kilrone böbrek üstüne bir darbe daha yerleştirdi.

Sproul inledi ve dizleri üstüne çöktü bu sırada yüzüne yediği bir yumruk, yanağını patlattı ve kan akmaya başladı. Sproul ayağa kalktığı zaman Kilrone geriledi ve iri adamı şöyle bir gözden geçirdi. Kilrone fena yaralıydı ve daha ne kadar ayağı üzerinde durabileceğini kestiremiyordu. Nefes alması gitikçe güçleşiyordu, yüzünden akan ter gözlerine giriyor ve tuzu yakıyor, görmesini engelliyordu. Kilrone bir hamle yaptı Sproul sol kolunu ileri uzattı, Kilrone bu direkt'i sağ avucu ile vurup çeldi ve sol yumruğu ile adamın midesine bir aperküt indirdi. Sproul geriledi ve Kilrone onu izledi. İşi çabuk bitirmesi gerekliydi artık.

Gözlerini kırpıştırıp teri çıkardıktan sonra iri adamın üstüne yürüdü. Sproul aniden topuğu üzerinde döndü ve serbest kalan öbür ayağı ile bir tekme savurdu. Belinden, aniden öne eğilip bu tekmeden kurtulmak isteyen Kilrone adamın ayak bileğini yakaladı ve iki eliyle tuttuğu ayağı omuzundan aldığı kuvvetle ve aynı yönde olmak üzere savurdu. Sproul, öbür ayağı da yerden kesilmiş olarak uçtu ve odanın öbür tarafında hızla yere vurdu. Başı bir san-

dalyeye çarptı. Ayağa kalkmak istedi, başaramadı ve tekrar düştü.

Kilrone geri çekildi, acıyla sık sık nefes alıyordu. Düşen adama baktı. Sproul birden doğrulmaya çalıştı, güçlükle dizleri üzerine kalktı, sonra ayağını altına çekti ve sallanarak kalktı.

Artık kavgayı bırakmanın bir anlamı yoktu. Doğrulamayan Kilrone, bir eliyle yaralı tarafını tuta tuta, diğer yumruğu hazır vaziyette yanaştı. Sproul ellerini kendisini korumak için kaldırdı, yakına gelen Kilrone durdu, elini yana açtı ve adamın kafasına yumruğunu indirdi. Sproul bir direkt çıktı ama ıskaladı. Kilrone bu kez yumruğunu kalçasından salayarak savurdu, Sproul yeniden yerinde sallandı ve az kalsın tekrar düşüyordu. Kilrone bir tek daha yumrukluk kuvvetinin kaldığını hissediyordu... bir tek daha. Bu yumrukla işi bitirmeliydi.

Yumruğunu hazırladı ve adamın suratını gözledi ve salladı. Bütün yan tarafının ağırlığını da sallanan kolunun hareketine uydurmuş ve ağırlığını bir manivela gibi yumruğunun arkasına koyabilmişti. Yumruk adamın çenesini buldu, adam yerinde yarım döndü ve daha yere düşmeden kendisini kaybetmişti.

Kan içinde ve bitkin bir halde Kilrone, limelime olmuş gömleğinden sarkan parçalar, önünde kordela gibi sallanarak adamın yanına çöktü, nefesini kesik kesik alabiliyordu ancak. Yüzünden terle karışık kan damlıyordu, gözlerini kırpıştırarak zorlukla yerde yatan adama baktı ve içinden, ayağa kalkmaması için dua etti.

Odada, kendi nefes alış sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Ayağa kalktı bir adım geri gitti sonra tekrar dizlerinin üstüne çöktü. Öylece kaldı, Sproul'a bakıyordu. Demir Dave kımıldamıyordu hatta belki de nefes bile almıyordu, sanki.

Kilrone kendisini kaldırmak için koltuk atından tutan elleri fark etti. Giderken, vahşi, üstü başı perişan ve kan içinde bir hayal gördü aynada. Bu hayalin yüzünü hiç tanımıyordu. Bir gözü morarmış ve neredeyse kapanacaktı, yanağında büyücek bir yara açılmıştı, dudakları yarılmış ve şişmişti... yediğini hatırlamadığı yumrukların hatırası olacaktı bunlar.

Başını çevirdi, koluna birinin dokunduğunu ve bir elin beline dolandığını hissetmişti. Betty idi.

"Buraya nasıl geldin?" demeyi akladebildi.

"Eve gidelim." dedi Betty. "Cart dayıyı görmem gerek."

"Asıl onun beni görmesi gerek" dedi kelimeleri, şiş dudakları arasında zor anlaşılır sesler halindeydi.

Beyaz yatak çarşafları tertemizdi, oda parlak güneş ışınlarıyla dolmuştu. Barney Kilrone ellerini başının arkasında kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyor ve ne olup bitiğini merak ediyordu. Ama merakı, ayağa kalkıp pencereden baktıracak kadar fazla değildi. Kendini çok yorgun hissediyordu — kavga etmekten, at binmekten, devamlı düşünmekten, plân yapmaktan ve her kararının, en iyi olup olmadığını merak etmekten yorulmuştu.

Adeleleri ağrıyordu. Vücudun yan tarafı, sanki demir bir cendere içine sokulmuşçasına sarılmış, bağlanmıştı. Her konuşmaya ya da gülmeye davranışında dudakları acıyordu.

Betty Considine odaya girdi. "Cart dayım neredeyse gelir. Seni tekrar muayene etmek istiyor."

"Kendimi iyi hissediyorum. Dave Sproul'u gören olmuş mu?"

Başını saladı. "Empire kapalı ve pencere pancurları da sıkı sıkı örtülmüş. Çavuş Dunivant'ın dediğine göre orada

çalışanların hepsi çekip gitmişler. Sproul'a attığın dayaktan sonra adamın yanında kimse kalmak istememiş."

Ona baktı. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuzlarını silkti ve gülümsemeye çalıştı. "Bir yere giderim elbette. Yapılacak başka şey var mı?"

"Tekrar orduya dönebilirsin. Ya da mühendislik yapabilirsin. Frank Paddock, Cart dayıma, West Point'te okulun en iyilerinden biri olduğunu söylemiş."

"Burada yattığım yerde mühendislik yapamam." dedi ve ayağa kalkmak için davrandı ama yan tarafında şiddetli ağrı duydu.

Betty ellerini omuzlarına koymuş onu yatağa itmeye çalışıyordu.

"Otur, oturduğun yerde. Kalkacak durum—"

Kilrone gülüyordu. Yüzü kızardı ve çabucak ellerini omuzlarından çekti. "Cart dayı yatakta kalman gerektiğini söyledi." dedi utangaç bir tavırla.

"Hiç Kaliforniya'ya gittin mi?" diye sordu.

"Kaliforniya'ya mı?"

"Balayı için iyi bir yerdir de." dedi.

Dave Sproul ayaklarının ucuna basa basa salonun öbür ucuna gitti ve pencere pancurları arasındaki bir açıklıktan dışarı baktı. Sokakta kimsecikler yoktu... ne at ne de başka bir şey.

Kendi odasına gitti, yere diz çöktü ve taban tahtalarından birini kaldırdı. İki temel sütunu arasına açılan bir kapaktı bu. Bu gizli gözden iki torba altın çıkardı ve torbaları eyer heybesinin gözüne yerleştirdi.

Odaya son bir kez göz atıktan sonra kapıya gidip ahıra uzanan avluyu gözden geçirdi. Burada da kimsecikler yoktu.

Herkes gitmişti. Kavgayı kaybettikten sonra hepsi kor-

kup kaçmışlardı. Ama sebep, yalnız dayak değildi. Hepsi, Mary Tall Singer'in ifadesi üzerine kendisi için bir tutuklama emrinin çıktığını duymuşlardı. Mary, kızılderililere silah sattığına dair ifade vermişti... Tabii başka deliller de vardı, hiç kuşkusuz Kilrone da ifade verecekti.

Kendisini hapse atabilirlerdi. Dave Sproul gerçeği kabul etmesini bilirdi, gerçekten hiç bir gün kaçmamıştı, bu durumda da gerçek, kanun karşısına çıkmaktı. Batı büyük bir ülkeydi ve her zaman yeni bir isimle yeni bir yerde işe başlaması olanağı vardı.

Arka kapıdan dışarı çıktı, yavaşça kapadı ve ahıra gitti. Atı zaten eyerlenmiş ve yükler diğer ata bağlanmıştı. Doğuya gidecekti, yol boyundaki kasabalardan uzak durup Wyoming'te trene binecekti.

Yüzü şiş ve gerilmişti, başı zonkluyordu. Gerçekten iyi sopa yemişti. Yüzü tanınmayacak bir şekil almıştı. Kendi kendine güldü... kendisini görenler tanıyamayacaklardı.

Atlar, şimdiye kadar hiç kulanmadığı atlardı. Kurtulması olanağı vardı, yanında taşıdığından başka Wells Fargo'da da bir hayli parası vardı.

Doğu yolunu tuttu, ilk gecesini Raven Creek kenarında geçirdi. Şafakla beraber gene yola koyulmuştu. Bu kez güneydoğuya at sürüyordu. Gece yaklaşırken, Wolf Creek yakınında uygun bir kamp yeri arıyordu.

Yakasını gene kurtarmıştı. Demiryoluna varıncaya kadar sakalı bir hayli uzardı ve bir ay içinde tekrar işini kurardı. Hepsinin canı cehenneme. Ona kimse engel olamazdı. Kilrone'a gelince... herif yaman vuruyordu... Allah canını alsın köpeğin... Bir gün Kilrone'u at sürer ya da oturmuş yemek yerken eline geçirirdi, tam iki kaşının ortasına bir mermi yerleştirdimi işi tamamdı.

O kızılderili kıza gelince. Etrafta dolanması, gözetlemesi ve dinlemesi demek boşuna değildi. Kendisine tutuldu-

ğunu, abayı yaktığını sanmıştı ama o..'nun derdi delil toplamakmış meğerse. Onun için de bir mermi saklaması gerekti.

Sproul batılı değildi, yaban yerlerde büyümediği için içgüdüleri gelişmemişti, hisleri keskin değildi. Vahşi yerlerde yaşayan kişiler gibi tehlikeleri sezemezdi. Kendi aklınca uygun bir kamp yeri buldu, ateş yaktı ve kahve güğümünü ateşin üzerine koydu.

Yamacın yukarısında yansıyan güneş ışığının ne olduğunu fark etmedi. Atını yayılmak üzere bağladı ve ateşin yanına gelirken kürek kemikleri arasına bir mermi girdi.

Merminin hızıyla yarım döndü ve yere yuvarlandı. Düşerken ellerini altına aldı, sürünerek ateşe yaklaştı.

Medicine Dog at istiyordu. At bir kızılderili için çok önemli bir maldı. insanı kabilede yüceltirdi. Gördüğü yalnız adamın, iki iyi atı vardı, Dog yamaçtan aşağı indi ve dikkatle kampa yanaştı ve orada yatan adamı gördü. Adamı döndürüp yüzüne bakıncaya kadar kimi vurduğunu bilmiyordu.

Dog ona acıklı bir gülümseme ile baktı. Öldürdüğü adamın bu olması garipti. Sproul'un göğsündeki zinciri çekerken diğeri gözünü açtı.

"Dog," dedi "Ben—"

Medicine Dog ona aldırmadı bile, altın tanelerin sallandığı zinciri çekip kopardı, yelek cebindeki saati aldı. Sproul'un belinde tabanca kemeri vardı, onu da aldı. Sproul oturmak için gayret ettiyse de, Dog soğuk kanlılıkla tüfeğin dibçiğini kafasına vurdu ve yağmasına devam etti.

İstediği her şeyi alınca Dog güğüme kahve doldurdu ve bir süre sonra kahvesini içmeye başladı. Bir ara gözleri Dave'e takıldı ama onun için hiç bir şey hissetmedi.

Bir süre daha oturduktan sonra atlardan birine atladı ve diğerini de çekerken Dave Sproul'a takıldı gözleri. Ada-

mın yanına geldi, winchester'ini tek eliyle doğrultup nişan aldı ve kafasına bir kurşun sıktı. Tepenin arkasında bıraktığı diğer atlarının yanına gitmek üzere uzaklaştı.

Güğümde kalan kahve kaynadı, kahve taneleri yandı ve neden sonra ateş kendiliğinden söndü. Bir kez, yalnız bir kez, bir parça köz kalmışken, adam ayağını hafifçe oynattı. Bu onun son hareketiydi.

111071

YAZAR HAKKINDA

Bir zamanlar Louis L'Amour kendi hakkında şöyle yazmıştı: «Büyük babamın babası Sioux'lar tarafından öldürülmüş. Ben de koyun ve sığır savaşlarına katılmış, kızılderililerle onların arazisinde savaşmış, kavga etmiş ünlü silâhşorları tanıdım.

«Batı kişinin kalemle tarif edemeyeceği kadar vahşiydi, fakat romanlarımdaki gerçekler, arazi şekilleri, silâhşorlar ve kızılderililer gerçekten yaşamış kimselerdir. Romanlarımda adı geçen yerleri dolaştım ve oralarda avlandım. Bir kaynaktan söz etmişsem, o kaynak gerçekten vardır ve suyu içilir."

Bu geçmiş ve yetki ile Louis L'Amour yalnız batı hakkında otuzdan fazla roman yazmıştır.

ASEM YAYINLARI WESTERN SERİSİ
Hazırlanan Romanlar

- Hando
- Saket Marka
- Yalnız Adamlar
- Mustang Adam
- Radigan
- Kid Rodelo
- Mojav geçidi
- Brionne
- Ketlow
- Kiowa Yolu
- Konager
- Kilak
- Karanlık Kanyon
- Çensi
- Saket Avı
- Alevli Tepeler
- Lando
- Fallon
- Gümüş Kanyon

Her ay bir Western Romanı

Bu serinin beşinci kitabı :

B O Ş Ü L K E

MATT COBURN'un KANUNU

Felton başını kaldırıp Coburn'a baktı, "Ne yapacağım" diye sordu, "kanımca, sadece göğsünde yıldız, oraya yürümek yeterli değil."

Coburn konuşmadan önce bir süre durdu.

" Hayır, " dedi, " yeterli değil. Herkes yapmaz onu— belki de ilk sen olursun. Bana sorarsan, elime bir av tüfeği alırım. Oraya gider ve onlara kanunun ne dediğini söylerim, ilk itiraz edenin de ağzına dibçiği yerleştiririm. Elini silahına atarsa da... onu vururum, hepsi bu."

B O Ş Ü L K E

Louis L'Amour'un eşsiz kaleminden başka bir kovboy ve hareketli bir western roman.

KILRON — KIZILDERİLİ SAVAŞÇISI

DÜŞMANLARI

Medicine Dog (Sihirbaz Köpek) onun kafa derisini yüzmeye yemin etmişti. Demir Dave, intikam almak için tabancasını hazırlamıştı. Bütün Bannock ve Paiute kızılderilileri onu öldürmek için arıyorlardı hem de çabuk tarafından. Artık bu kadarı da bir tek kişi çok fazlaydı.

DOSTLARI

Binbaşı Frank Paddock kaleyi ona bırakmıştı. Betty Considine ise ona aşkını vermiş ve iyi bir istikbal vaad etmişti. Ama Kilron'da büyük bir cesaret yoksa, tabancaları hızlı değilse, bir istikbal olamayacaktı.

KİLRON

Amerika'nın en kuvvetli Western yazarı

Louis L'Amour

tarafından yaratılan fedakâr bir kovboy ve sürükleyici serüveni.

TİSA Matbaacılık Sanayii. 17 54 38 — Ankara **10.— TL.**

Bir ASEM Kovboy Romanı
Louis L'Amour
KİLRON
asem
YAYINLARI

ASEM Yayınları Western Serisi

- Şalako
- Saket
- Mora Silâhşoru
- Kilrone
- Boş Ülke

TİSA Matbaacılık Sanayii. 17 54 38 — ANKARA

Louis L'Amour

KİLRON

(Bu Kitabın Orijinal Adı Kilrone'dur)

ASEM Yayınları K. dere Gelibolu Sokak 6/13 Ankara

Türkiye'de Yayın Hakkı Sahibi

ASEM YAYINLARI

Erdoğan BAŞKAN

Her Hakkı Mahfuzdur.

All rights Reserved

© Copyright 1971, By Bantam Books, INC.

Bantam Yayını	Mayıs	1960
	Temmuz	1960
	Eylül	1961
Corgi Yayını		1967
		1969
Asem Yayını	*Ekim*	*1971*

KİLRON - KIZILDERİLİ SAVAŞÇISI (*)

Kızılderililerden biri atını sağa doğru sürerek, kaçış yolunu kesti. Diğer dört kızılderili doğruca üstüne hücum ettiler. Kilrone atından aşağı atladı, ayaklarını açtı ve öylece kızılderililerin yaklaşmasını bekledi. İlk mermisi, en yakındaki savaşçının göğsüne gömüldü. Bir mızrak, gömleğini sıyırıp geçti, bir at ona çarpıp yere yuvarladı. Ama Kilrone ayağa, ateş ederek kaltı ve aniden silâh sesleri, sakin öğle vaktini gürültüye boğdu.

Louis L'Amour'un

eşsiz kaleminden, bütün imkânsızlıklara karşı duran tek bir adamın ve cesaretinin tüyler ürpertici macerası.

(*) *Kızılderili savaşçısı : Şu ya da bu şekilde, kızılderililerin yaşantısını öğrenip, onların adetlerini, düşünce tarzlarını ve savaş kurallarını bilen ve bu bildiklerini, kızılderililere karşı kullanan kişilere verilen ünvan. Amerika tarihinde, gerek batı'ya göç edenler gerek ordu birlikleri bu kişilerden çok yararlanmışlardır.*